

Waarom de DOOD een illusie is

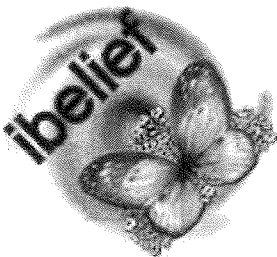
Anneke Busch-Hoogewerf

Waarom de DOOD een illusie is

Bijzondere dank ben ik verschuldigd aan al diegenen die mij hebben aangezet dit boek te realiseren. Dit met behulp van een laptop die ik zeker niet wilde hebben. Alle personen die mij hebben ondersteund, weten via het UNIVERSUM dat ik hen bedoel. Speciaal mijn familie en gezin, want het zijn juist zij die dit boek zijn inhoud hebben gegeven.

Heel veel liefs van mij.....

Anneke

www.ibelief.nl

© 2010, Anneke Busch-Hoogewerf
Uitgegeven in eigen beheer.
Eerste druk Mei 2010

Auteur : Anneke Busch-Hoogewerf
Titel : **Waarom de DOOD een illusie is**

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord.....	4
Pim van Lommel.....	6
Eerst nog even dit	10
Terugkerend vanuit de dood	14
Vakantiekolonie	24
Zware Belasting	27
Het plaatsen van papa in een tehuis.....	28
Intens verliefd	32
Criminelen	36
Stappenplan.....	37
Nog iets om bewust te worden.....	45
Voorspellende zwangerschapsdromen.....	52
Mijn dierbare Oom Cor zaliger.....	55
Oma Wies	57
Telefoongesprek: Gran Canaria.....	59
Een Goddelijke Ziel op mijn levensweg.....	63
Sterilisatie	74
Marja in Coma 1989	95
Gedachtegoed met angst voor de dood.....	99
Dromen	106
Mei 1995	109
Familiebreuk	112
Een ongewoon gesprek met God komt op mijn pad.....	114
ASPI.....	122
Gedicht voor Josina	126
Duel-lerende gesprekken	134
Religies	141
Lieve Ceciël en Ronald.....	142
15 november 2006	149
BALI, Lovina.....	165
EPILOOG	173
Boeken van herkenning	177

Voorwoord

Daar ik leef in het besef dat woorden plus minus 7% overbrengen van wat ik zou *willen* uitleggen met dit boek “Waarom de dood een illusie is” en dus 93% non-verbale communicatie mij ontbreekt, ga ik toch een poging wagen dat grote, ontastbare deel via woorden wat tastbaarder te maken.

Vergelijkend met het Universum waarvan wij ook minstens 93% niet kunnen (be)vatten, maar waar wij in een eeuwigdurend scheppend proces ons *altijd* wel ergens bevinden en daardoor wel verbonden *moeten* zijn met.... Alles wat er is, ook al zijn wij ons dit niet bewust.

Logica is een prachtig middel om op een simpele manier bij jezelf te rade te gaan, hoe wij door het kleine te kunnen bevatten dit in het grote net zo aanwezig te achten.

Wanneer je iets echt wilt gaan begrijpen van dit vele ontastbare, doe je er goed aan los te laten wat je jezelf hebt aangeleerd. Zodat je onbevangen, puur door ervaring, inzicht krijgt in wie en wat je bent.

Voorbeeld:

Voordat je het over een bloemkool kunt hebben, moet je hem eerst eten om te weten wat een bloemkool inhoudt.

Het woord bloemkool uitleggen zonder dit, leidt tot niets.

Voor mij is het allemaal simpel, omdat mijn besef van verbondenheid met het Universum al enige tijd tot mijn bewustzijn spreekt.

Waarom de DOOD een illusie is

Vanuit een zeer emotioneel afhankelijk kind, ben ik met alle beproevingen die in mijn leven hebben plaatsgevonden, uitgegroeid tot een stabiele volwassen persoon.

Achteraf kan ik zeggen dat voor alles wat er plaatsvond, positief of negatief, ik zelf verantwoordelijk was, omdat mijn geprogrammeerde gedachtegoed, van welk moment dan ook, hiervoor de hoofdveroorzaker bleek te zijn.

Dit leven van mij staat in het teken van zielverbintenissen aangaan.

Eenieder er aan te herinneren dat wij Goddelijke wezens zijn.
Dat met je Ziel liefhebben het hoogste goed is, om daarmee vrede en harmonie in al dat er is te creëren.

Pim van Lommel

Wanneer Pim van Lommel (cardioloog van beroep) in zijn boek: “Eindeloos Bewustzijn” een wetenschappelijke visie geeft op BIJNA-DOODERVARINGEN komt hij op een terrein wat voor mij zo vertrouwd is. Deze mens heb ik nooit ontmoet, maar wanneer hij mijn brein onder de loep wil nemen, sta ik geheel tot zijn beschikking. Want door de vele bijna-doodervaringen die ik in dit leven al heb meegemaakt, ben ik ervan overtuigd dat we wel eeuwig *moeten* bestaan en steeds weer van bestaansniveau veranderen zoals we dit in ons dagelijks leven ook doen door te gaan slapen bijvoorbeeld. Ook dan zijn we ons niet meer bewust van dit heden.

Is het eigenlijk niet gek dat wanneer wij zonder slaap uit zouden moeten komen, wij daardoor eerst gaan hallucineren en wanen krijgen en zo ook al van bestaansniveau verschuiven? Tijdelijk van bestaansniveau verschuiven (door te slapen) blijkt zelfs nodig te zijn om het lijf waarin wij nu verkeren überhaupt in stand/staande te kunnen houden.

Alles ademt in en uit en wisselt zich onvermoeibaar af zoals eb en vloed, waken, slapen, enz. enz.

Wat mij zo bevreemdt, is dat wij mensen de vinger willen leggen op het feit dat dood *dood* is en dit proces niet eens een keer onder de loep houden. De dood ruimen we het liefst zo snel mogelijk weer op en we gaan ook zo snel mogelijk weer over tot de orde van de dag. Echter, degene die een geliefde heeft verloren, begint over de dood na te denken. Wanneer deze persoon dan ook nog eens onverklaarbare signalen van gene zijde gaat ontvangen, komt een proces van onderzoek naar de dood op gang.

Dit boek wil ik beginnen met een van mijn vele gedichten genaamd:

Illusie van de dood

*Vanuit het niets ontstaat er iets
bij de geboorte noemen wij dit leven.*

*Maar keren wij terug naar dit niets
als wij zelf de geest weer doen geven.....*

*Zeggen we het is dood.
En onze angst hiervoor is zo groot,
we bannen het liefst de dood uit ons leven.*

*Maar “de dood” is een waan,
door een verkeerd gedachtegoed ontstaan.*

Want:

*Al onderzoek je de dood,
ontdek je een levenskracht zo groot,
de dood heeft zonder leven niet eens een bestaan.*

*Je stem binnenin kent geen einde of begin,
een leeftijd kunnen we er niet aan verbinden.*

*Of we nu jong zijn of oud
hij is van alle tijd.....
Eeuwigheid
die zich via de Liefde laat vinden.*

De twee belangrijkste misvattingen in ons leven waar wij mensen zwaar onder gebukt gaan, is die van de **DOOD** en die van de **LIEFDE**.

Aan de hand van een wandeling door mijn eigen leven, wil ik laten zien hoe wij mensen weg worden gevoerd van de gelukzaligmakende **LIEFDE** die we **ZIJN**. Maar die toch heel ons leven door als een hunkering in ons blijft voortbestaan.

Liefde onder “voorwaarden” komt ervoor in de plaats.

Angst, de tegenpool van liefde, wordt dan gebruikt en krijgen we in onze denkwereld geprogrammeerd.

Deze op zijn beurt wordt de drijfveer die onze levensweg negatief beïnvloedt en naar een gewisse angst voor de **DOOD** leidt.

Liefde onder **voorwaarden** is **geen** liefde,
maar een emotioneel manipulatiemiddel.

De **Dood** van het één, is tevens de **Geboorte** van iets anders. Want, wanneer we deze twee gegevens aanschouwen, tonen zij ons het **LEVEN**.

En **LEVEN** betekent niets anders dan transformatie (verandering), en transformeren gebeurt zowel **in ons** als **buiten ons** in een **eeuwigdurend** proces, ook al nemen wij niet de tijd ons hier eens bewust van te maken.

Beperkt nemen wij dit proces waar, maar ons hele Universum doet aan dit eeuwigdurende spel mee.

Waarom de DOOD een illusie is

Wanneer we bewust het sterfte- en geboorteproces aanschouwen, kunnen we de intelligentie van het **LEVEN** zien scheppen. Deze Intelligentie noemt de een God, een ander Allah of Tao, ik noem het de stroom van pure Liefde.

*Daar twee grootse schrijvers;
Deepak Chopra en Eckhart Tolle
op een geweldige manier de Liefde en de Dood hebben
beschreven, heb ik van hen beiden een beknopte
beschrijving hierover in dit boek opgenomen.
U kunt deze vinden op pagina's 83 t/m 89 en 100 t/m 105.*

Eerst nog even dit....

Zo *natuurlijk* en zonder angst voor welke dood dan ook worden we geboren. We poepen, plassen, boeren, braken, schreeuwen of slapen zoals de natuur ons aangeeft en het **ego** is ons op dat moment nog totaal onbekend.

Al gauw worden we, wanneer we wakker zijn, bijgebracht dat ons *natuurlijk-zijn* niet gepast is. Goed of fout gaan onze ouders/opvoeders voor ons bepalen en wanneer we protesteren wordt ons duidelijk gemaakt dat zij het voor het zeggen hebben.

Uit overlevingsdrang en angst voor “afwijzing, in de steek gelaten worden, of wie niet luistert die zal voelen”, laten we ons diepste wezen in de steek.

Terwijl onze intuïtie ons verteld dat veel niet in overeenstemming is met de *onvoorwaardelijke liefde* die wij in ons diepste wezen zijn.

We laten ons door emotionele manipulatie omvormen en ons van deze pure liefde wegleiden. Tot dat we leerplichtig worden (dit was vroeger 7 jaar) gaat deze programmering door waarna ons natuurlijk bewustzijn zich sluit en deze zich alleen nog opent wanneer wij *niet* met onze aandacht in het hier en nu verkeren.

(lees later de 10 bewustwordingsstappen op bladzijde 37)

Aan dit opvoedings- en programmeringsprobleem ontkomt praktisch geen mens.

(Dus ook niet onze ouders/opvoeders, grootouders, enz.)

Laat ik daarom maar meteen duidelijk zijn dat een schuldige aanwijzen voor welk opvoedings- en/of programmeringsprobleem dan ook, niet als excuus mag worden gebruikt voor het in stand houden van onze foute programmering.

Tot aan de dag dat er van ons verwacht wordt dat we ons verstand gebruiken en we daadwerkelijk gepusht worden om kennis te verwerven door scholing, laten we in woord en gedrag zien wat anderen ons op goed bedoelde wijze hebben willen doen laten *geloven*.

We gaan hun taal en gedrag kopiëren, wennen aan het voer wat we voorgeschoteld hebben gekregen en al *hun* angsten bijgebracht via geloof, religie cultuur of anderszins, dragen wij in ons mee.

Veel in onze opvoeding staat in het teken van onze **ontwikkeling**, maar wat is dat nu eigenlijk, *onze* ontwikkeling ?

Ik onderzocht het bij mezelf en dit is hoe ik het heb ervaren en verwerkt in het gedicht: “Ontwikkeling”.

Ontwikkeling

*Geboren.
Onontwikkeld.
Alles wetend.
Gewikkeld in liefdevol Zijn.
Al opgroeiende,
wordt onze ontwikkeling,
een ingewikkeld proces.
Dit ingewikkelde leven,
brengt omwonden verstrengeling.
Af-wikkeling wordt dan nodig,
om niet langer ingewikkeld te zijn.
Door deze **ont**-wikkeling,
ontstaat afgewikkeld,
inzicht in hoger bewustzijn.*

(je Zelf)

Besef tijdens het lezen, dat ik meer dan de helft van dit leven op andere bestaansniveaus heb verkeerd en daar ervaringen heb opgedaan.

Dus andere *werkelijkheden* heb waargenomen. Of dit nu via mijn slapen, dromen, narcose, coma's of zintuiglijke waarnemingen gebeurde, ik werd mij daardoor bewust van de onophoudelijkheid van mijn geestelijk leven.

Wandel dan nu mee door delen van *mijn leven* en ontdek daarmee hoe de *illusie van de dood* in gevecht was met mijn stem binnenin. Die altijd op de achtergrond aanwezig is gebleven. Sommigen noemen dit het geweten, maar ik bedoel hier niet het geweten. Het geweten is ook onderdeel van onze programmering. Ja, zelfs tijdens je verkeren in de baarmoeder wordt je al geprogrammeerd.

Want stel je voor dat je innig gewenst wordt als meisje en bij de geboorte breng jij als jongen ter wereld komend voor hen de teleurstelling. Je zou je zomaar om hen te behagen als meisje gaan gedragen. (dit voorbeeld zou ook andersom kunnen)

Je stem binnenin staat in verbinding met het **AL WAT IS** en brengt de “voor ons verstand”, onbegrijpelijke, Universele verbindingen tot stand. Laten we het Intuïtie noemen wat bij mij als “helder weten” functioneert.

Terugkerend vanuit de dood

Ontelbare malen terugkerend vanuit de dood kan ik niet anders dan over het onderzoeken van de dood praten.

Geboren als derde meisje in een gezin, dat uiteindelijk uit zeven kinderen zou gaan bestaan, word ik door mijn vader (die zich zo graag een zoon wenste) op het moment dat ik 6 weken oud was op wonderbaarlijke wijze van een zekere dood gered.

Aan deze gebeurtenis word ik tijdens mijn leven steeds herinnerd als mijn moeder hierover vertelt. Ik blijf een bijzonder kind en het blijft niet bij deze gebeurtenis, maar ontelbare, onverklaarbare wonderen doorkruizen steeds mijn pad.

Als mijn vader terugkeert van de vaart met de “Holland-Amerika Lijn” en mij voor het eerst in de wieg aanschouwt, is het eerste wat hij zegt: “Dit kind is niet normaal.”

Mijn moeder, die hierdoor overstuur raakt, zegt hem: “Is dit alles wat je kunt zeggen?” En vervolgt: “Ze huilt nooit en ligt als ze wakker is met een lieve glimlach de wereld in te kijken, ik heb geen kind aan haar.” “Toch zeg ik je, ze is niet goed”, zo krijgt ze als antwoord van hem. Dan bijt ze hem nog toe dat ik net zo abnormaal ben als hij.

Maar ongerust geworden door zijn woorden stapt zij toch direct naar het zuigelingenbureau in plaats van mijn vaders thuiskomst te gaan vieren. In die tijd werkten daar alleen maar nonnen. Nadat een verpleegster mij had onderzocht, kreeg mijn moeder van haar de volle laag.

Waarom ze niet eerder naar het zuigelingenbureau was gekomen en of ze niet in de gaten had dat er iets helemaal mis met me was?

Waarom de DOOD een illusie is

Mijn moeder verontschuldigde zich nog dat ik toch al haar derde kind was en de oefenpraktijk achter zich had gelaten.

Er werd wat borstvoeding afgekolfd en deze bleek alleen uit water te bestaan. Dan zegt de non tegen mijn moeder: “Het kindje is te zwak om te huilen en haar onwerkelijke glimlach is die van een uitgehongerd stervend kind.” Ik word direct op andere voeding gezet en knap daarvan zienderogen op.

Vanaf die dag word ik geprogrammeerd met de angst voor de dood die duidelijk ook in mijn moeder geprogrammeerd blijkt. Mijn moeder is ook een derde (kind) geboren dochter. Met dat verschil dat haar twee eerder geboren zusjes stierven alvorens zij het levenslicht aanschouwden.

Zo werd **mijn** moeder weer door **haar** moeder (mijn oma) geprogrammeerd met **haar** angst voor de dood.

Mijn leven komt daardoor grotendeels in het teken te staan deze angst weer kwijt te raken.
(deze weg gaan overigens de meeste mensen).

In mijn jeugd word ik door angst voor alles wat ik in mijn slaap meemaak, met de vele voorspellende dromen die zich daarin voordoen en die zich dan ook op enig moment in mijn leven gaan manifesteren, een onbegrepen kind in de familie en later ook in de maatschappij.

Wanneer ik denk dat dit onbegrijpelijke deel van mij wel door religieuze mensen als priesters of nonnen begrepen zou worden, werd mij bij het stellen van vragen over “het eeuwige leven” of “het leven na de dood” door hen zelfs de mond gesnoerd.

Men werd door mijn doorvragen hierover in verlegenheid gebracht. Men twijfelde namelijk zelf over hetgeen dat er werkelijk na onze dood zou bestaan.

Hun **ervaring** over wat zij ons *dachten wijs te maken*, ontbrak hen net zoals het merendeel der mensheid dit ontbreekt.

De gestudeerde mensen in de theologie (voor mij de theoretische kant van geloven) meenden ons met hun kennis om de oren te mogen slaan. Zij stellen zich op alsof zij ook door een ervaring van leven na de dood zijn gegaan en geproefd hebben van het eeuwige leven. Daar waar zij wel het meeste over spraken.

De hemel kon je verdienen door te leven volgens *hun* geleerde voorwaarden. Deed je hiervoor niet je best, dan wachtte je de hel en verdoemenis.

Heel jong dacht ik al: “Hoe kan het dat deze gestudeerde mensen het over een GOD van LIEFDE kunnen hebben en er gelijktijdig een meedogenloze God van maken waar je bang van moet worden”.

Gelukkig herkende ik toen al hun *eigen* angst voor de dood.

In de derde klas lagere school stelde ik een priester, Dijkstra genaamd, de vraag:

“Hoe kan het waar zijn meneer pastoor, dat U ons wilt doen laten geloven dat wij het eeuwige leven kunnen verdienen? Aan iets eeuwig zit toch geen begin of einde? Anders kan het niet eeuwig genoemd worden, toch ?”

Ik kreeg als antwoord een klap vol in mijn gezicht en moest niet zo brutaal zijn. Ja, zo ging dat vroeger.

Dan was Kapelaan Kamschuur wel een verademing voor mij. Hij was alom geliefd en een geweldig spreker over de dood. ***Hij was ervan overtuigd*** dat je in de parade van je eigen dood mee zou lopen. Als hij aan het vertellen was, hing ik aan zijn lippen. Toen hij door kanker geveld werd en uitgemergeld in zijn kist lag, kon het dan ook niet anders dan dat hij als een dode wat van zich zou laten horen.

Op de vierde dag van zijn dood ging onze hele school naar de St. Laurentiuskerk te Alkmaar waar hij stond opgebaard bij het linker zij-altaar om een laatste afscheidgroet aan hem te brengen. Hij lag in zijn kist opgebaard met een kelk in zijn magere handen. Hoewel de hele school aanwezig was, was het er doodstil en alleen het schuifelen van voeten langs zijn baar was hoorbaar.

Als ik dan bij zijn kist ben aangekomen, schieten opeens zijn handen uiteen en de kelk slaat met veel tumult tegen de binnenkant van zijn kist. Ook ik schrok me rot maar herstelde me al snel, omdat ik het als een teken van hem aan mij ging zien. Zelden heb ik mij zo in mijn nopjes gevoelt. En hoewel ik in de kist naar een onherkenbare pastoor keek, zei ik hem in gedachten dank je wel.

Ja, op school zaten we omdat we alles moesten leren **begrijpen**, maar hier begreep geen enkele volwassene iets van. Iemand die al 4 dagen dood en stijf is, maar dan toch zijn handen uit elkaar laat schieten, nou! nou!

Natuurlijk komen ze dan met *toevallige verklaringen* aanzetten.

Zo *eenvoudig* het voor *mij* allemaal te verklaren was, *daar* wilde geen volwassene van horen.

Men vond mij op school maar eigenwijs (*eigen wijsheid*) en ik heb dat ook menigmaal ingepeperd gekregen. Maar zo ingewikkeld men het *mij* wilde maken, *daar* liet ik me toch niet door beïnvloeden.

Wijsheid was en is voor mij eenvoudig.

Maar met eenvoudig kun je bij mensen die veel kennis hebben verzameld niet aankomen, want bij hen is alles zo ingewikkeld geraakt, of moet ik zeggen *gemaakt*.....

dat ze gek zouden worden als zou blijken dat het allemaal zo eenvoudig is.

In mijn jeugd hoorde ik de uitspraak:

“Na de kennis komt de waanzin”.

Nou, dan houd ik het toch maar liever eenvoudig.

Vertaald in een gedicht.

Eenvoudig

*Wanneer je een begin maakt,
met eenvoudige dingen te begrijpen
(en alle waarheid is eenvoudig),
dan twijfelt het verstand. Het verstand zegt:
“Het kan toch niet zo eenvoudig zijn!”*

Het verstand is werkelijk een zeldzaam fenomeen.

*Er is een spreekwoord
(bijna alle talen hebben een dergelijk spreekwoord)
wat zegt: “Het is te mooi om waar te zijn.”*

Te mooi, om waar te zijn?

Alsof de waarheid en schoonheid vijanden zouden zijn!

*Men kan niet aan het mooie geloven,
men kan niet aan het ware geloven.*

Dit spreekwoord zou men moeten veranderen in:

Te mooi om onwaar te zijn.

Net zo zegt het verstand:

“Te eenvoudig om waar te zijn.”

Verander het in:

“Wat niet eenvoudig is, kan niet waar zijn.”

De waarheid is eenvoudig;

daarom is onschuld nodig en geen kennis.

*Daarom is een rein hart nodig en niet een hoofd vol
informatie.*

*Daarom is **onvoorwaardelijke liefde** nodig en geen logica.*

De waarheid is eenvoudig.

Wanneer je tot zover gelezen hebt en denkt dat ik tegen iedere vorm van kennis verzamelen en/of studeren ben, dan heb je het mis.

Want:

***Kennis van het onbekende geeft inzicht.
En inzichtelijk wordt alles door ervaring.
En wanneer je ervaart komt begrip.
Wanneer je dus begrepen wilt worden,
vind je gehoor bij degenen die hebben ervaren.
Daar zijn zelfs geen woorden voor nodig.
Zo eenvoudig is het dan.***

Herlees dit stukje nog eens en laat de voortgang van werkelijk kennis opdoen eens goed tot je doordringen.

Dan zul je het met me eens zijn dat in ons systeem, door met het bijbrengen van kennis te beginnen, dit de verkeerde volgorde voor een harmonieus leven geeft.

***Liefde laten zien door het voor te leven is meer,
dan te proberen liefde aan te leren.***

Maar ja, we komen ter wereld vanuit de Liefde, dat ons eerst wordt afgeleerd.

Na onze geboorte beginnen we met een leeroplegging (lees: plicht kennis opdoen), bijgebracht door voor het overgrote deel onbewuste mensen. Verdrietig maar..... O, ZO WAAR!

Waarom de DOOD een illusie is

Niemand zou iemand iets bij moeten brengen, wanneer hij of zij hiervan nog niet door de praktijkervaring is gegaan.

Autorijden kun je toch ook nog niet, ook al ben je met hoogst behaalde theoriecijfers geslaagd.

In omgekeerde volgorde gaat dit wel.

Iemand die door praktijkervaring is gegaan, komt met de auto op de weg een heel eind. Het wordt echter begrijpelijker wanneer je de kennis van de verkeersregels eraan toe gaat voegen.

Oké, laten we verder gaan.

Ik ben nog geen 7 jaar oud als ik het ziekenhuis in moet om mijn amandelen te laten knippen. Wat een van mijn trauma's wordt. Op een hoge houten kinderstoel word ik met armen en benen vastgebonden.

In een angstaanjagende omgeving waar alle folterinstrumenten uitgesteld lagen, kwam op enig moment een zuster op me af die een ethernarcosekap over mijn gezicht kwam plaatsen. Ik gilte en vocht om los te komen. Maar met twee man hielden ze mij in bedwang en al gauw won de ether het van mijn bewustzijn.

Er was nog maar net begonnen met het knippen toen ik al weer bij kennis kwam. Opnieuw moest de etherkap eraan te pas komen en mijn gevecht wederom hiertegen verloor ik andermaal met nu vier mensen die mij beet hadden zodat de stoel met mij erin niet om zou vallen.

Dit keer wetende dat ik zou stikken nam ik een grote ademteug, daardoor lukte de tweede poging van de narcose ook maar half. En half behandeld werd ik naar de zaal gebracht om de volgende dag na controle dan maar zonder verdoving nogmaals geknipt te worden. VRESELIJK!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vervolgens krijg ik hoge koorts en als mijn ouders op de tweede dag in de avond op bezoek komen, gaat het erg slecht met mij. Ik raak helemaal in paniek, zo bang als ik ben voor het verblijf in dit ziekenhuis. Met horten en stoten vertel ik hun dat ik nageknipt ben zonder verdoving en smeeek mijn vader of hij me mee naar huis wil nemen. Maar vanwege de hoge koorts zegt hij, kan het nog niet. Hij weet me te kalmeren en zoals mij nog veel vaker in mijn leven zal overkomen, voel ik me veilig als *hij* maar in mijn buurt is.

Waarom de DOOD een illusie is

Mijn ziekenhuisperiode gaat tien dagen duren. De andere kinderen die met mij dezelfde operatie hadden ondergaan, mogen de zevende dag al naar huis. Ik lig met nog een ander meisje op een kamer. Zij is enig kind en haar moeder is 's middags en 's avonds de hele bezoektijd bij haar. Ik krijg weinig bezoek en al helemaal niet overdag.

Op een middag komt de moeder van dit meisje bij mijn bed zitten en heeft zowaar een cadeautje voor mij meegenomen. Ze vertelt in mijn oor dat ze ook van mij houdt en dat ik beter word.

Voor mij is zij een beschermengel die met haar woorden mijn ziel raakt en via haar voel ik een *goddelijke aanwezigheid*.

Na drie dagen 40 graden koorts te hebben gehad (deze drie dagen verkeerde ik op een ander bewustzijnsniveau) verdwijnt na haar aanraking de koorts spontaan en de volgende dag mag ik dan koortsvrij eindelijk naar huis. Mijn opa Knurf haalt me op en zittend achter op de fiets bij hem voel ik me eindelijk weer veilig.

Ongeveer dertien jaar later wanneer ik in Heiloo op een maandag van mijn wekelijkse saunabad geniet en tegen het einde van mijn badrondes bezig ben mijn lange haar in de krul te zetten, komen op dat moment twee meiden al pratende binnen en een van die stemmen herken ik meteen. Ik spreek degene aan en vraag haar of zij op zevenjarige leeftijd in het St. Elisabethziekenhuis te Alkmaar heeft gelegen vanwege haar amandelen knippen. Zij kijkt mij stomverbaasd aan maar knikt bevestigend en vraagt hoe ik dit kan weten.

Ik antwoord dat ik samen met haar op een kamer heb gelegen. Ze zegt: "Dan ben jij zeker Anneke, ik zou jou nooit herkend hebben." Ik vraag haar nog mijn reddende engel van toen (haar moeder) de hartelijke groeten van mij te doen.

Vakantiekolonie

Mijn bijnaam wordt “piskont” daar ik tot mijn tiende levensjaar in bed plaste en op deze leeftijd zes weken lang in een vakantiekolonie te Egmond moet verblijven om van het probleem af te komen.

Een kleine vijf dagen voordat ik daar wordt opgenomen, trap ik in een roestige spijker die uit een plank stak. Deze raakte zo diep in mijn voet, dat plank en al aan mijn voet bleef hangen (de spijker zat tot in het bot vast). Daarna niet naar de huisarts geweest, want daarvoor waren wij toen niet verzekerd.

Als ik ongeveer zes dagen daar verblijf en iedere dag de wandelingen door de duinen of het strand mee moet maken, ondanks dat ik steeds meldde dat ik me niet goed voelde, loop ik een lelijke bloedvergiftiging op en onder mijn voet ontstond een bloedblaar met een doorsnee van vijf centimeter.

Het is midden zomer 1962 en met eenenveertig graden koorts word ik rond het middaguur half in coma verkerend tegen de muur van het tehuis liggend op de grond aangetroffen. Het zijn nonnen die de medische kant van de verblijvende kinderen aldaar verzorgen.

De **“zusters van de Liefde”** blijken **“krenge van barmhartigheid”**.

Bij hen had ik me al enige dagen achtereen gemeld omdat ik me niet goed voelde maar hun diagnose was “een lastig kind” en ik werd als aansteller genegeerd. Wanneer dan hun verantwoording op de proef wordt gesteld omdat ik wel iets ernstig blijik te mankeren, komt men in actie en schakelt men direct de plaatsclijk dienstdoende huisarts in. Door dit alarm komen ze met twee man sterk.

Waarom de DOOD een illusie is

Als ik bij bewustzijn kom, kijkt een allervriendelijkste, grijs uitzierende man van middelbare leeftijd mij aan. Hij stelt zichzelf en ook de jongere dokter aan mij voor en deelt mij mede dat hij mij direct moet opereren om niet langer het geïnfecteerde bloed de kans te geven meer schade aan te richten. Natuurlijk ben ik bang, maar hij belooft mij zo min mogelijk pijn te doen.

Ik beland op mijn buik liggend op de snijtafel, de jongere arts houdt me bij mijn enkels vast en de hoge koorts is mijn enige verdoving als de dokter begint te snijden en zijn rustgevende stem op mij in blijft spreken. Ik geef mij over en kan mij heden niet meer herinneren of hij mij pijn heeft gedaan. Daarna neemt hij me op zijn schoot en lig ik tegen zijn borst aangevleid en voel zijn rustgevende hartslag. Hij vertelt me dat ik nog enige tijd in lauwwarm water met een desinfecterend goedje erin met mijn open voetwond moet weken. Hij schrijft antibiotica voor en voorlopige bedrust.

De non krijgt deze instructies, ik lig inmiddels weer op het behandelbed. Even later komt zij met een witte, stenen schaal met dampend water aan en zegt tegen mij “In een goed heet bad gaan alle bacteriën vanzelf dood” en geniet zichtbaar van het leedvermaak van haarzelf.

Ik raak volledig in paniek, spring van het bed en zet het op een rennen de behandelkamer uit, dan het smalle, donkere gangetje door en om hulp schreeuwend achter de vertrekkende artsen aan die zich door mijn geschreeuw omkeerden. Dan snelt de dokter die mij behandeld heeft op mij toe met de woorden: “O, mijn kind toch, dit kan niet, met een open voetwond op een vuile vloer lopen.” Hij vangt mij al rennend op in zijn armen. Ik huil en schreeuw tegelijk in zijn gezicht dat die non me met mijn voet in heet water wil doen. Bij terugkomst krijgt de desbetreffende non een flinke uitbrander en moest de praktijkruimte van hem verlaten.

Hij heeft me gekalmeerd, is bij mij gebleven en heeft mijn voet helemaal zelf verzorgd. Ook in deze mens ervoer ik een *goddelijke aanwezigheid* en ik zal ook hem nooit vergeten.

Nadat mijn ouders op een bezoek aan mij van dit gebeuren vernamen (ruim een week na deze operatie), mag ik bij uitzondering de op één na laatste zondag van mijn zes weken durend verblijf aldaar, opgehaald worden om naar huis te gaan.

Deze zondag staat op mijn netvlies gegrift.

Het was prachtig weer en we verbleven in onze boomgaard op een open plek, zittend op de grond. Mijn vader had me opgehaald en zou me ook weer terugbrengen om mijn laatste week te voltooien. Eindelijk was ik weer thuis, maar was O, zo..... bang, omdat op mijn smeken om niet meer terug te hoeven naar dat voor mij GODVERLATEN OORD, op mij werd ingesproken dat dit voor mijn eigen bestwil toch nodig was.

Zelfs op de terugweg met mijn vader in de auto, kreeg ik op mijn huilende smeekbede geen gehoor van hem. Als ik na zes weken weer thuis beland, plas ik de eerste nacht weer in mijn bed.

Mijn moeder reageert met de woorden: "Als je weer in bed gaat plassen, ga je weer naar dat tehuis." Vanaf die tijd bleek ik droog te kunnen zijn, wat in ging houden dat ik vier á vijf keer per nacht opstond om te plassen, uit angst het weer in mijn bed te doen. Tot op de dag van vandaag doe ik dit.

Ik heb al van alles geprobeerd om nu van dit onderbroken slaapgedrag af te komen, echter zonder resultaat. Tien jaar lang geprogrammeerd met angst niet op tijd wakker te worden, heeft voor mij voor een gestoord slaapgedrag gezorgd.

Zware belasting

Dat deze traumatische ervaring mijn levensweg heeft beïnvloed, mag duidelijk zijn. Kindertehuizen heb ik sindsdien gemeden, ik zou al deze kinderen willen bevrijden, maar waarheen met hen?

Op dit moment (48 jaar later) verkeert mijn hoogbejaarde vader sinds ongeveer zeven weken ongewild in een verpleeghuis. Hij heeft de diagnose Alzheimer, maar is zich terdege bewust dat hij niet THUIS is. In gezelschap van vijf lotgenoten, die duidelijk zwaar dement zijn, moet hij zijn lot aanvaarden.

Al zijn zeven kinderen hebben een dag in de week de plicht op zich genomen hem te bezoeken. De zaterdag heb ik voor mijn rekening genomen.

Wat een TEHUIS (nog steeds) met mij doet, blijkt uit het volgende verslag dat ik, bij samenkomst van ons zeven kinderen inclusief moeder om over papa zijn positie aldaar af te stemmen, heb opgeschreven.

Omdat het tevens met **mijn** programmering te maken heeft, wat zo diep geworteld zit, voeg ik dit stukje toe om te laten zien hoe dit kan doorwerken in heel je leven. Want ook al **weet ik** dat **dat** zo is, blijf ook ik gevoelig voor mijn valkuil.

Het plaatsen van papa in een tehuis.

Als enige van ons 7 kinderen sprak ik mijn negatieve gevoel uit over de plaats waar papa nu zit. We zijn inmiddels 7 weken verder en eenieder van ons heeft zo zijn of haar ervaring hiermee op kunnen doen. Unaniem vinden we zijn verzorging zwaar te wensen overlaten en dan drukken we ons nog voorzichtig uit. Dit is ook niets nieuws, want grote koppen in de krant laten weten hoe slecht het met de zorg in ons land is gesteld.

In het kort kan ik herhalen, dat ik alleen maar bevestigd heb gekregen dat dit de laatste plaats is waar ik ondergebracht zou willen worden.

(allen hadden een lijst opgesomd over de vele misstanden die door een schrijnend tekort aan personeel hadden plaatsgevonden.)

Afgelopen zaterdag bracht ik 's avonds rond kwart voor acht papa terug en de voordeur van dit TEHUIS viel door de tocht met een rotklap achter ons dicht. Verpleging was in geen velden of wegen te bekennen, zoals ik al vaker had meegemaakt. Echter dit keer was ook ik ingesloten en de verbindingsdeur naar het hoofdgebouw was op slot. Er zat voor mij niets anders op dan nu ook, ongewild van de buitenwereld afgesloten, te wachten totdat iemand, die naar hem om behoorde te kijken, terug zou komen.

“Ga zitten Ant”, zegt papa die deze dag vrij positief bij mij had doorgebracht totdat Wil (mijn oudste zus), die nog even langs was gekomen, hem duidelijk had gemaakt dat hij weer door mij naar het Lauwershof teruggebracht zou worden. Ruim een kwartier lang was ik met deze bewoners alleen die toch zomaar onbewaakt aan hun lot werden overgelaten.

Waarom de DOOD een illusie is

Van alles gonsde er door mijn hoofd: “Papa alleen thuis gaat niet langer”. Mama is overbelast, zij laat steeds weten dat je **6 mensen** nodig hebt om dit te kunnen realiseren.” Hier zitten maar liefst 6 van deze stakkers waar nog niet eens **1 persoon** continu aanwezig is.

Toen de dikste meneer de koffie zocht en deze voor iedereen ging inschenken, waande ik me in de film “One Flew Over the Cuckoo’s Nest”. De ene patiënt hielp de andere.

Als hij de klontjes suiker er met veel gespat in laat vallen, komt de magerste man met vaatdoekje het gemorste opvegen en moppert daarbij dat hij niet moet morsen. Papa zegt: “Hij doet toch zijn best.”

Als even na achten Henny, de Indonesische verzorgster, binnenkomt en zich excuseert dat zij op de afdeling uit moest helpen, spreek ik mijn zorg uit dat dit toch onverantwoord is zo een groep alleen te laten. Zij is dit volkomen met me eens, maar het is niet anders. Deze verpleegster trof ik ook afgelopen dinsdagmiddag aan, toen ik met kleine Dimitri (mijn kleinkind) spontaan even bij papa ben langsgegaan.

Haar dochtertje Nadia van 5 jaar liep daar toen ook in de rondte. Deze verzorgster was met spoed opgeroepen toen er urenlang niemand die middag voor deze afdeling ingepland was. Vandaar dat zij geen kinderopvang had kunnen regelen. Tegen 5 uur die middag zou haar man vanuit zijn werk de kleine op komen halen. Ik ben er een klein uurtje gebleven en heb op haar kleine gepast, die even met Dimitri buiten kon gaan spelen en papa kon toen even een sigaartje roken.

Hierna vraag ik de verzorgster voor mij de deur te ontsluiten en neem met drie kussen afscheid van papa. Dan begint zijn mond te trillen en tranen verschijnen in zijn ogen. Ik weet me goed te houden en ga naar huis. Bij mijn oudste zus Wil en haar man Dirk doe ik verslag.

Als ik zo rond 23.00 uur naar bed ga, doe ik mijn eerste ronde van 2 uur slaap. Om daarna tot 6.30 uur (wanneer mijn man Willi opstaat) de slaap niet meer te kunnen vatten.

Overgave en strijd heb ik in deze wakkerliggende tijd doorvoeld. Alles van mijn 6 weken verblijf in het kindertehuis tijdens mijn tiende levensjaar heb ik de revue laten passeren. Ik dacht dat ik het achter me had gelaten, maar niets bleek minder waar.

Het proces van mijn vader bracht alles weer naar boven omdat er zoveel parallellen zijn. De ene huilbui van onmacht na de andere overviel me deze nacht. En dit ging er door mijn hoofd:

Mijn vader die me wegbrengt naar een **TE-HUIS**.
Ik, die nu mijn vader wegbreng naar een **TE-HUIS**.

Mijn vader die er zit en waar hoofdzakelijk (ik zeg het even grof) het gezeik het probleem is (hij loopt met een katheter die soms lekt). Net als toen ik 10 jaar oud voor nachtelijk gezeik werd weggebracht.

Mijn gesmeek en gehuil van *toen* hebben bij hem niet geresulteerd om eerder mee naar huis te mogen. *Nu* ik zijn tranen en een blik in zijn ogen zie om mee naar huis te mogen, geef *ik* bij hem niet thuis. Hier ben ik heel verdrietig over.

Ja, lieve mam, zussen en broers, gelukkig ontbreekt voor jullie deze ervaring. Daarom kunnen jullie *dit gevoel* ook niet met papa en mij delen. Door dit gevoel begrijp ik nu dat ik mama steeds weer heb getracht te bewegen voor hem nog een stukje thuis over te houden. Maar de paar dankbare middagtukjes thuis zijn vanwege “het gezeik” weer van de baan. Tehuizen brengen een verlaten gevoel in mij naar boven. Er staat ook **TE** voor en is voor mij zo’n hemelsbreed verschil met **THUIS**.

Waarom de DOOD een illusie is

In mijn eigen leven ben ik vanaf mijn reis naar Bali (drie jaar geleden) met het TE in mijn leven aan het uitbannen gegaan. TE veel HGA sores ben ik inmiddels kwijt. TE veel zorg om mijn ouders nog niet, want een dag in de week blijkt ook weer uit te lopen op dagen.

Toch zal ik hier naar blijven streven, vandaar dat ik van de plicht op de wekelijkse bezoeken van mijn vader af wil en de positie van vrijwilligster in ga nemen.

Als enige ben ik ook geen aangewezen persoon om welk tehuis voor mijn vader te gaan beoordelen, gezien mijn emotionele lading hierin. Maar zal mij voegen bij de meerderheid van stemmen over een nieuwe keuze.

Tot zover.

Met het volgende stuk wil ik laten zien hoe geprogrammeerd gedachtegoed een volgend belevingsdrama creëerde. Wanneer je niet op een natuurlijke manier je gevoelens durft te beleven doordat aangeleerde regels en voorschriften jou ZIJN gaan beperken, creëer je jouw drama's. Bij mij was dit het rooms-katholieke geloof dat voor onnodig veel verdriet op mijn levensweg zorgde.

Intens verliefd

Toen ik 17 jaar was (1969) en met de trein naar mijn werk op en neer reisde, **denk ik de** man van mijn leven gevonden te hebben en raak stapelverliefd op een medereisgenoot, Jaap genaamd.

Hij vraagt me mee uit en al gauw word ik in zijn familie (toentertijd zeer welgestelde mensen) opgenomen. In het dorpje Bergen in Noord Holland, raak ik door hem bekend met het uitgaansleven.

Opgevoed met het katholieke geloof, waarin seks voor het huwelijk een DOODZONDE is, weet ik met mijn gevoelens voor hem geen raad wanneer hij mij op een keer ten afscheid kust en deze kus een orgasme bij mij tot gevolg heeft, terwijl hij mij totaal niet intiem had betast.

Dit, **zo dacht ik**, moet toch met **werkelijke liefde** van doen hebben. Op dat moment was ik mij nog niet bewust dat mijn “gedachtegoed” deze gevoelens deden opwellen.

(nu schreeuwt iedere bioloog “fout”, maar hier kom ik later op terug)

Geprogrammeerd door rooms-katholieke religie heb ik een innerlijk gevecht geleverd door bijna 5 maanden lang de liefde **niet** met hem te bedrijven welke ik uiteindelijk verloor. In plaats dat onze eerste en enige liefdesdaad voor euforie wederzijds zou zorgen, stond ik iets toe wat een ontmaagding voor mij in ging houden en mijn angst zijn bevestiging kreeg, omdat wat ik gedaan had, (met mijn gedachtegoed van toen) slecht was. Altijd creëert je gedachtegoed een bevestiging. Geen week later raakt onze verkering uit. Eén van zijn vorige vriendinnen meldde zwanger van hem te zijn.

Waarom de DOOD een illusie is

25 jaar later op Pasen 1994 schrijf ik na een telefoontje dit gedicht:

Mijn grote liefde van toen....

Jaap een crimineel....

*Voor het eerst ontwaakte in mij de liefde,
ik was nog maar 17 lentes jong.
Mijn hart sloeg telkens op hol als ik je zag,
wanneer je nog net op tijd de trein insprong.*

*In de restauratiewagen zaten we met een hele ploeg
om naar het werk te gaan per trein.
Jij moest naar Amsterdam een stoffenzaak leiden van je pa,
ik werkte in een kapsalon en moest in Zaandam zijn.*

*Harry, de komiek van het hele stel daagde ons uit samen op
stap te gaan,
Hij wist van onze gevoelens voor elkaar
maar om een of andere reden durfde we zelf die stap niet
aan.*

*Vijf maanden lang was onze verkering heel intens en
genoten we van elkaar.*

*Je vroeg me zelfs met Pasen ten huwelijk,
ik vond mijn leeftijd daarvoor een bezwaar.*

*In alles leken we één te zijn, spraken over zaken, deelden
het huiselijke en de gein.
Tot je plotsklaps niet meer zeker was van je gevoelens voor
mij, toen begon een helse pijn.*

*Twee jaar lang vroeg ik me af, waarom?
En huilde in het donker, iets wat ik overdag niet kon.*

*Jij bleef maar naar mij informeren, kwam daar zelfs voor
naar de Berkenlaan.*

*Dan braakte ik van ellende kon de pijn van verloren liefde
toen niet aan.*

*Ook bleef ik hopen door de woorden die je stiefmoeder
tegen me zei:*

*“Anneke, je weet nooit hoe een stuivertje zal rollen,
Jaap is stapel op je, geloof mij.”*

*In mijn hart droeg ik je mee mijn hele leven door.
Toch vernam ik niets meer van jou, 25 jaren lang hoor!*

*Tot op tweede paasdag de telefoon ging
met aan de lijn mijn broer Gerte die vroeg...
“Kende jij geen Jaap van de Heiden uit Bergen
die jongen, je weet wel van die treinploeg?”*

*Het bleek dat jij was gedood door een bom uit wraak van
een drugsbende.*

*Zo eindigde Jaap jouw leven als crimineel,
maar aan mijn liefde voor jou komt nimmer een einde.*

Waarom de DOOD een illusie is

*Ik heb vrede dat het ons zo is vergaan.
Misschien komen we elkaar in een volgend leven weer
tegen
dan kan onze liefde voor elkaar weer verdergaan.*

Zo

brengt

Jaap

mij

op.....

Criminelen

Niemand wordt crimineel geboren.

Toch zijn ze er in overvloed en inrichtingen zitten er overvol mee. Met straffen en medicatie worden ze onder controle gehouden en komen veelal nooit meer op het goede pad.

Wat zou het toch prachtig zijn wanneer zij als therapie:
Bewustzijn van de Liefde die zij in hun essentie al zijn, weer zouden worden bijgebracht door hen hiernaar terug te begeleiden.

Dit kan slechts iemand doen die door ervaring al hiernaar is teruggekeerd. Waarneer je mijn hiervoor omschreven gedicht van *ONT- WIKKELING* tot je laat spreken en je hiermee aan de slag gaat, durf ik te beweren dat bij een goede begeleiding ieder drama kan ophouden te bestaan.

Elke nu in **GEESTELIJKE NOOD** verkerende mens is door het ontkennen van de ziel die in hen huist en door geprogrammeerd te zijn met angst voor de **DOOD** in deze geestelijke gesteldheid gekomen. Iedere fobie is op deze wijze ook ontstaan.
Mijn remedie is.....

Dé-programmeer hen tot *in* hun basis.

***Ont*-wikkel hen tot aan hun basis.**

ik bedoel dus, pel hen af,

psychologisch - emotioneel,

laat hen behouden van wat zij zelf waardevol vinden.

Zie hen als **ZIELEN en niet als zielenpoten.**

Stappenplan

De tien bewustwordingsstappen voor een harmonieus leven.

Je handelwijze en je gedrag worden gestuurd door:

10% ratio en **90%** onderbewustzijn.

1. In je eerste 2 levensjaren wordt je **geweten** gevormd.

2. Je **onderbewustzijn** wordt in je eerste 5 tot 7 levensjaren gevormd.

(De levensfase waarin je grotendeels in een versmald bewustzijn (trance) verkeert, zie*)

3. Besef dat je **onderbewustzijn (90%)** het gelukkig zijn van jouw leven bepaald.

Jouw genezingsproces vindt plaats d.m.v. het hiervoor genoemde, versmalde bewustzijn.

4. Uit **10%** bestaat je ratio. Je Über-ich met zijn diepste moraal en geweten.

Met je ratio en verstand, kun je het onderbewustzijn **niet** veranderen. Je kunt het echter wel gebruiken, want:

5. Jij bent de creator van je eigen werkelijkheid.

Jouw gedachten (die jij dirigeert) creëren deze werkelijkheid.

6. Gevoelens en stemmingen, vloeien voort uit je gedachten, die jij voor het overgrote deel van derden hebt aangenomen (in je 5 basisjaren) als *de* waarheid.

7. Wat je is voorgeleefd, maak jij je op onbewust niveau eigen. Jij bent zagezegd geprogrammeerd, door geprogrammeerde medemensen.

8. Waar jij van uitgaat, wordt waar (negatief of positief) en waar jij *tegen* bent, **blijft**.

9. Als je bij dit punt bent aangekomen en het voorgaande goed tot je **bewustzijn** hebt laten doordringen, is de laatste stap:

10. Dit alles in het **onderbewustzijn** te laten integreren, waardoor jij **jezelf** her(ge)boren zal laten worden.
(Dit doe je d.m.v. meditatie, visualisatie, het in gesprek gaan met je goddelijke zelf)

* In trance verkeer je wanneer je elders bent met je gedachten dan op de plaats waar jij je op dat moment bevindt. Denk aan dagdromen, iemand niet horen binnenkomen, staren, enz. enz.

- in een versmald bewustzijn verkeren doet men volgens het model van Freud:
- in emotie, woede, angst, verdriet, euforie

Waarom de DOOD een illusie is

Voorbeeld:

Wanneer iemand hoogtevrees heeft ontwikkeld en hij of zij staat boven aan een ladder te gillen, stijf van angst, zegt ieder rationeel denkend mens toch: “Ga op dezelfde manier terug als dat je bent gegaan.” Heel eenvoudig.

Maar in het brein van deze mens is het gedachtegoed opgebouwd met ingewikkelde angstgedachten. De gedachten waarin je gelooft, die laten zich manifesteren. Want nogmaals, waar je in gelooft, wordt waar. Positief of negatief.

Kijk maar naar uitspraken als:

Als ik het niet **dacht**.....

Zie je wel, ik was er al bang voor... (angst is een vorm van **geloof**)

Zei ik het je niet, maar je wilde mij niet **geloven**.....

Goh! Ik loop net aan je te **denken** en nu bel je me.....

..... sta je voor mijn neus

Als je het over de duvel hebt, trap je hem op zijn staart.

(zo vaak worden mensen betrappt door diegene over wie zij roddelen)

Enz. enz.

Er is zelfs een gedicht over gemaakt dat ik ongeveer een kwart eeuw geleden van iemand cadeau kreeg, maar weet niet de schrijver hiervan. Toentertijd was ik met de gemeente Arcen in gevecht daar ik in mijn woning mijn vak van kapster uitoefende om zo ons gezin het hoofd boven water te kunnen houden. Maar dat is een verhaal apart.

Dit gedicht gaf mij toen moed, kracht en inzicht.

De wijze waarop je **denkt**, creëert jouw werkelijkheid.

Als

*Als je denkt: "ik ben verslagen",
is de nederlaag een feit.*

*Als je denkt: "ik zal niet versagen",
win je op den duur de strijd.*

*Als je denkt: "Ik kan het niet halen",
is de tegenslag op til.*

*Want het overslaan der schalen,
hangt voornamelijk af van Wil.*

*Moedelozen gaan ten onder,
door hun twijfel, door hun vrees.*

*Vechters winnen door een wonder,
telkens weer de zwaarste race.*

Denk: "Ik kan het" en dan gaat het.

Iedereen vindt bij wilskracht baat.

*En in zaken wint de daad het
van het nutteloos gepraat.*

*Als je jammert: "Ik ben zwakker
dan mijn grote concurrent."*

*Blijf je levenslang de stakker,
die je ongetwijfeld bent.*

*Niet de Goliaths en de rijken
tellen in de kamp voor zes,*

*Maar de fermes die niet wijken,
hebben vroeg of laat succes.*

Gedachten komen en gaan onophoudelijk, want daarmee worden we geprogrammeerd en gemanipuleerd. In *jezelf* geloven, gebeurt, doordat we geprogrammeerd zijn, maar weinig.

Gedachten zijn energie en komen uit het grote niets (leegte) in ons Universum dat hier vol mee is en waar een collectief gedachtegeheugen bestaat. Laat ik het uitleggen als een morfogenetisch veld waarvan er ontelbare zijn, ook al zien wij ze niet, we staan er wel degelijk mee in verbinding.

Het is net als met ons DNA een ongelooflijke inhoud van informatie waarvan de Wetenschap nog maar net een speldenprik weet te traceren. Hoe de massa van de mensheid denkt, laat zich dus manifesteren. Wij zien dit wanneer wij de wereld met zijn rampen armoede en gewelddadigheid aanschouwen. Maar dan zegt de massa dat het de schuld is van een ander en wanneer die ander ontbreekt, geven wij de schuld aan GOD, want iemand moet het gedaan hebben, toch?

Iedere gedachte geeft niet alleen een uitwerking in ons lichaam maar ook naar buiten toe. Vandaar dat onze non-verbale communicatie maar liefst 93% beslaat. En wat gaan we hier toch gemakkelijk aan voorbij. We leven in een maatschappij waarin we omkomen in de papierkraam, want alles moet bewezen worden. Terwijl we weten dat geschreven of gesproken woorden maar 7% behelzen van het geheel. Eigenlijk doen we hetzelfde met ons **heleal**. 93% bestaat uit niets, leegte, lucht, althans zo **denken** velen, maar juist daarin werken allemaal soorten energieën als een matrix op elkaar in.

Maar we zijn helemaal niet onze gedachten, ook al staan we onder invloed van hen en krijgen we de gevolgen op ons pad. Eckhart Tolle beschrijft dit zo mooi in zijn boek "De Kracht van het NU". Een aanrader.

Gedachten in relatie tot Morfogenetische Velden

Ongemerkt loggen wij met ons gedachteproces in, in deze velden. Wanneer wij geen aandacht schenken aan onze gedachten, die zelfs generaties lang worden door geprogrammeerd, overkomen ons de drama's en trauma's die zich op onze levensweg voordoen. Veelal komen dezelfde drama's in dezelfde families voor. Het genetisch en energetisch materiaal scheidt deze overdracht.

Omdat wij angstig zijn gemaakt om op ons *Zelf* te vertrouwen, sluiten we ons aan bij groepen die overeenkomstige gedachteprocessen hanteren. We *denken* ons veilig te voelen als wij gelijkgestemden om ons heen hebben. Tot op zekere hoogte is dit waar, want een groepsbeleving geeft drama of euforie.

Ook waar is dat verenigd gedachtegoed een hogere intensiteit vertegenwoordigt. Want Hitler had nooit de beladen naam gekregen, als iedereen zich *toentertijd* bewust was geweest van het aansluiten op *zijn* gedachtegoed. Die enkeling die zich bewust werd dat deze aansluiting vernietiging tot gevolg had, kon tegen het collectief ontstane gedachtegoed niet op en ging ten onder.

Geen gedachte gaat weg of komt zomaar in je op. Want ALLES bestaat in ons Universum en blijft ook bestaan, maar altijd transformerend. Elke gedachte helpt mee aan die transformatie van het veld waar jij op dat moment bent aangesloten. Daarom *word je bewust van je gedachten* en maak je een bewuste keuze welk veld jij wilt ondersteunen, waarmee je dan ook jouw eigen leefomgeving ondersteunt.

Als Holland tegen Duitsland voetbalt, lijkt het alsof de oorlog nog bestaat. De massa die nu in het stadion verkeert, heeft deze oorlog niet eens meegemaakt, maar er leeft nog steeds een sfeer alsof zij elkaar moeten afmaken. Ik heb niets met voetbal, maar wel wat met Duitsland en Holland. Ik ben nu maar met een Duitser gehuwd, die in de oorlog is geboren en kom uit een vader voort die in de oorlog Duitsers en Joden onderdak bood en te eten gaf.

Geprogrammeerd en geladen in hun basis met dit gegeven, heb ik mij tussen deze twee dierbaren overeind weten te houden. Om de sodemieter niet gemakkelijk, want beiden verlangden van mij die ander uit mijn leven te bannen, omdat mijn ongelukkig zijn door hen werd vertaald dat daar die ander de veroorzaker van was. Maar ik ben mij bewust geworden waar deze twee zwaar beschadigde zielen op mijn levensweg voor dienden.

Ik ben mij nu *bewust* dat het er toe doet dat *ik* mij gelukkig en in harmonie voel. **Overal en altijd. Onafhankelijk van wie of wat dan ook. Egaal wat daar voor nodig is, dan die** keuze te maken.

Mijn man is voor mij een instrument geworden, om vernietiging van gevoelens een halt toe te roepen.

Ik heb een keuze, die heeft hij en die heeft U allen ook.

Vandaar dat ik stel dat alles wat je overkomt,

JIJ DAAR DE SCHEPPER VAN BENT.

Je kunt het positieve niet van het negatieve scheiden, want door hen beiden bestaat alles en brengt verbinding tot stand.

Ook is het één nodig om het andere te dienen.

Als je alleen voor de plus of de min kiest, zal je stekker in je stopcontact je niet de energie leveren die je daaruit wel verwacht. Er gebeurt niets wanneer je je hiervan niet bewust wilt worden.

Zo had Jezus ook nooit een bestaansrecht gehad *zonder* Judas. Judas en Jezus leken weliswaar elkaars tegenpolen. Maar Jezus had Judas' daad nodig om zijn prediking kracht bij te zetten.

Jezus, die door religie wordt opgehemeld, ontvangt het door *hem niet gewenste* krediet. Jezus had geen *ego*, maar een *groot bewustzijn*.

Jezus gaf *zelf* de geest en op negatieve wijze deed Judas dit ook door zichzelf de das om te doen. De dood van deze beiden (een plus en een min) gaf een gigantische energiestroom aan het gepredikte. Maar goed, we hadden het over groepsgedachten.

Wanneer wij deze groepsgedachte ontgroeien, verhuizen we naar een volgende groep met een ander niveau.

Nog iets om bewust te worden

Wanneer wij de liefde bedrijven, doen wij dit zelden vanwege een *onvoorwaardelijk* liefdesgevoel die wij voor elkaar zouden moeten hebben. Veelal zijn wensgedachten tijdens het liefdesspel de veroorzaker van een orgasme en zelden heeft het met de vertrouwde partner van doen.

We doen aan *zelfbevrediging*, maar laten het doen voorkomen alsof het met liefde van doen heeft. De meeste relaties zijn niet op eerlijkheid en vertrouwen gebaseerd. Want enquêtes wijzen uit dat 80% tot 85% echtbreuk pleegt. Een zeer kleine groep durft het aan om hiervoor uit te komen. Je bent veilig als het niet bekend wordt en zij die zich veilig voelen, wijzen maar al te graag naar diegene van wie het bekend wordt. Omdat ook *dit* met onze programmering te maken heeft en de tijd waarin wij nu leven er een is van wegwerpen, wordt er te snel van partner gewisseld om in de volgende relatie te ontdekken dat de relatiegeschiedenis zich dreigt te herhalen. Om verkeerde redenen wordt er getrouwd en om nog grotere, verkeerde redenen gescheiden.

De seksuele aantrekkingskracht is zelden van natuurlijke aard om de soort voort te zetten. Toch is de innerlijke drang naar deze lijfelijke vereniging op dezelfde *angst* gebaseerd en vindt zijn oorsprong in onze zeven basisjaren.

Mannen vinden namelijk dat wanneer hun partner niet bereid tot seks is, er niet van hen gehouden wordt. Vrouwen voelen zich miskent in hun liefdesgevoel wanneer het hen om de seks draait. Gemanipuleerd en gestimuleerd door alles wat de buitenwereld op onze zinnen afstuurt, denken we dat dit gedrag normaal is.

Het ego wordt ermee gevoed, maar een innerlijke leegte wordt hierdoor steeds groter. Wanneer U zich in dit hiervoor omschreven herkent, besef dan dat Uw partner Uw gelijke is en niet de schuldige.

Door dit wijdverbreide gedrag kan het niet anders als dat er een gigantisch, morfogenetisch veld existeert waarin wereldwijd wordt ingelogd door de aan SEKS denkende massa, met alle fantasiegedachten van dien.

Hoeveel slachtoffers op dit gebied daardoor worden gemaakt, moet gigantisch zijn. Het deel waarvan wij vernemen, is slechts een topje van de ijsberg, vrees ik. We doen aan kortetermijngenet, zo ziet onze maatschappij er dan ook uit. Nogmaals laten we ons bewust worden van onze eigen bijdrage, met welk gedachtegoed zitten wij vol en welk veld steunen wij hiermee? In ieder geval zijn wij zelf verantwoordelijk voor de gedachten die wij denken, daarin hebben wij een keuze.

Zo vergaat het ons ook met onze keuzes bij ziek zijn.

Het probleem willen we zo gauw mogelijk uit de weg geruimd hebben, dus nemen we medicatie om de klachten te onderdrukken, waardoor hun bijwerkingen vaak onnodig je hele systeem kunnen vervuilen.

Ook hierbij spreek ik uit ervaring. Van een simpele griepmedicatie kreeg ik de bijwerking nek- en oogkramp. Hoewel ik de voorgeschreven dosering door drieën had gedeeld vanwege mijn antipathie tegen medicijnen, viel mijn controle over mijn lichaam uit. Mijn ogen draaiden zich naar boven en alleen het wit was nog zichtbaar. Mijn nek ging in een kramp naar achteren en ook mijn rug kromde zich in tegenovergestelde richting en stond op breken. Op mijn mond stond schuim. In deze toestand vloog mijn vader met mij naar de weekendarts. Deze wilde er niet aan dat deze verschijnselen van de door mij minimale ingenomen griepmedicatie kwam en vermoedde dat ik aan een gevaarlijke nekkram্প leed die toentertijd heerste.

Op mijn smeken om iets toe te dienen waarmee ik uit deze kramptoestand verlost zou worden, kon hij even geen gehoor geven. Hij zocht de medicatie in een boek op en las de bijwerkingen voor. “Bij overdosis lichte krampen in nek en binnenkant armen.” Hij was met ongeloof geslagen maar kon niet anders als mijn vader met spoed voor het tegengif naar de apotheek te sturen.

Deze ging direct op weg. De arts belde de apotheek op om hen het tegengif klaar te laten zetten zodat mijn vader hiermee weer snel terug kon keren. Ik ben al die tijd bij vol bewustzijn. Dan hoor ik hem vloeken en zeggen: Stuur hem meteen door naar de poli van het ziekenhuis, dan zorg ik dat ze daar klaarstaan.” Als hij deze opbelt en naar dit tegengif informeert, begint hij met een vloekserenade en schreeuwt letterlijk: “Geef die man dan godverdomme maar morfine

mee.” Toen kwam hij naar mij toe en kalmeerde mij: “Rustig maar, ik ben en blijf bij je. De morfine zal je weer doen ontspannen.”

Even later dient hij me deze toe en neemt mijn vader me weer mee naar huis. Het duurt ruim twee uur voordat het paardenmiddel eindelijk voor ontspanning gaat zorgen. Al die tijd heeft mijn vader naast mij op het bed gelegen en gewaakt. Vroeg in de morgen staat dan onverwacht onze huisarts bij mijn bed, die mij zegt vreselijk geschrokken te zijn van wat mij is overkomen. Hij had een injectie bij zich met het tegengif dat ik alsnog toegediend moest krijgen.

Dit voorval heeft mij op medisch gebied zeer scherp gemaakt. Ik heb risico's genomen, omdat ik de reguliere geneeswijze volledig afwees. De natuurgeneeswijze kwam daarvoor in de plaats, hiervoor begon ik mij sterk te maken. Homeopathie, accupunctuur, ayurveda, bachremedie, Chinese kruiden enz., koos ik als hulponderzoek.

Het meest verschrikkelijke vind ik de toediening van medicatie bij psychiatrische patiënten. Buiten dat je de stempel krijgt dat je gek bent, word je zelfs gekker gemaakt want: de bijwerking van deze middelen zijn ruïnerend voor geest en lichaam.

Alle verdovende middelen hebben dezelfde vernietigende werking. Alles wat je onderdrukt *gaat niet weg*, het probleem wordt alleen maar groter van omvang. En dat allemaal omdat we ons niet op een NATUURLIJKE manier bewust willen maken van ons lichaam, onze ziel en geest die onophoudelijk in interactie zijn met elkaar en ook nog eens met al wat er is, waaronder de morfogenetische velden.

Mijn bezoeken in psychiatrische inrichtingen vanwege verblijf van dierbaren daar, zijn daardoor ontelbaar geworden. De geest van ons wezen heeft een enorme aantrekkingskracht voor mij. Door zelf zo vaak voor gek versleten te zijn, kan U dat toch zo gek van mij niet vinden.

Waarom de DOOD een illusie is

Ik neem waar wat er gebeurt met deze mensen, maar de kringloop van hun angst houdt hen zo gevangen dat zij vaak niet bij machte zijn deze te doorbreken, door het veld, waar zij onbewust op aangesloten zijn, los te laten. De medicatie bemoeilijkt dit ook nog eens omdat de geest daardoor niet natuurlijk meer functioneert. Een afbouw van deze middelen geeft ook nog eens een uitbraak van het door medicatie onderdrukte. Deze mensen zijn in hun emotionele lichaam zwaar vervuild met angst geprogrammeerde gedachten in hun basisjaren. Heel ontvankelijk zijn zij voor negatieve energie die zo goed gedijt in hun systeem waarin anderen dan mee liften.

In elke psychiatrische inrichting en tbs-kliniek zou het boek

De Sleutel tot Zelf-Bevrijding van
Christiane Beerlandt, niet mogen ontbreken.

Oké, laten we weer een stukje verder gaan, met waar ik gebleven was.

Ik schaam mij overigens helemaal niet om mijn levensloop met U te delen door transparant te zijn. Ik weet dat ieder zijn eigen pakketje heeft en neem hiervan soms meer waar dan dat me lief is.

Twee jaar na de breuk met Jaap, ben ik gaan accepteren dat er geen hereniging met hem zou komen. In die twee jaren ging ik wekelijks op koopavonden naar Amsterdam, de Kalverstraat over en liep steevast langs de Stoffenzaak waarin Jaap de leiding had, in de hoop een glimp van hem op te vangen.

Meestal zag ik hem wel maar hij mij niet, op maar *één* keer na en die keer kwam hij ook naar buiten. De charmeur gaf mij een kus en een knuffel. Dit was de laatste keer dat ik hem zag.

Daarna maakte ik mezelf wijs, “nooit meer van een man te kunnen houden”. En iedere man die vervolgens op mijn levensweg kwam, vergeleek ik met mijn ILLUSIE Jaap.

Ik schrijf dit stukje heel bewust om aan te geven hoe ik mezelf programmeerde door er niet meer op te vertrouwen dat een man mijn (liefde) gevoelens ooit zou begrijpen of vervullen.

Velen jaren lang antwoordde ik op de vraag “waarom zo’n mooie meid als ik was, nog geen verkering had”, steevast dat ik geen man nodig had, maar wel heel erg naar kinderen verlangde. Mijn/deze jarenlange wensgedachten moesten daarom ook wel in vervulling gaan. Maar daar was ik mij op dat moment nog echt niet van bewust.

Ik woonde jarenlang op mezelf, boven de kapsalon waar ik de leiding over had. Met een ton guldens op de bank en een auto onder mijn kont leefde ik een vrij harmonisch leven, maar met diep van binnen een onvervuld verlangen.

Waarom de DOOD een illusie is

Het kon daarom ook niet anders gaan dan dat ik *de gewenste* partner tegen zou komen, die weliswaar de vader van mijn 4 prachtige kinderen werd en het uiterlijk heeft/had van een voor mij aantrekkelijke, mooie man, maar emotioneel in mijn relatie met hem een groot kind laat/liet zien. Stapelverliefd stortte ik mij op bijna 27-jarige leeftijd in een huwelijk met hem.

Maar later meer hierover.

Voorspellende zwangerschapsdromen

Ik kan mij geen nacht herinneren waarin ik niet aan het dromen sla. Altijd als ik ontwaak vraag ik me af: “Is *dit* nu de werkelijkheid of verkeerde ik daar zo even in?”

Het wordt voor mij een dubbelleven zoveel als ik ook vertellen kan over mijn leven aan deze andere kant. (dromenland ?)

Toen mijn oudste zus in verwachting raakte, droomde ik op enig moment tijdens deze zwangerschap dat ze een zoon zou krijgen en zo geschiedde.

Als vervolgens mijn twee oudere zussen zwanger raken (de oudste zus van haar tweede, deze bleek het laatste zwanger te zijn geraakt en zus twee van haar eerste), droom ik dat beiden een zoon ter wereld brengen. Mijn oudste zus krijgt een héél klein kindje en mijn tweede oudste zus een heel groot kind. Ook bevalt de oudste zus veel eerder dan mijn tweede zus die eerder was uitgerekend en wordt hier boos over.

Als de oudste zus nog geen 7 maanden zwanger is, bevalt zij van een zeer klein zoontje die de couveuse in moet omdat het nog maar de vraag is of hij levensvatbaar is. Hij weegt maar net drie pond. Van dit kindje word ik de peettante. De andere zus bevalt 6 weken nadien van een acht en een half pond zware zoon.

Wanneer mijn één na jongste zus zwanger is van haar eerste kind en op alle dagen loopt, zijn onze ouders een verre reis aan het maken. Zij vraagt me geregeld of ik al gedroomd heb wat het gaat worden, maar moet haar steeds weer teleurstellen daar ik mijn dromen niet kan afdwingen.

Waarom de DOOD een illusie is

Als ik op een dag met mijn Tante Agaat ga winkelen in Amsterdam, vertel ik haar dat ik *die* afgelopen nacht eindelijk van Jos had gedroomd en dat zij een 9 pond zware zoon zou krijgen.

Wanneer wij bij terugkomst ons tankstation op komen rijden, staat mijn Oom Cor (de man van deze tante) ons op te wachten en zegt: “Goedemiddag dames”, richt zijn blik op mij en vervolgt, “Uw zus Jos is bevallen”, waarna ik hem aanvul: “Van een zoon en hij is 9 pond zwaar.” Waarop hij weer zegt: “U wist het al?” Waarop mijn tante antwoordt: “Nee, wij hadden dit nog niet vernomen, maar Anneke heeft deze afgelopen nacht hiervan gedroomd en dit aan mij verteld, haar droom is uitgekomen.”

Deze geboortevorspellingen gaan door totdat ik over mijn eigen zwangerschappen ga dromen. Ook deze komen tot aan het laatste kindje uit. Bij de zwangerschap van dit vierde kindje gaat het voorspellen in verwarring.

Helemaal in het begin van deze zwangerschap droom ik over een meisje. De nacht daarop over een jongetje. Ja, en dan rijst de vraag, *wordt het nu een meisje of een jongen?*

Met zes weken begin ik te vloeien en krijg een miskraam en beland hierdoor in het ziekenhuis. Ik sta voor curettage op het programma maar men moet eerst als voorschrift een zwangerschap (hormonen) test doen. Deze blijkt een promillage van een 6 maanden zwangerschap te behelzen, hoewel ik slechts 6 weken heen was en dus gaat de operatie niet door.

Zeven en een halve maand later wordt onze zoon Franz geboren. Buiten de nageboorte die na hem kwam, wist de gynaecoloog te melden dat hij er een van een tweeling moet zijn geweest, gezien de rest van een ingedroogde tweede nageboorte.

Vanaf die tijd durf ik op mijn dromen niet meer te vertrouwen.

Achteraf zou de droom over een meisje en een jongen goed waar hebben kunnen zijn, wanneer de miskraam een meisje zou zijn geweest (wat ik nooit heb vernomen).

Na zijn geboorte komen er jaren van intensief verzorgen van mijn gezin waarin veel spanningen zich voordoen en het huwelijkse leven lijdt onder geestelijke, EMOTIONELE MANIPULATIE.

Ik ben dan meer met overleven bezig en door overbelasting meer in de greep van angst dan in die van de liefde.

Mijn dierbare Oom Cor zaliger.

Stelde mij eens de vraag:

“Anna, weet jij wat er eerder was, de kip of het ei?”

Ik keek hem aan en antwoordde: “Lieve Oom, U weet een kip komt uit een ei, en een ei komt uit een kip. Zij moeten er daarom wel gelijktijdig zijn geweest.”

Stomverbaasd keek hij me aan. Op *dat* antwoord had hij niet gerekend. Hoewel hij de geleerde was van het gezin, kwam hij niet op dit antwoord, zit je geleerdheid je dan in de weg?

De kip en het ei, ze getuigen van eeuwig leven.
Zo weet ik, maar.....

Weten en niet weten zijn elkaars gelijken of u het nu met mij eens bent of niet, maakt ook geen verschil.

Beide stellingen getuigen van een verschil van inzicht.

Want wanneer iets inzichtelijk wordt, verdwijnt het verschil.

Maak ik het nu weer te ingewikkeld?

Hoe kan het dat het voor mij toch allemaal zo eenvoudig is?

Laten we een pauze nemen met het willen begrijpen, want dat is wat u wilt, toch? Maar ik heb het niet over begrip, ik heb het over een natuurlijk aanvaarden van al wat is waar wij onderdeel van zijn, of u dit nu beseft of niet.

Stop dan nu heel even met lezen en denk na over slapen.....

Want wat gebeurt er tijdens/in de slaap.....?

Slapen:

*Is weer even in de bron verkeren.
Aan slaap behoef je je slechts over te geven,
want slapen is natuurlijk en hoef je niet te leren.
In je slaap beleef je je ziel puur en rein.
Hoe minder je slaapt,
des te verder je weg van de bron lijkt te zijn.
Een baby koestert daarom de bron nog zeer,
wij kunnen van hen slechts leren,
al lijken zij kwetsbaar en teer.
Op weg naar hoge leeftijd,
dommelen vele ouderen in.
Verkeren in zichzelf,
de bron zit binnenin.*

Oma Wies

Met mijn oma van mijn moeders zijde heb ik een heel bijzondere en speciale band. Wanneer ik onder astma lijd (zo rond mijn tiende levensjaar), verzorgt ze mij als de beste verpleegster ter wereld.

In haar bejaarde weduwetijd, wanneer ik in mijn twintiger jaren verkeer, ga ik veel bij haar op bezoek, meestal zijn het de avonden. Dan at ik een warm hapje bij haar en kapte daarna haar haren. Onze diepste ziele roerselen deelden we met elkaar. Als ik haar vroeg wat zij nog wenste in dit leven (zij was al richting de 80 jaren) hoopte ze voor mij dat ik getrouwd zou raken en ook nog mijn moederschap mocht beleven.

Op één van deze avonden heeft ze haar grote verdriet om het verlies van haar twee dochtertjes Josina aan mij verteld en kwam ze met een foto van Josina twee aanzetten. Een bruingele foto van zo rond 1920, geschoten in het formaat A3. Een Plaatje van een kindje, 15 maanden oud, zittend op een kussen.

Deze kindjes zijn in Indonesië begraven.

Toen mijn oma trouwde, belandde ze na haar huwelijksdag in Indonesië, daar mijn opa in het Nederlands-Indische leger diende. Ze hebben er ongeveer 10 jaar gewoond.

Daar werd ze moeder van een eerste dochtertje Josina genaamd, die slechts 14 uren oud is geworden. Als zij het tweede kindje ter wereld brengt en het blijkt weer een dochtertje, noemen zij het wederom Josina. Het is dit kindje dat slechts 15 maanden oud werd waarvan wel een foto is gemaakt en op die leeftijd stierf.

Toen ze mij op één van deze avonden vroeg wat ik van haar zou willen erven zeg ik haar: “De foto van dit kindje en anders niets.”

Ze zegt me deze toe met de woorden: “Het is mijn Josina”, maar ik meen te verstaan: “Hij is voor Josina.” Pas een kwart eeuw later herinner ik mij het tweeledige van verstaan. Hierover later.

Mijn oma kreeg na haar twee gestorven kindjes nog drie dochters. Ik vertelde haar eerst nu te begrijpen waarom de naald vijf maal een meisje aangaf toen ik in mijn jeugd een keer bij haar pendelde om aan de weet te komen hoeveel kinderen iemand had of zou krijgen. Dit werd toentertijd op school als spannend spelletje gedaan. Je nam een draad waaraan je een naald liet hangen. De naald streek je over de bovenkant van iemands hand en liet hem dan drie keer naast de hand uitschommelen. Daarna bracht je de naald weer boven de hand terug.

Wanneer hij in een kringetje rond ging draaien dan kreeg of was het eerste kind een meisje. Wanneer hij heen en weer schommelde, werd het een jongetje en wanneer hij stil ging hangen, hield het kinderen krijgen op. Bij mijn oma was het vijf keer raak met een meisje. Maar dat kon niet waar zijn, want ze had maar drie dochters, zo wist ik toen. Ik wilde nog een poging wagen, maar het bleef bij vijf meisjes en hoewel wij lachten en zeiden dat het maar een stom spel was dat niet klopte, zat oma stilletjes te huilen. Mijn moeder leidde ons toen af.

Wat zij nog wenste in haar leven: “dat ik getrouwd mocht raken en moeder worden”, ging in vervulling. Ik was getrouwd en 6 weken moeder toen zij stierf.

Telefoongesprek: Gran Canaria

Op 27-jarige leeftijd raak ik getrouwd met Willi die ik op zijn veertigste verjaardag leer kennen. Vijf en een halve week verkering ging hier aan vooraf en mijn verlangen om meteen moeder te worden is dan heel intens. Samen met mijn kersverse echtgenoot verhuis ik naar Gran Canaria (Spanje), waar mijn man toentertijd een restaurant bezat.

De Atlantische Oceaan ligt direct aan het huis waarin ik kom te wonen. Het is alsof ik weer in de tijd van mijn prilste jeugd beland, met alle ontberingen van dien. Geen elektriciteit, geen gas en aan leidingwater ontbrak het er ook veelal.

De enige luxe blijkt een telefoon die ik alleen in uiterste nood mag gebruiken, want naar Nederland bellen kostte toentertijd een vermogen.

Al snel raak ik in verwachting waarvan ik hondsberoerd raak. We drijven een restaurant als kostwinning en de sterke knoflookgeuren kan ik niet verdragen en overgeven is dan ook wat ik veel doe.

Als ik 4 maanden heen ben en alleen maar ziek blijf van de pijn in mijn buik en misselijkheid mijn dagen vullen, gaat het mis en begin ik hevig te vloeien. Een miskraam zet zich in en ik moet met spoed naar een ziekenhuis dat aan de andere kant van het eiland ligt. Onderweg naar het ziekenhuis zet de miskraam door. Ik zal de twee en een half uur durende rit naar het ziekenhuis in Las Palmas nimmer vergeten.

Over onbegaanbare slingerwegen, langs afgronden en in de kokende hitte verlies ik als wij halverwege zijn, het vruchtwater en verga van

de pijn. In het ziekenhuis word ik gecuretteerd en ben eenzamer dan ooit in mijn leven. Het is een Clinique International en ik kom met een Zweedse dame op een kamer te liggen.

Het personeel bestaat uit diverse nationaliteiten en in het Engels wordt mij gezegd dat in de volgende ploeg van het personeel een Hollandse dame werkt. Zij is degene die me waarschuwt dat ik eigenlijk een bloedtransfusie nodig heb daar ik zeer veel bloed had verloren. Maar mijn bloedgroep zorgt voor problemen (A Negatief). Ze adviseert me veel ijzerhoudend voedsel tot me te nemen, buiten de staaltabletten die ik al voorgeschreven had gekregen.

Wanneer ik vervolgens weer thuis ben en moet herstellen van deze miskraam, verlaat mij de levenslust. Heimwee sluipt als een ziekte mijn leven binnen. Ver van huis, niemand om me heen die mijn taal spreekt, om mijn verdriet te kunnen uiten.

Van mijn man mag ik naar Holland bellen, maar tot overmaat van ramp is de telefoon sinds 4 dagen buiten gebruik, doordat een vrachtwagen de paal waar de telefoonleiding aan bevestigd was, omver had gereden.

De leiding was gebroken en in het Spanje van toen heette dat reparatie op zich zou laten wachten. Op de vraag wanneer hij gemaakt zou worden, kreeg je steevast als antwoord, mañana en dat blijft lang..... mañana.

Waarom de DOOD een illusie is

Zo loop ik op een dag broodmager en zonder levenslust door onze binnenpatio. In gedachten biddend en huilend vraag ik God om hulp en smeeek hem “dat ik het zo niet langer zou trekken en of hij die telefoon niet kon maken, dan zou ik even naar Holland kunnen bellen en mijn vader om kracht kunnen smeken”.

Als ik dan door het gangetje loop waar de telefoon aan de muur hangt, neem ik, zoals ik de laatste dagen geregeld deed, in het voorbijgaan de hoorn weer even van de haak en luister of er al een zoemtoon te horen valt.

Wanneer dan mijn vaders stem in mijn oren klinkt en ik hem hoor zeggen: “Hé Ant, met je papa”, huil ik van blijdschap en vertel hem hoe ik om zijn stem gebeden heb omdat ik mij zo leeg voel en niet meer kan.

Hij geeft mij zijn peptalk en als zo vaak verdwijnen mijn zorgen als sneeuw voor de zon. Hij laadt mij op met nieuwe energie. Terwijl ik met hem praat, staat mijn Spaanse hulp in de huishouding, Avelina genaamd, tegen mij te praten en te gebaren. Ze wijst meerdere malen naar het dorp en dan weer naar haar hoofd. Op enig moment versta ik: “Anna Maria esta loca, mira! mira!”(Anna Maria is gek geworden, kijk maar, kijk maar.) Ondertussen gebaart zij met haar hand richting het dorp.

Als ons gesprek is geëindigd en ik begrepen heb dat ze mij voor gek staat te verklaren omdat de telefoon het nog niet kon doen, (de paal lag nog steeds om), roep ik haar naar de telefoon om zelf te kunnen constateren dat hij het weer deed. Ze was toch zo even getuige geweest van mijn gesprek met mijn vader.... Ik duw de hoorn aan haar oor en zeg: “Luister zelf maar.” Als zij luistert, zegt ze even later, “Wale muerte” (zie je wel hij is dood) en loopt weg. Ik ben stomverbaasd en doe de hoorn weer aan mijn hoofd. De lijn blijkt nu

dood, sterker nog, de lijn blijft nog dagen dood voordat deze wordt gerepareerd.

Als ik later hoor dat mijn vader vanwege een onbestemd gevoel de neiging krijgt om mij te gaan bellen en dit tegen mijn moeder zegt, en wanneer hij dan de hoorn van de haak neemt en mij zonder het nummer nog te hebben gedraaid mij aan de andere kant aan de lijn treft, vindt er iets onverklaarbaars plaats. Wij beiden, mijn vader en ik, hebben een getuige van dit gesprek.

Maar WAT heeft deze verbinding nu tot stand gebracht..?

Inmiddels weet ik en werk ik met deze onverklaarbare kracht.

Een Goddelijke Ziel op mijn levensweg

In 1980 word ik moeder van mijn eerste kind, een zoon die de naam Marcus krijgt. Een plaatje van een baby die net na zijn geboorte wordt aanschouwd door de gynaecoloog en welke met verbazing zegt: “Wat is dit kindje schoon”, alsof hij niet met vruchtwater of bloed in aanraking is geweest.

Wat geweldig deze ervaring. Na veel bloedverlies die met drie zakken bloedtoediening weer wordt goedge maakt, ga ik één van mijn gelukzaligmakende periodes in.

We wonen met ons gezin tijdelijk in een huis van mijn ouders in het zuiden van het land. Het huis van mijn man op Gran Canaria (wat hij al te koop had staan voordat ik hem leerde kennen) is dan nog steeds niet verkocht. En als Marcus ongeveer 7 maanden jong is, gaan we terug naar Gran Canaria.

Als de dag van vertrek nadert, neem ik afscheid van vrienden van Willi die ook tot de mijne zijn gaan behoren. Een stel heeft een dochtertje, toen in de leeftijd van ongeveer 8 jaar, met de naam Ceciel, die een zeer sterke binding met mij aangaat en zij is het die mij de allerliefste brieven stuurt wanneer ik weer op Gran Canaria ben.

Maar alvorens wij weer daarheen vertrekken, droom ik dat ik weer zwanger ben van een meisje en ook dat gelijktijdig Wilma (de vrouw van vriend Ernst) ditzelfde geluk staat te wachten. Wilma vertel ik van mijn droom daar ik wist dat zij al enige tijd zonder succes probeerde weer zwanger te worden. Daags voor wij vertrekken, weet ik dat ik zwanger ben en bereikt mij het bericht dat het haar ook is overkomen.

Wetende dat ik zwanger ben, is mijn verblijf op Gran Canaria dit keer minder zwaar daar ik het vooruitzicht heb voor de geboorte weer naar Nederland te vliegen.

Een maand voor de geboorte van dit kindje, vlieg ik met kleine Marcus naar Nederland en verblijf bij mijn moeder in huis. Willi (mijn man) bericht mij dat hij de zesde april naar ons toe zou vliegen. De dag dat ik uitgerekend ben.

Op de 3 april bereikt mij het bericht dat Wilma moeizaam haar dochter Annemarie op de wereld heeft gezet. De helft van mijn droom was uitgekomen. Als de zesde nadert, beginnen bij mij volop de weeën en ook het voorspel van eerst darmen legen zet zich in. Iedere 5 minuten zijn er de weeën, maar Willi komt pas de volgende dag.

Als gedachten **krachten** zijn (en dit is zo), krijgen mijn gedachten dat hij erbij moet zijn, ondersteuning. Langzaam maar zeker ebben de weeën weg en gaat de nacht voorbij op weg naar de zesde. Als 's avonds op Schiphol Willi in zicht komt, sta ik met Marcus op mijn arm de weeën op te houden.

Na een emotioneel weerzien belanden we in bed en Willi slaapt weldra van een vermoeiende reis in. En ik stap eruit om de wederkeer van weeën te verdragen. Wanneer ik hem 2 uur later wek om naar het ziekenhuis te gaan, is hij stomverbaasd. Marcus ligt heerlijk te slapen en mijn zus Sylvia houdt bij hem de wacht. Even later wordt onze dochter Maria geboren en is de rest van mijn droom in vervulling gegaan.

Ze is geen 24 uur oud als ik voor haar naar het gemeentehuis moet om een inschrijving in mijn paspoort voor haar te regelen. Slechts 10 dagen oud is zij als ons gezin terugvliegt naar Gran Canaria.

Waarom de DOOD een illusie is

En als zij 9 maanden jong is, reizen we voorgoed met de Black Prince (een cruise schip) terug naar Nederland, daar Willi zijn restaurant op Gran Canaria goed wist te verkopen. Geweldig het gevoel naar Nederland terug te keren.

Hij koopt in het zuiden van het land in de straat waar twee van zijn beste vrienden wonen, een prachtige villa. Het is hier waar de dochter van onze vrienden dagelijks mij komt helpen met de kindjes. Ceciel is dan inmiddels 10 jaar en blijkt over een groot moederschaptalent te beschikken die ik nooit eerder bij anderen kinderen zo had waargenomen. Voor mij is zij een Goddelijk wezen.

Wat zij met mij/ons 7 jaren lang deelde, is werkelijk met geen pen te beschrijven. Ze voelt als een eigen kind, of beter gezegd, een soulmate. We zijn een eenheid. Hoewel zij ten opzichte van mij zoveel jonger is, genieten we werkelijk van alles wat we delen. Tot op de dag van vandaag (inmiddels jaren later en op 200 kilometer afstand van elkaar wonend), ervaar ik bij een weerzien met haar dat gelukzaligmakend gevoel.

Dit *gevoel* heeft met **onvoorwaardelijke liefde** van doen, uitgedrukt in **levensenergie** welke altijd **pure liefde** bevat. Wij mensen analyseren ons leven op miljoenen manieren, maar zelden stellen we ons de vraag: gebruik ik mijn portie energie om mezelf de diepste vervulling te brengen? Deze vraag is namelijk fundamenteeler dan hoe je je gedraagt, je inkomen verdient, of met anderen omgaat. Je ziel ervaart geen liefde, maar **is liefde**. Dat ontdekte ik met haar op mijn levensweg. Mede door deze **ervaring** kwam mijn beleving hoe **GOD** wordt bedoeld tot stand. En zo verwoord ik het: lees met aandacht de laatste twee dikgedrukte regels hiernaast.....

Waarom de dood een illusie is

*Iedere creatie begint met een gedachte.
ook die van DE DOOD
en die van GOD*

(waarin je bent geprogrammeerd)

*Alles wat je gelooft,
zal zich op je weg tonen.
Liefde en geluk zal er zijn
als je werkt met je ziel.
Omdat onze ziel een stukje van GOD is.
Of moet ik zeggen van het Universum?*

Jaren later op de dag dat zij in het huwelijk trad, beschreef ik onze tijd samen in een gedicht "speeches" welke ik verderop zal beschrijven.

Ontstaan/bewustwording van Spiritualiteit

Zo af en toe in ons mensenleven, komen we geestelijke leiders tegen.

Is het als kind je vader, moeder, pastor of leraar van een klas,

*je hebt ze bewust of onbewust nodig,
ook al realiseren wij ons dit op latere leeftijd pas.*

Door de dood, (onze bron) komt de vraag: wat is de zin van ons bestaan?

De dood zet onze Geest (geloven) op gang, ook al willen velen daar niet aan.

De dood wordt uitgelegd op die manier waarop men in het leven staat.

*Positief en negatief zijn in de dood aanwezig,
als je de bedoeling hiervan tot je doordringen laat.*

*De mens zoekt naar de zin van het leven gelovig of niet,
en gelooft meestal pas, als hij er een verklaarbaar bewijs voor ziet.*

Maar net als zoveel wat wij in het universum niet kunnen verklaren.

Is geloven een drang door liefde gestuurd en door niets te evenaren.

Geloof in de bron, de dood kan het einde niet zijn en draag dit uit.

Aan onze Geest mogen we ons verrijken en het kost ons geen duit.

Anneke Busch-Hoogewerf

*Rijk zijn zij die de kracht bezitten van oprechte liefde,
die groei ontstaat door pijnen en dingen die je grieve.*

Ga in jezelf op zoek, maak zelf je keus.

*Gelukkig zijn kun je zo pakken,
geloof in **onvoorwaardelijke Liefde**, dat is het heus.*

Op 29-10-1982 word ik moeder van mijn derde kind en vanwege de bevalling beland ik in het ziekenhuis te Tegelen.

Bij 10 centimeter ontsluiting wordt mij door de vroedvrouw gevraagd of er stagiaires bij de bevalling mochten komen kijken. Hierin stem ik toe met de woorden: "Al komen ze allemaal, als ze maar van mij afblijven." Dit werd letterlijk genomen en 11 stagiaires staan in no time aan het voeteneinde van mijn ziekenhuis bed. Het duurde geen minuut en Ingeborg werd geboren op een manier alsof dit een dagelijkse klus van mij was. Ik reageerde dan ook met de slogan van toentertijd: "En dan is er koffie." Maar toen ging het mis. Het hele gezelschap gaat met de vroedvrouw die de bevalling had gedaan, mee om mijn kindje te controleren in een kamertje naast het mijne. Na deze vrij snelle geboorte trekt een stagelopende gynaecoloog na veel rukken en trekken de nageboorte stuk. Ik vertel hem dat hij mij meer pijn had gedaan dan de hele geboorte vooraf. De nageboorte blijkt niet compleet maar dit wordt pas later geconstateerd door de vroedvrouw die weer door mijn man wordt gealarmeerd als ik hem zeg: "Willi, ik heb het zo koud, mijn rug is kleddernat en ik voel me zo naar worden." Hij tilde mijn hoofd en rug wat op om een warme handdoek onder mij te schuiven en ziet dan dat ik in het bloed drijf.

Toen begon de rescue mijn leven te redden. De vroedvrouw jaagt iedereen een kant op en verneemt nog net van mij, dat ik na mijn eerstgeborene ook een bloeding had gehad en toen 3 zakken bloed toegediend had gekregen. Ze dicteert met spoed de dienstdoende gynaecoloog te alarmeren en aan mijn man zegt ze op mij in te blijven praten zodat ik bij bewustzijn blijf.

Zonder enig besef van tijd verkeer ik in de meest vredige situatie die ik ooit in mijn lijf had gevoeld. De gynaecoloog is snel ter plaatse en verwijdert op vakkundige wijze de rest van de placenta nadat de narcotiseur (die toevallig? nog in het ziekenhuis bleek te zijn) mij een lichte roes had gegeven. Wanneer ik bijkom uit de narcose, blijk

ik zeker 5 zakken bloed toegediend te moeten krijgen maar mijn “A negatieve bloedgroep” zorgt dan voor een groot probleem, want deze blijkt nergens voorradig. De nachtelijke uren verstrijken met een wakende echtgenoot naast mij, die nog steeds dezelfde opdracht heeft om door met me te blijven praten me bij bewustzijn te houden.

Op enig moment vraag ik hem een belofte te doen dat hij goed voor onze drie kinderen zou zorgen en ik neem afscheid van hem en zak hierna vredig weg in een zuivere, serene toestand. Er bestaat op dat moment in mij geen enkele angst voor de dood.

Dan wordt er toch bloed voor mij gebracht en 5 zakken vloeien ongemerkt mijn aderen in, die voor een nieuw leven in mijn lichaam gaan zorgen. Als ik bij mijn positieven raak, verlang ik intens naar kleine Inge die ik nog niet in mijn armen had gevoeld. Wederom een derde kind, een derde generatie dochter voelt intuïtief zo kort na haar geboorte al angst om de dreiging van de dood van haar moeder. Alle gevaar is voor mij geweken en hoe blij zijn de oudste twee kinderen dat ze eindelijk hun nieuwe zusje mogen zien.

Inge weegt iets meer dan 5 pond en begint op de tweede dag van haar leven geel te worden en men besluit haar onder een speciale lamp te leggen die dit geel worden tegen gaat. Ik vind het maar niets, maar men vertelt me dat het bilirubinegehalte (geelzucht) te hoog is en dit gevaarlijk is. 48 uren achtereen gaat ze in een glazen bed met glasplaat erbovenop. En daar weer boven een soort uv-lamp (lijkt wel op de hoogtezon van die tijd). Alleen wanneer ze van mij borstvoeding krijgt, mag ze er even uit.

Op de derde en tevens laatste dag van haar kuur (ze is dan 5 dagen jong) geef ik haar rond 4 uur 's middags voeding en spreek met het hoofd van de afdeling af dat ik tot aan haar laatste voeding van 8 uur 's avonds naar huis ga om samen met mijn twee andere kleintjes (Marcus van 2 en Maria 1 jaar) te eten en deze hierna zelf naar bed te

Waarom de DOOD een illusie is

brengen. Om 8 uur zit dan ook de zonnekuur er voor Inge op en mag zij met mij mee naar huis.

Als ik thuis heb gegeten en de kinderen om 7 uur net op bed heb gelegd, begint er een onwaarschijnlijke drang in mij op te komen om al naar het ziekenhuis terug te gaan. Mijn man zegt: “We hebben nog alle tijd, over een half uur is het vroeg genoeg om te gaan.”

Ik zeg niet langer te willen wachten en ben als een opgejaagd dier snel mijn jas aan het aantrekken en bijna schreeuwend gebied ik mijn man met mij mee te gaan. Hij wil me kalmeren, wat nog averechtser gaat werken en ik schreeuw hem nu werkelijk toe dat als hij nu niet meegaat, ik zelf wel zal rijden ook al heb ik nog maar net 5 zakken bloed toegediend gekregen. Dan besluit hij mee te gaan, maar ik blijf hem opjagen dat hij sneller moet gaan rijden en daarmee stop ik niet.

“Het gaat niet goed met Inge, ik voel het. Snel! Snel!” Zo ging ik door totdat we het parkeerterrein van het ziekenhuis opreden. De auto stond nog maar nauwelijks stil of ik zet het op een rennen en Willi, door mijn gedrag aangestoken, begon nu ook te rennen. Met de lift naar boven duurde een eeuwigheid voor mijn gevoel. De liftdeur was nog maar net open of ik zei tegen mijn man: “zie je wel, hoor je hoe onze Inge schreeuwt?”

We moesten de klapdeuren nog door en een heel lange gang doorrennen en steeds duidelijker hoorde ik mijn kleine meisje schreeuwen. Nu nog twee deuren door om op de afgeschermdede babyafdeling te komen. Daar trof ik de kleine gillend in het glazen kistje aan. De beschermde glasplaat was verwijderd en om onder de hitte van de lamp uit te komen had zij zich overdwars aan het hoofdeinde van het glazen bedje op haar zij gewurmd en zag vuurrood.

Geheel overstuur ga ik met mijn schreeuwende baby op zoek naar verplegend personeel. Er was weinig te doen op de kraamafdeling en een groep verpleegsters stonden allen te praten in dezelfde kamer, met een vrouw die nog moest bevallen.

Huilend vroeg ik wie mijn baby onbeschermd onder de lamp had gelegd en een verpleegster zei: “Ik weet zeker dat ik de glasplaat er weer op heb gelegd.”

Heel de afdeling kwam in rep en roer. De gynaecoloog die mij kort na de bevalling had gecuretteerd, werd gealarmeerd en was binnen 5 minuten ter plaatse. Hij was de enige die in staat bleek me te kalmeren. Wel 6 keer stelde hij me dezelfde vraag: “Mevrouw Busch, HOE trof U de kleine aan?” Steeds vertelde ik weer dat ze uit eigen kracht helemaal aan het hoofdeinde opgcrold had gelegen. Toen vroeg hij: “Had zij buiten haar navelbandje ook nog de beschermband voor haar oogjes?” “Ja, die zat er nog voor”, kon ik hem antwoorden. Hij slaakte een zucht van verlichting want zo zei hij: “Zonder dit oogbandje zou je kindje nu blind zijn. Je kindje is wel bloedrood en oververhit geraakt, maar dat komt weer goed. Een half uur langer had een ramp betekend.”

Wanneer ik pas tegen achten zou zijn teruggekeerd, was het leed niet te overzien geweest, toch? Ingeborg blijkt de traditie voort te zetten als derde geboren kind die van de dood gered moest worden.

In een ziekenhuis heb ik me nooit veilig gevoeld maar uit veiligheid werd er steeds geadviseerd dat mijn kinderen daar geboren moesten worden.

Waarom de DOOD een illusie is

Vraag: Wie of Wat zet deze actie nu in gang?

Antwoord: **Intuïtie**.....

Wat volgens het Nederlands woordenboek onder meer betekend:
“**in-geving**”

Maar Wie of Wat geeft dat dan in?

We doen dat allemaal uit ons groter *zelf*.
Want, zo zegt een volgende omschrijving...

“Het is een *begrip* uit een zaak van *eigen vinding*”

Het *ZELF BEGRIJPEN door het-ZELF te vinden*, zo eenvoudig is het.

Eenvoudiger gezegd: “Je begrijpt iets **van iets**”, uit/door **jezelf** gevonden.

Herlees het gedicht van “*eenvoudig*” nog eens wanneer U moeite heeft met deze uitleg. Maar onthoud dat U net als ik geprogrammeerd bent en het moeite zal kosten om wat werkelijk met **jou zelf** te maken heeft, ingekapseld ligt/zit door andermans overtuigingen.

Want waar zoeken wij mensen ALLES? Buiten ONS ZELF toch? Daarom is onze grootste misvatting in het leven dat **iets** anders buiten ons het doet, **iemand anders** het gedaan heeft en de verantwoording ligt daarmee dan toch ook buiten ons?

Intuïtie vertaal ik zo: een Inzicht in innerlijk helder “WETEN”.

Later een gedicht hierover.

Sterilisatie

Op 33-jarige leeftijd besluit ik mij te laten steriliseren. Na moeder te zijn geworden van vier kinderen en vier kinderen waarvan de zwangerschap vroegtijdig werd onderbroken.

De dag van deze ingreep verzorg ik thuis eerst mijn vier kleintjes, voor ik vertrek om geopereerd te worden. Om 8 uur 's morgens laat ik mij bij het ziekenhuis afzetten. Als ik gereed gemaakt wordt voor de operatie, maak ik nog kort kennis met drie dames waarmee ik op zaal kom te liggen. Dan word ik weggereden en door hen succes gewenst. De ingreep zal maar 10 minuten in beslag nemen. Ik krijg dan ook een lichte narcose.

Als het 's avonds 9 uur is, kom ik bij hen op zaal terug. Allen zijn nieuwsgierig wat voor operatie ik heb ondergaan omdat ik 13 uur lang ben weg geweest. Als ik hen vertel van mijn sterilisatie, kijken ze me met ongeloof aan. Op de intensive care heeft men 11 uur lang getracht me bij kennis te krijgen.

Toen ik eindelijk een teken van leven gaf, stonden een broeder en twee zusters vlak boven mijn hoofd en slaakten een zucht van verlichting, daar men bang was dat ik in coma zou belanden. Maar deze 11 uren waren voor mij vredevol, liefdevol en zonder angst voorbijgegaan.

Mijn echtgenoot Willi.

Ruim 30 jaren met hem onderweg, hebben er voor gezorgd dat ik een intens gelukkig moederschap met al onze vier kinderen mocht beleven.

Deelgenoot werd ik van zijn twee prachtkinderen, Wolfgang en Christine uit een eerder huwelijk. Met zijn dochter Christine beleef ik een ontwaken in bewustwording van de werking met en onze interactie van het Universum.

Wanneer wij als gezin compleet zijn met al zijn 6 kinderen samen, wij dit als topervaringen steeds weer mogen beleven.

***ALLES HEEFT ZIN
OOK WANNEER IETS ZINLOOS LIJKT.***

Daar ik een leven leef als een open boek en heel transparant ben over veel intieme aangelegenheden die de meeste mensen binnenskamers wensen te houden, omdat je daardoor kwetsbaar bent, werd mij door de buitenwereld wel eens de vraag gesteld waarom ik nog met Willi getrouwd ben of wens te blijven.

Zelfs twee van onze kinderen vroegen mij dit. Het zijn die twee waarin ik kwetsbare innerlijke overeenkomsten van hun vader herken. Ik ben mij terdege bewust dat ik mede de veroorzaker ben van **hun** programmering, dus ook tegen mijzelf opbots.

Deze vraag komt voort uit hun voorstelling hoe volgens hen een huwelijk eruit hoort te zien en dit staat direct in verbinding met de wijze waarop zij geprogrammeerd zijn. Want zoveel huwelijken er gesloten worden, zo verschillend worden zij beleefd.

Wat is de definitie van een goed huwelijk? Ik zou antwoorden, wanneer je er jezelf in mag zijn met je plussen en minnen en jij in staat bent je partner net zo te bejegenen. Goede relaties ontstaan door het begrijpen van elkaars gevoelens en wanneer de relatie ook nog eens voelt als een soulmate-verbintenis, herken en beleef je de uitleg die Deepak Chopra beschrijft en welke ik na dit hoofdstuk zal toevoegen.

Maar welke man kan überhaupt een vrouw verstaan, of welke vrouw een man? Vaak verstaan vrouwen vrouwen en mannen mannen. Als mannen van Mars komen en vrouwen van Venus, is de barrière al een planetair verschil. Geen enkele overeenkomst, slechts verschillen. Je moet dan wel in staat zijn ieder zich de ruimte te laten. Zonder ruimte ontstaan botsingen.

Waarom de DOOD een illusie is

Gebotst ben ik wat met mijn man, wij zaten jarenlang letterlijk op elkaars lip. Dus geen enkele ruimte. Uiteindelijk werkt dit verstikkend en wij hebben het tot nog toe overleefd doordat er ruimte tussen ons is ontstaan.

Op de dag dat we elkaar leerden kennen, sprak mijn man de magische woorden dat hij een gevoel had alsof wij elkaar al heel lang kenden en ik beantwoordde deze gevoelens naar hem. We spraken de wens uit elkaar nooit meer los te laten.

De volgende morgen tijdens het ontbijt vertelt hij mij zich schuldig te voelen omdat hij zich zo gelukkig voelt, terwijl er velen op de wereld in armoede en ellende leven. Ook verhaalt hij over iets bijzonders wat hij op Gran Canaria had beleefd. Het had iets met een buitenaards wezen te maken en vertelde te geloven dat er meer is tussen hemel en aarde.

Deze drie belangrijke waarden waren in overeenstemming met mijn gevoel. Dus **dacht** ik, zo'n relatie kan nooit stuk. Maar goed begrepen hadden wij elkaar in onze verkeringstijd van maar vijf en een halve week natuurlijk nauwelijks. Zelfs de taal kwam niet overeen.

Ik heb mij in alle bochten gemanoeuvreerd om mijn man happy te krijgen. Heel lang gedacht dat zijn ongelukkig zijn door mij kwam, omdat hij mij hiervan de schuld gaf. Van zwijgen tot voegen, behagen en smeken kroop ik steeds weer in een andere rol om onze situatie te verbeteren. Ik werd daardoor zelf steeds ongelukkiger. Maar al mijn gewijzigde opstellingen hadden te maken met **mijn angst** om hem te verliezen. Dezelfde angst schuilt nu nog in hem, hoewel ik deze voor het overgrote deel heb overwonnen.

Zo gek het u wellicht in de oren klinkt, maar ik ben hem dankbaar dat hij door zo in het leven te hebben gestaan, mij daarmee een grote

Anneke Busch-Hoogewerf

dienst heeft geleverd. Hierdoor ben ik mij namelijk bewust geworden dat gelukkig zijn begint met jezelf daarvoor verantwoordelijk te houden. Hij bleek mijn jarenlang geleden gewenste partner en deze moest zich precies zo gedragen om mij inzicht te geven in mijn afhankelijke geprogrammeerde liefdesgevoelens. Maar de taal van de liefde is universeel en ondanks al mijn hobbels met hem zet ik mij hier nog steeds voor in.

ALLES HEEFT ZIN OOK WANNEER IETS ZINLOOS LIJKT

Wolfgang

Christine

Wat een geluk dat ik door Willi deze twee prachtmensen op mijn levensweg heb gekregen. Daar waar ik met hun vader botste, ontving ik van hen, in onvoorwaardelijke liefde *begrip*.

Wolfgang, een denker en aanhanger van de wetenschap.
Altijd naar verklaringen en bewijs zoekend.

Christine, een innerlijk en intuïtief voelende ziel, altijd vertrouwend dat niets toevallig is en heel bewust een *natuurlijk leven* probeert na te streven.

Twee uitersten en als kinderen altijd botsend met elkaar.

Deze beide kinderen van Willi laten in hun relaties de lach en de knuffels rijkelijk vloeien. Zij komen uit twee ouders voort die *dit zeker niet* aan hen hebben voorgeleefd. Al heel jong zijn zij op eigen benen komen te staan. In plaats dat zij met hun zorgen of problemen bij hun ouders terecht konden, klopten *deze* daarvoor bij hen aan. In plaats daardoor slachtoffer te worden, zijn zij als vrijwilligers in het leven gaan staan.

Als Wolfgang zijn grote liefde Carmen in een paar maanden tijd aan kanker verliest, gaat Willi op mijn nadrukkelijke advies meteen naar Duitsland om Wolfgang bij te staan. Een dag voor de crematie ga ook ik met de trein daarheen op weg. Wetende dat Wolfgang leeft met de gedachte dat alles ophoudt te bestaan na de dood, vraag ik me tijdens deze reis af wat ik voor hem zou kunnen betekenen, nu hij zo intens verdrietig is.

Alsof opeens Carmen bezit van mijn gedachten neemt, rolt er in het Duits een speech op papier, die ik razendsnel neerpen.
De Duitse taal spreken geeft geen probleem door de jarenlange ervaring, maar het schrijven lukte me maar moeilijk.
In no time staat er wat zij te zeggen heeft en is alleen aan Wolfgang gericht.

Wanneer wij die volgende dag op weg gaan richting de crematie, begin ik met Wolfgang in de auto over het hiernamaals te praten en zoals altijd lacht hij dit weg. Alles is toeval voor hem. Ik vraag hem wat er nodig is om eens een andere gedachte hierover bij hem te laten ontstaan.

Wanneer hij Carmen terug zou zien, dan had hij bewijs, zo liet hij me weten. Dan vraag ik hem: “Wat zou je er van vinden, als zij iets tegen je zou zeggen via mijn mond wat alleen *jij* zou kunnen weten?”

Daar kon hij zich ook in vinden en schoot daarna in de lach, terwijl er nog geen minuut daarvoor de tranen over zijn wangen vloeiden.

Willi zat achter het stuur en door ons gesprek had Wolfgang niet goed opgelet hoe te rijden naar het crematorium. Dan meldt hij dat we de straat die we net gepasseerd waren, in hadden moeten slaan.

Omkeren kon je daar niet en het verkeer van de tegengestelde richting maakte dit ook niet mogelijk. Hij werd hierdoor onrustig omdat het nu een hele omweg zou worden en was bang dat we te laat zouden komen. Niets gebeurd voor niets Wolfgang, zo zeg ik hem en toeval bestaat niet, zullen we wedden dat dit een reden heeft?

Ik plaagde hem hier slechts mee, maar luister wat er gebeurde.

Enkele minuten later komen we een heel klein dorpje binnen rijden, waar een hele stoet auto's in tegengestelde richting stilstaat. Het blijken vrienden en collega's van Carmen die al een kwartier aan het dolen waren om het crematorium te vinden.

Zij zijn verheugd Wolfgang te zien, die hen voorstelt achter ons aan te rijden.

Dan stapt Wolfgang weer in en zegt: “Was ein Zufall”, maar ik

corrigeer hem en zeg: “Nein Wolfgang, es ist kein Zufall, die Carmen hat uns verfahren lassen um diese Gruppe zu ihr zu leiten.

Ich habe Dir ja gesagt, dass wir uns nicht umsonst verfahren haben.”

(“Wat toevallig”, maar ik corrigeer hem en zeg: “Nee Wolfgang, helemaal niet toevallig. Carmen heeft ons de afslag laten missen om deze groep naar haar te begeleiden. Ik zei je toch zo even dat we niet voor niets deze afslag hadden gemist.”)

Waarom de DOOD een illusie is

Wanneer wij in de troosteloze aula aankomen waar slechts bloemen voor wat kleur zorgen, horen we alleen snikken en wat duistere achtergrondmuziek.

Niemand had iets voorbereid voor een laatste groet aan Carmen en Wolfgang was er al helemaal niet toe in staat nog iets te zeggen. De predikant laat sober weten dat deze bijeenkomst over twintig minuten afgerond moest worden vanwege een volgende crematieplechtigheid.

Nou, dit was verre van plechtig om mee te maken en het interieur van grijs en grauw gesteente deed daar nog een schepje bovenop. Hoe koud en kil iets verloopt bij het ontbreken van enig geloof en zonder woorden van troost, heb ik daar meegemaakt.

Na ongeveer tien minuten begeef ik mij voor alle aanwezigen, geheel onverwacht, richting de kansel en spreek Wolfgang aan. Ik leg hem uit wat er gebeurde in de trein en lees vervolgens de door Carmen gedicteerde boodschap aan hem voor.

Ze verhaalt hierin dat zijn laatste geschenk aan haar voor kerstmis, wat *hij* niet kon bemachtigen, nu *haar* geschenk aan hem wordt.

Het ging om twee blauwe glazen voor een zesarmige kandelaar die sinds enige tijd ontbraken omdat zij stuk waren gegaan.

Het was hun beider lievelingsverlichting en haar liefste wens was ooit de kandelaar weer compleet te zien branden.

Op haar sterfbed uit ze geregeld deze wens en ook wij wisten hiervan. Maar ook ons was het niet gelukt deze glazen nog voor haar te regelen. Als Wolfgang ons belt, meldt hij ons dat de glazen niet meer nodig zijn, omdat Carmen was heengegaan.

Nadat Willi is vertrokken naar Duitsland, ga ik de stad nog in om toch nog een poging te wagen deze glazen te vinden.

In de winkel waar ik al eerder was geweest en waar deze kandelaar ooit was gekocht, trof ik dezelfde verkoopster die mij toen had aangeraden zes glazen van een ander type te nemen.

Ik vertel haar dat Carmen inmiddels is overleden zonder dat haar liefste wens in vervulling is gegaan. Ik mijmer, jammer dat er niet een filiaal is dat misschien nog zo'n kandelaar zou hebben staan.

Als ik haar gedag zeg en wegloop, roept ze mij terug en gaat iemand opbellen. Het schoot haar te binnen dat haar buurvrouw ooit eenzelfde kandelaar bij hen had gekocht. Ze treft haar aan de lijn en als ik haar ogen groot zie worden van verbazing, vertelt ze mij dat deze mevrouw de kandelaar inmiddels had weggedaan omdat er bij die van haar door een val zelfs vier glazen stuk waren gegaan.

De twee nog hele glazen had zij *toevallig* bewaard en mocht ik van haar op komen halen.

Een van deze glazen met een brandend waxinelichtje erin overhandigde ik Wolfgang en de andere ging op de baar bij Carmen.

Eenmaal bij Wolfgang thuis teruggekeerd, was het eerste wat hij deed de zesarmig kaarsenkandelaar aansteken en huilen.

Wolfgang is getransformeerd. Carmen heeft ook nog zonder tussenkomst van mij Wolfgang haar zoekgeraakte portemonnee laten vinden. Een week na ons bezoek daar belt hij me op met dit verhaal en vraagt me hoe zoiets nou toch mogelijk is.

Met Christine kan ik uren over dit onderwerp spreken omdat zij eensluidend voelt als ik. Hoe bijzonder dat zij uit de man komt die mij hierin niet verstaat, maar zichzelf wel de medeschepper is van haar leven.

Waarom de DOOD een illusie is

Het volgende hoofdstuk is mijn leidraad, ik wil hem U van harte aanbevelen om deze in Uw relaties te gaan toetsen.

Achter in zijn boek “Leven in Liefde” heeft Deepak Chopra naar zijn inzicht verwoord hoe werkelijke Liefde werkt in relaties.

Hij heeft het genoemd;

LESSEN VOOR GELIEFDEN

*Drie dingen die absoluut zijn en zich niet laten vernietigen:
bewustheid, Zijn en liefde.*

Je bent omringd door liefde als je weet dat je liefde bent.

Liefde is de impuls van de evolutie die het leven doet groeien.

Elk verlangen om te groeien is het volgen van de stroom van de liefde.

Als je je begeerten blokkeert, blokkeer je het natuurlijke pad van je groei.

Groei is de bereidheid om elk moment de realiteit nieuw te laten zijn.

Liefde is het begin van de reis, het einde van de reis en de reis zelf.

De weg van de liefde loopt overal en nergens. Je gaat naar een gebied van liefde, waar je ook heen gaat, en je komt uit een gebied van liefde, waar je ook vandaan komt.

Liefde is niet gebaseerd op hoe je je gedraagt of hoe je je voelt, maar op het niveau van je bewustzijn.

In de dualiteit komt en gaat de liefde; in de eenheid is er uitsluitend liefde.

Persoonlijke liefde is een geconcentreerde vorm van universele liefde. Universele liefde is een ruimere vorm van persoonlijke liefde.

Houden van iemand staat niet los van houden van God. De een is een afzonderlijke golf, de ander is de oceaan.

Ons verstand maakt onderscheid tussen goed en slecht; liefde geeft uitsluitend het goede.

Alle gebeden worden verhoord. Het gebed om begrip en inzicht wordt het snelst verhoord.

De vervulling van verlangens hangt samen met je bewustzijnsniveau. Als je bewustzijn zuiver is, wordt elk verlangen volledig vervuld. Een gebed is een verzoek dat door een klein deel van God gericht wordt tot het grote geheel van God.

Dromen komen uit als je ze stil in je hart koestert.

Verkondig je dromen niet luidkeels aan de buitenwereld, maar fluister ze tot de liefde.

Met een zuiver hart kun je alles bereiken. Als je vraagt wat het universum doet: het luistert heimelijk naar al je wensen.

Alles is dezelfde geest die zichzelf aanschouwt door de ogen van verschillende waarnemers,

Liefde is overal, maar op sommige plaatsen wordt ze belemmerd door angst.

Waarom de DOOD een illusie is

Dat wat geen liefde herbergt, moet wel een illusie herbergen.

Wanneer je door al je illusies heen dringt, ontdek je dat je uitsluitend liefde bent.

Andere mensen zijn spiegels van je liefde. In werkelijkheid zijn er geen anderen; alleen het Zelf in andere gedaanten.

Isolement is alleen maar een idee. In de kern is de realiteit eenheid.

Als je anderen de schuld geeft, ga je de waarheid ten aanzien van jezelf uit de weg.

Alles in de buitenwereld heeft je iets te zeggen over je binnenwereld.

Alles wat je in de natuur ziet en hoort, laat je weten hoe liefdevol de schepping is.

Elke werkelijke verandering gaat gepaard met nieuw inzicht.

Inzicht is een impuls van liefde die een oude opvatting verbrijzelt.

Inzicht reikt waarheid aan, en waarheid is liefde in actie.

Liefde is als water; liefde die niet stroomt stagneert.

Als je in jezelf een open ruimte creëert, wordt die gevuld met liefde.

Denk elke dag na over liefde; liefdevolle gedachten zijn voedsel voor het hart.

Liefde neemt vele vormen aan; aan jou de keus welke vorm je tot uiting wilt brengen.

*De hoogste uiting van liefde is creativiteit.
Onschuld is het vermogen om te geven en te ontvangen zonder vast te willen houden.*

Wie in onschuld liefheeft, geeft anderen de kans om uiting te geven aan wie ze zijn.

Niemand heeft ongelijk. In de ogen van de liefde doet iedereen op zijn eigen bewustzijnsniveau zijn best.

Je denkt dat anderen ongelijk hebben als hun zienswijze niet overeenkomt met de jouwe.

Meningsverschillen ontstaan als je het bewustzijnsniveau van een ander niet begrijpt.

Elk obstakel wordt door onszelf in het leven geroepen doordat we geloven in niet-liefde.

Als je eenmaal beshuit je over te geven, heb je geen vijanden meer.

Overgave wil niet zeggen dat je toegeeft aan een ander maar dat je toegeeft aan liefde.

Bezien op het diepste niveau is elke begeerte spiritueel.

Liefde is niet het tegengestelde van haat. Omdat liefde heel is, heeft ze geen tegengestelden. Negativiteit komt voort uit de kloof die liefde buitensluit.

Er ontstaat een kloof wanneer we bang zijn voor onze eigen aanblik.

Waarom de DOOD een illusie is

Aan de oppervlakte lijkt het leven willekeurig, maar op een dieper niveau is het volmaakt geordend.

De ordenende kracht van liefde is onbegrensd.

De kosmos is opgezet om groei te bevorderen, en groei kiest altijd de richting van meer liefde en geluk.

Zoek de oplossing nooit op het niveau van het probleem. De oplossing is altijd liefde, die boven elk probleem staat.

Slechte dingen overkomen ons niet, maar worden door ons aangehaald zodat we ervan kunnen leren.

Liefde groeit op de bodem van het geven.

God heeft een eindeloos vermogen om te geven, dat alleen beperkt wordt door ons onvermogen om het te zien.

Liefde dwingt nooit. Liefde is intelligent en geeft alleen wat je nodig hebt.

Er is geen goddelijke straf. Wat wij aanzien voor een straf van God is een afspiegeling van onze eigen weerstand.

Vergeving komt voort uit een toegenomen bewustheid. Hoe meer je ziet, hoe gemakkelijker het is om te vergeven.

Op het moment dat de muren van het isolement in ons denken instorten, bloeit vergeving op in ons hart.

Liefde is aandacht zonder oordeel. In haar natuurlijke toestand is aandacht alleen maar aandachtig.

Degene die je je vijand noemt, is alleen maar een opgeblazen aspect van je schaduwzelf.

Het schaduwzelf lijkt het tegengestelde te zijn van liefde, maar is in werkelijkheid de weg naar liefde.

De geest is hartstochtelijk. Zonder hartstocht kan niemand werkelijk spiritueel zijn.

Ware liefde ontwaakt als je harmonie vindt in hartstocht en hartstocht in harmonie.

Seksuele energie is neutraal. Zij kan liefdevol en niet liefdevol zijn, afhankelijk van de manier waarop je de energie verbruikt.

Je kunt seks gebruiken om liefde te vergroten, maar ook om liefde buiten te sluiten. Het hoogste liefdesverlangen ervaar je wanneer God je minnaar is.

Als seks werkelijk liefdevol is, vind je in je partner het goddelijke.

Seksuele liefde die gestimuleerd wordt door absolute liefde is extase.

Extase is de meest fundamentele energetische toestand.

'Waarom is seksualiteit zo sterk? Omdat we voortdurend op zoek zijn naar de toestand van oorspronkelijke extase.

Het huidige moment omvat het totaal van de realiteit.

Ware liefde vind je in dit moment, op de plaats waar je nu bent. Wat je je herinnert en wat je verwacht is dan niet meer dan een schaduw van liefde.

Waarom de DOOD een illusie is

Om liefde te kunnen zien in het moment, moet je de ruiten van de gewaarwording schoonmaken.

Als je volledige aandacht gericht is op het moment, zie je uitsluitend liefde.

Wanneer liefde plaatsmaakt voor een object, ontstaat een verslaving. Als je aan iemand verslaafd bent, behandel je die persoon als een object.

Tijd is de vijand van het ego, niet de vijand van liefde.

Liefde verandert met het verstrijken van de tijd, maar neemt nooit af. Ze is altijd in al haar volheid aanwezig.

Liefde is het eeuwige Wezen in de kern van de individualiteit.

Liefde kan een wereld scheppen die heel is en heilig. Die twee zijn identiek.

Als je schoonheid ervaart, ken je de waarheid. Als je de waarheid kent, leef je in het gebied van de liefde.

Liefde danst in de frisheid van het onbekende.

Liefde heeft de rede niet nodig. Ze spreekt vanuit de irrationele wijsheid van het hart.

Een hart dat heeft geleerd om te vertrouwen, kan gerust zijn.

Maar wanneer je vanuit een situatie geboren wordt en je zeven basisjaren opgroeit met:

verwaarlozing
geweld
alcoholverslaving
scheiding
seksueel misbruik
depressies
vraatzucht
vul maar aan.....

zal je in toekomstige relaties mensen op je weg krijgen die met jouw thema resoneren. Weliswaar kunnen zij vanuit een andere rol zichzelf aan je presenteren.

Bijvoorbeeld alcoholisme. Vader drinkt, moeder zorgt dat hij zich koest houdt en bedient hem met dit vocht. Dochter neemt geen vriendinnen mee naar huis vanwege schaamte. Zoon laat zich sturen om de alcohol in huis te halen. De één heeft het probleem. De anderen leren zich een gedrag aan, om aan dit probleem te ontkomen, maar maken zich ongemerkt een ondersteunend gedrag eigen.

Zo verlaat een alcoholafwijzende dochter zeer jong het huis om vervolgens een partner te krijgen die veel drinkt en de situatie herhaalt zich. Pas wanneer zij zich bewust wordt van dit kopiegedrag en zij aan zichzelf wil werken, kunnen drama's doorbroken worden. Je moet dan wel durven erkennen dat, omdat je belast bent, je daarom zelf de verantwoording draagt voor jouw drama. Je moet niet langer slachtoffer willen zijn, maar vrijwilliger worden om jezelf te coachen in bewustwording van jouw geprogrammeerde denken en gedrag.

Waarom de DOOD een illusie is

Voor de goede orde herhaal ik dat:

Aan programmering ontkomt praktisch geen mens.

(Dus ook niet onze ouders/opvoeders grootouders enz.)

Laat ik daarom maar meteen duidelijk zijn dat een schuldige aanwijzen voor welk opvoedings- en/of programmeringsprobleem dan ook, niet als excuus mag worden gebruikt voor het in stand houden van onze foute programmering.

Aan de hand van mijn eigen familiedynamiek/tragiek/patroon, wil ik laten zien hoe voorspelbaar relaties zich ontwikkelen met dezelfde overeenkomsten/thema's. De volgende generatie diept deze vorm uit in misschien een vorm die iets afgezwakt is maar wel nog degelijk herkenbaar.

Mijn ouders hadden beiden ouders die elkaar nooit zichtbaar aanhaalden. Met lieve woorden elkaar bejegenen was al helemaal niet aan de orde. Wanneer zij ruzie maakten, vlogen woorden als hoerenskind door de ruimte. Een compliment werd zelden of nooit gegeven.

Bij de één was alles tiptop in huis en werden schuldeisers buiten de deur gehouden. Bij de ander kon een blind paard geen schade doen, aan Joden en Duitsers werd gelijktijdig onderdak geboden, maar vader ging menigmaal failliet.

In de 61 jaar dat mijn ouders hun huwelijk delen, heb ik hen zelden lief zien doen tegen elkaar. Toch heb ik mijn moeder vaak horen zeggen, dat er een tijd in hun huwelijk was waarin ze beiden tegen elkaar hebben gezegd: "Wij moeten maar samen dood gaan want we kunnen niet buiten elkaar."

Dat deze woorden getuigden van emotionele afhankelijkheid en niets met onvoorwaardelijke liefde van doen heeft, daarvan getuigt de wijze hoe zij ten opzichte van elkaar hun samenleven laten zien. Want scènes met veel tumult waren eerder regel dan uitzondering en beïnvloedden weer onze levens. De één schreeuwt, de ander ondergaat dit met zwijgen. Na jaren dreigde een scheiding die niet is doorgezet en wanneer een scheiding om welke reden dan ook wordt voorkomen, dan wel wordt uitgevoerd, de onvoorwaardelijke liefde laat zich er niet door openbaren.

Waarom de DOOD een illusie is

Men gaat of blijft uit: **redenen** omdat die ander het gedaan heeft of de veroorzaak(st)er is. Zelden ziet men in dat het beleefde drama resoneert met een van beide families af/overeenkomstige thema/drama.

Je ontmoet elkaar juist daarom, omdat een onbewuste herkenning plaatsvindt. Je krijgt daarmee de **mogelijkheid**, wanneer je dit wilt inzien dit drama te doorbreken, want je spiegelt elkaar. Je wilt begrepen worden door die ander, maar je begrijpt door je geprogrammeerd zijn nog maar weinig van jezelf.

Bij de ouders van mijn man verliep het al niet anders. Zijn vader was geestelijk zwaar beschadigd door de twee oorlogen waarin hij werd geboren en diende. Zijn moeder was een vrouw die uit angst veel hilde en niet voor zichzelf op durfde te komen. Het huwelijk van zijn ouders liep wel op een scheiding uit. Dit was 65 jaar geleden werkelijk een schande.

Inmiddels kennen mijn man en ik elkaar 30 jaren die niet zonder slag of stoot zijn omgegaan. Mijn knuffelen in het openbaar met hem, waarnaar ik verlangde, werd voor mij een gevecht dat niet te winnen bleek daar mijn man zich hiervoor bleef schamen.

Na de geboorte van onze oudste zoon ben ik hiermee opgehouden. Mijn knuffelwoede heb ik daarna op onze kinderen botgevierd tot op de dag van vandaag. Maar hoe verdrietig toch wanneer je merkt dat hij hiernaar hunkert om, wanneer je weer een poging waagt, hij niet anders kon dan mij af te wijzen.

Hoewel onze eerste huwelijksjaren een kopie werden van die van onze ouders, maar dan in afgezwakte vorm, *ik* liet mij niet zonder verweer alles welgevalen en heb mij na 9 jaar zelfs van hem laten scheiden.

Daarna heb ik enige jaren een latrelatie met hem gevoerd waarin wij slechts de weekeinden nog met elkaar deelden. Zijn smeekbeden om weer helemaal terug te mogen keren heb ik enkele jaren genegeerd om daarna wederom met hem in het huwelijk te treden op dezelfde datum als de eerste keer.

Mijn man lijkt geestelijk nooit volwassen te willen worden door trauma's uit zijn jeugd. Hoe verdrietig dit ook moge zijn, blijken hij en ik dit proces nodig te hebben om tot zelfverwerkelijking te komen.

Al onze vier kinderen trekken op een *sterk* afgezwakte vorm ook overeenkomstige relaties aan als het onze. Het is mij een vreugde dat knuffelen rijkelijk in hun relaties zichtbaar is.

Net als dat ik sterke overeenkomsten uit mijn ouders hun echtrelatie in die van mij herken, zo herken ik deze ook in de relaties van mijn zussen en broers. Bij mijn beide broers is deze nog sterk aanwezig. In die van mijn zussen is deze in een veel meer afgezwakte vorm nog waar te nemen.

Marja in coma 1989

Een schoonzus, Marja genaamd, leeft een strijdend leven met mijn oudste broer en raakt van hem gescheiden maar niet voor lang. Zij zetten een gezamenlijk leven na een half jaar weer voort. Op enig moment krijgt zij als migraine lijdster een black out en belandt na het constateren van een abces in haar hoofd in het ziekenhuis te Leiden.

Wanneer zij onder een langdurige operatie ook nog epileptische aanvallen krijgt, belandt zij in een coma die 6 weken zou gaan duren. Artsen vertellen ons dat ze beter heen kan gaan, want anders zou ze als een kasplantje de rest van haar leven moeten doorbrengen.

Na 6 weken zonder enig teken van leven vraagt mijn broer of ik mee naar Leiden ga naar Marja, wat ik hem toezeg. Onderweg in de auto praat ik met mijn nuchtere broer over het leven na de dood.

Met Marja had ik altijd een speciale band. Wij beiden hadden onafhankelijk van elkaar interesse in het bovennatuurlijke. Zij had de nodige bloemlezingen en paranormale bijeenkomsten al bijgewoond *voor* haar operatie. Mijn leven stond en staat nog steeds in het buitengewoon waarnemen van veel onverklaarbaars.

Als wij op de intensive care aankomen (waar ik het bijzonder koud vond) gaat mijn broer links en ik rechts van haar bed staan. Ze ligt aan de beademing en aan nog veel meer apparatuur verbonden. Ik neem haar hand in de mijne waar ook een infuus aan zit en ga met haar praten, ervan uitgaande dat ze mij hoort.

Mijn broer heeft haar andere hand in de zijne en baadt in zijn zweet, hoewel hij zijn jas al had uitgedaan. Na mijn begroeting vraag ik haar of ze mij door middel van in mijn hand te knijpen wil antwoorden op een paar vragen. Wanneer ik haar vraag of ze wil dat haar jongste

zoon Ed die avond mee moet komen op bezoek knijpt ze niet in mijn hand maar in die van mijn broer die bijna schreeuwend zegt: “Ze reageert! Ze reageert!” Haar eerste levensteken sinds haar operatie van 6 weken daarvoor. Ik spreek verder op haar in en zeg haar onder meer dat ze een keuze moet maken: ofwel terugkeren naar hier, of anders overgaan naar die andere kant.

Vanaf dat moment geeft ze steeds meer tekenen van leven. Langzaam maar zeker begon ze te bewegen, iedere dag een beetje meer en ze komt uiteindelijk bij kennis. Ze weet niets meer en moet alles opnieuw leren. Ze is blind en de artsen zeggen dat ze dat blijft. Ik zeg tegen Marja: “Alles blijft zo, als je daarin gelooft. Je kunt ook niet geloven wat de artsen zeggen en dan gebeurt wat jij zelf gelooft. Ik geloof erin dat je weer gaat zien.” Toen zei ze mij dat ze dat ook wilde gaan geloven.

Het werd een proces van jaren. Maar al in het eerste jaar kreeg ze lichtflitsen in haar ogen, waarop de artsen volhielden dat dat helemaal foute boel was. Uiteindelijk bleek een coördinatiestoring het enige wat niet meer geheel herstelde. Ja, ook hier zie je weer een sterk staaltje van hoe ons universum werkt.

Waarom de DOOD een illusie is

Wat je gelooft, wordt waar dat is voor mij een gegeven.
Ik geloof in wonderen en daardoor overkomen ze me.
Anders kon ik er ook niet over verhalen.

Ik ben ervan overtuigd dat er een tijd komt dat wonderen verklaard kunnen worden, dan zal men er niet meer omheen kunnen dat wat nu nog niets lijkt, vol blijkt te zitten met resonerend/energetische processen. Daar zullen nog wel een paar eeuwtjes overheen gaan. Maar ach, wat is tijd in de eeuwigheid.....

Je hebt een keuze in wat dan ook te geloven. Maak daarom eens een begin met je gedachten onder de loep te nemen.

En blijf dit vervolgens *altijd* doen.

Let eens op de uitwerking, je krijgt altijd een bevestiging, want je doet het ook zelf door de wijze waarop je denkt. Ziet je leven er shit uit? In welke gedachten geloof je? Wedden dat ze waar zijn of worden, want je zult zoeken naar hun bevestiging. Heb je aan iemand een hekel? Of haat je zelfs iemand? Heeft die ander het volgens jou ook altijd gedaan? Geef jij die ander dan ook de schuld waarom jij je zo voelt of waardoor je in de shit zit? Geloof mij; je blijft juist daarom in de shit zitten omdat jij niet de verantwoording neemt over je eigen negatieve gedachten waarin je bent gaan geloven. Daarom geloof je ook in de dood die je als waarheid hebt aangenomen.

Maar op het moment dat jij je lichaam hebt opgeleefd en uit je lijf glipt, kan slechts een ander dit proces waarnemen. De dood van jezelf neem jij slechts waar vanuit een andere dimensie, maar dan is deze niet meer beangstigend omdat die andere werkelijkheid je dan zo reëel voorkomt.

Er schiet me nog iets te binnen. Marja was een zware rookster voor zij aan haar hersenen werd geopereerd. Niet één keer heeft ze naar een sigaret gevraagd ten tijde dat ze alweer 6 weken bij bewustzijn was. Haar geprogrammeerde gedachtegoed dat je aan roken verslaafd blijft, was gewist. Haar lichaam taalde er niet naar. Op enig moment krijgt zij een sigaret aangeboden en vraagt zij: “Rook ik dan?” en krijgt als antwoord: “Als een ketter.” Ze wil een sigaretje proberen en slaat weer aan het roken.

Wie beweert ergens aan verslaafd te zijn, is niet zozeer verslaafd aan het gemeende verslaafde, nee..... hij of zij is verslaafd aan zijn gedachtegoed hierover en de emotionele relatie tot het verslaafde. Want hoe zou het anders kunnen dat er mensen zomaar kunnen stoppen met roken zonder hiermee enig probleem te hebben zoals ik ooit ook heb gedaan.

Ik wilde zwanger worden en gaf de gezondheid van mijn aanstaande zwangerschap prioriteit. Het stoppen met roken kostte me geen enkele moeite. In plaats van rookgedachten op te roepen, vulde mijn gedachten zich met zwangerschapsvoorstellingen van een gezonde baby. Zo gebeurt dit ook met mensen die horen dat ze ernstig ziek of zelfs terminaal zijn, die dan ook zonder probleem zeggen te zijn gestopt met roken.

We weten dat we in een lichaam verkeren met een zelfherstellend vermogen. Wanneer we ons verwonden, gaat ons lichaam direct aan de slag deze wond weer te dichten. Zelfs als wij een slagaderlijke bloeding oplopen, gaat de intelligentie van ons lichaam zijn uiterste best doen om ons lichaam te laten overleven. Zo trekt ons bloed, te beginnen bij onze huid, zich terug om zo lang als mogelijk de vitale delen van bloed te voorzien. Dit is wetenschappelijk bewezen.

Gedachtegoed met angst voor de dood.

Wist u trouwens dat wanneer u zich in de Sahara bevindt en er geen water in uw nabijheid is, dat de intelligentie van uw lichaam het vocht langer vasthoudt?

Als u een flesje water bij u draagt, weet deze intelligentie dit ook en verliest u dus meer vocht. Homeopaten testen niet voor niets op deze wijze de middelen voor hun cliënten. Wanneer je vertrouwt op deze intelligentie en je leert luisteren naar je lichaam, blijft je lichaam in goede staat.

Wanneer je je niet voor een goede staat van je lichaam interesseert, mag je ook niet klagen wanneer je lijf ongemakken gaat vertonen.

Gedachtegoed met angst voor de dood leidt uiteindelijk naar lichamelijke zelfvernietiging.

Dat zet je dus met je geloof hierin aan de gang. Om dit vernietigende proces te stoppen, zul je toch eerst de dood onder de loep moeten nemen en door inzicht hierin te hebben gekregen, kun je met een nieuw gedachtegoed dit proces omkeren en de vernietiging niet alleen stopzetten, maar ook genezing op gang brengen.

Hieronder volgt een stukje uit een boek van Eckhart Tolle, met de titel “De stille spreekt”.

Prachtig zoals hij dit verwoordt, lees maar.....

De Dood en de Eeuwigheid

Als je door een bos loopt dat niet door de mens getemd is en dat met rust gelaten wordt, zie je het niet alleen krioelen van leven, maar zie je bij elke stap ook omgevallen bomen en rottende boomstronken, rottend blad en composterend materiaal. Overal waar je kijkt zie je leven en dood.

Maar bij nadere inspectie ontdek je dat de rottende boomstronk en de rottende bladeren niet alleen nieuw leven schenken, maar zelf vol leven zijn. Er zijn micro-organismen aan het werk. Moleculen herschikken zich. De dood is dus nergens te vinden. Er is alleen een metamorfose van levensvormen. Wat kun je daarvan leren? De dood is niet het tegendeel van het leven. Het leven heeft geen tegendeel. Het tegendeel van de dood is de geboorte. Leven is eeuwig.

Wijzen en dichters van alle eeuwen zagen in dat het menselijk bestaan iets van een droom heeft — het is in schijn vast en werkelijk maar in het echt zo vluchtig dat het elk moment gemakkelijk uiteen kan vallen.

In het uur van je dood kan het je toeschijnen dat het verhaal van je leven een droom is die nu ten einde loopt. Maar zelfs in een droom moet een essentie zijn die echt is. Er moet een bewustzijn zijn waarin de droom gebeurt, anders zou de droom er niet eens zijn. Dat bewustzijn — schept het lichaam dat of schept het bewustzijn de droom van het lichaam, de droom van iemand?

Waarom verloren de meeste mensen die een bijna-doodervaring hebben gehad daardoor hun angst om dood te gaan? Denk daar eens over na.

Waarom de DOOD een illusie is

Natuurlijk weet je dat je een keer doodgaat, maar dat blijft een mentaal concept tot je de dood voor het eerst 'in eigen persoon' ontmoet: door een ernstige ziekte of een ongeluk dat jou of iemand uit je naaste omgeving overkomt of door het heengaan van een geliefde doet de dood zijn intrede in je leven als het besef van je eigen sterfelijkheid.

De meeste mensen keren zich er angstig van af, maar als je er niet voor terugdeinst en het feit onder ogen ziet dat je lichaam vluchtig is en elk moment uiteen kan vallen, wordt je identificatie met je eigen lichamelijke en psychische vorm, het 'ik', iets minder sterk, ook al is het nog zo weinig. Als je het vergankelijke karakter van alle levensvormen ziet en aanvaardt, komt er een vreemd gevoel van vrede over je.

Door de dood in de ogen te zien, wordt je bewustzijn in zekere mate bevrijd van zijn identificatie met vorm. Daarom gaan monniken uit bepaalde boeddhistische tradities nogal eens naar het lijkenhuis om daar tussen de dode lichamen te mediteren.

In de westerse cultuur kennen we nog een wijdverbreide ontkenning van de dood. Zelfs oude mensen proberen er niet over te spreken of eraan te denken en dode lichamen worden weggeborgen. Een cultuur die de dood ontkent, verliest onvermijdelijk aan diepte en wordt oppervlakkig, bekommert zich alleen nog om de uiterlijke vorm der dingen. Als de dood ontkend wordt, verliest het leven zijn diepte. De mogelijkheid te weten te komen wie we meer zijn dan naam en vorm, de dimensie van het transcendente te leren kennen, verdwijnt uit ons leven omdat de dood de toegang tot die dimensie is.

Mensen voelen zich gewoonlijk niet op hun gemak met eindes omdat elk einde een kleine dood is. Daarom gebruiken mensen bij het afscheid nemen vaak een uitdrukking met de betekenis 'tot ziens'.

Als er een einde komt aan een ervaring — een bijeenkomst van vrienden, een vakantie, je kinderen gaan het huis uit — sterf je een kleine dood.

Een 'vorm' die in je bewustzijn verscheen als die ervaring lost op. Vaak blijft er een gevoel van leegte achter en de meeste mensen doen hun best dat niet te voelen, het niet onder ogen te zien. Als je kunt leren de eindes in je leven te aanvaarden en zelfs te verwelkomen, kun je tot de ontdekking komen dat het gevoel van leegte dat in het begin onbehaaglijk was, verandert in een gevoel van innerlijke ruimte waar een diepe vrede van uitgaat. Door te leren op deze manier elke dag te sterven, stel je je open voor het Leven.

De meeste mensen vinden dat hun identiteit, hun zelfbesef, iets ongelooflijk kostbaars is, dat ze niet mogen verliezen. Daarom zijn ze zo bang voor de dood.

Het is kennelijk onvoorstelbaar en angstaanjagend dat 'ik' kan ophouden te bestaan. Maar je verwacht dat kostbare 'ik' met je naam en vorm en een verhaal dat daarmee verbonden is. Dat 'ik' is niet meer dan een tijdelijke vorm in het veld van bewustzijn.

Zolang die vormidentiteit het enige is wat je kent, ben je je er niet van bewust dat die kostbaarheid je eigen essentie, je diepste gevoel van "Ik Ben" is, dat bewustzijn zelf is. Het is het eeuwige in je — en dat is het enige wat je niet kunt verliezen. Telkens als er een groot verlies optreedt in je leven — zoals het verlies van bezittingen, van je huis, van een hechte relatie, of het verlies van je reputatie, je baan of lichaamsfuncties, sterft er iets in je. Je voelt je verzwakt in je gevoel van wie je bent. Er kan ook een zekere mate van desoriëntatie bij komen. "Wat ben ik ... als dit er niet meer is?" Als een vorm waarmee je je onbewust identificeerde, als een deel van jezelf je verlaat of uiteenvalt, kan dat uiterst pijnlijk zijn. Het laat zeg maar een gat achter in het weefsel van je bestaan.

Waarom de DOOD een illusie is

Wanneer dat gebeurt, moet je de pijn of het verdriet dat je dan voelt niet ontkennen of negeren. Aanvaard dat het er is. Pas op voor de neiging van je verstand een verhaal te bedenken om dat verlies heen waarin je de rol van het slachtoffer krijgt toebedeeld. Angst, woede, wrok of zelfmedelijden zijn de emoties die met die rol samengaan. Word je dan bewust van wat er achter die emoties zit en ook achter het door je verstand bedachte verhaal: dat gat, die lege ruimte. Kun je dat vreemde gevoel van leegte onder ogen zien en aanvaarden? Als je daarin slaagt, kom je misschien tot de ontdekking dat het geen angstaanjagende plek meer is. Je kunt tot je verbazing ontdekken dat er vrede uit voortkomt.

Telkens wanneer de dood komt, wanneer er een levensvorm uiteenvalt, schijnt God, het vormloze en ongemanifesteerde, door de opening die de uiteenvallende vorm achterlaat. Om die reden is de dood het heiligste in het leven. Om die reden kan de vrede van God tot je komen door de contemplatie over en het aanvaarden van de dood.

Wat duurt elke menselijke ervaring toch kort, wat gaat ons leven snel voorbij. Is er ook maar iets dat niet onderhevig is aan geboorte en dood, ook maar iets dat eeuwig is?

Overweeg dit eens: als er maar één kleur was, laten we zeggen blauw, en de hele wereld en alles erin waren blauw, dan bestond er geen blauw. Er moet iets zijn dat niet blauw is, zodat het blauw kan worden herkend; anders zou het niet “afsteken”, zou het niet bestaan. Is er niet op grond van dezelfde logica iets dat niet voorbijgaand en tijdelijk is, waardoor je de vergankelijkheid van alle dingen kunt inzien. Met andere woorden: als alles, inclusief jijzelf, vergankelijk was, zou je dat dan zelfs kunnen weten? Betekent het feit dat je je bewust bent van en getuige kunt zijn van de kortstondige aard van alle vormen, ook die van jezelf, niet dat er iets in je zit dat niet onderhevig is aan verval? Als je twintig jaar bent, ervaar je je

lichaam als jong en vitaal; zestig jaar later ervaar je je lichaam als verzwakt en oud. Ook kun je anders zijn gaan denken sinds je twintig was, maar het bewustzijn dat weet dat je lichaam jong is of oud of dat je anders bent gaan denken heeft geen verandering ondergaan. Dat besef is het eeuwige in je - bewustzijn zelf. Het is het vormloze Ene Leven. Kun je het verliezen? Nee, want je bent Het.

Sommige mensen worden kort voor hun dood heel vredig en lijken dan haast licht te geven, alsof er iets door de uiteenvallende vorm schijnt.

Soms ook gebeurt het dat heel zieke of oude mensen om zo te zeggen bijna doorzichtig worden in de laatste weken, maanden of zelfs jaren van hun leven. Als ze naar je kijken, kun je een licht door hun ogen zien schijnen. Er is geen psychisch lijden meer. Ze hebben zich overgegeven en daardoor is de persoon, het door het verstand gemaakte 'ik', al opgelost. Ze zijn 'gestorven voor ze stierven' en hebben de diepe innerlijke vrede gevonden die de verwezenlijking is van het onsterfelijke in hen.

Aan elk ongeluk en elke ramp is een mogelijke verlossende dimensie verbonden waarvan we ons gewoonlijk niet bewust zijn. De geweldige schok van een totaal onverwachte, naderende dood kan als effect hebben dat je bewustzijn gedwongen wordt zijn identificatie met vorm helemaal op te geven. In de laatste paar momenten van je leven en tijdens het sterven ervaar je jezelf dan als bewustzijn zonder vorm. Opeens is er geen angst meer, alleen maar vrede en het besef dat 'alles goed is' en dat de dood slechts het oplossen van een vorm is. Je ziet dan in dat de dood ten diepste een illusie is — net zo een illusie als de vorm waarmee je jezelf geïdentificeerd hebt.

De dood is geen anomalie en ook niet de verschrikkelijkste gebeurtenis die er maar kan optreden zoals de moderne cultuur je wilt laten geloven, maar het natuurlijkste wat er is, onlosmakelijk

Waarom de DOOD een illusie is

met je verbonden en even natuurlijk als zijn andere pool — de geboorte. Herinner jezelf daaraan als je bij een stervende zit. Het is een groot voorrecht en een heilige handeling om als getuige en metgezel aanwezig te zijn bij iemands dood.

Als je bij een stervende zit, moet je geen enkel aspect van die ervaring ontkennen. Ontken niet wat er gebeurt en ontken je gevoelens niet. Door het inzicht dat je er niets aan kunt doen, voel je je hulpeloos, verdrietig of boos. Aanvaard wat je voelt. Ga dan een stap verder: aanvaard dat je er niets aan kunt doen en aanvaard dat volkomen. je hebt het niet voor het zeggen. Geef je helemaal over aan elk aspect van die ervaring, je gevoelens en de pijn of het ongemak van de stervende. Je toestand van overgave van je bewustzijn en de innerlijke stilte die daarmee gepaard gaat helpen de stervende enorm en maken de overgang makkelijker. Als het nodig is iets te zeggen, komen de woorden wel uit die stilte in je. Maar ze komen op de tweede plaats. Met de stilte komt de zegening: vrede

Dromen

*In mijn dromen zie ik verleden, heden en toekomst door
elkaar.*

*In het hier en nu, ben ik mij dit niet gewaar.
Al wat ik daar beleef, zoals emotie, angst, blijheid en
verdriet,
worden hier intens beleefd en daar merk je het niet.
Als ik daar verkeer, is deze werkelijkheid zo reëel,
dat het hier wel een droom lijkt te zijn, is dat dan irreëel?
Zo is het maar om het even waar je iets beleefd.
Je denkt dat dat de werkelijkheid is, daar waar jij je
begeeft.*

Daarom zit waar.....en niet waar.... aan elkaar.

Zo zit dit ook met dood en leven.

*Als je denkt dood te zijn,
doe jij je slechts op een ander belevingsniveau begeven.
Jij creëert dus altijd,
jouw eigen werkelijkheid.*

Wanneer ik jaren later driemaal dezelfde droom *droom*, ga ik weer op mijn dromen vertrouwen en leer ik het verschil tussen voorspellende dromen en verwerkingsdromen herkennen. Er ontstaat voor mij een soort code die het verschil aangeeft.

Inhoud van die droom:

Ik zie een stoet van 9 doden waarvan ik verschillende mensen ken. Zij gaan allen binnen 1 jaar dood, maar ik krijg geen jaartal door. Wel is mijn Oom Cor de eerste van de stoet en heeft een soort pantserlijkwagen. Hij vertrekt van zijn woning boven ons tankstation en raakt de ene pomp na de andere die omver worden gereden. Waardoor ons bedrijf grote schade lijdt.

Wanneer ik enkele jaren later plotsklaps van zijn dood verneem en mij richting zijn familie begeef om hen te gaan condoleren, schiet mij plotsklaps deze droom te binnen en laat mij op ons kantoor aan de toen aanwezige personen de woorden ontvallen: “Nu gaan er in totaal 9 mensen dood binnen het jaar.” Er werd smalend door iemand opgemerkt: “Hoor ik daar ook bij?”

Al enige tijd was er spanning in onze wederzijdse families en ik was natuurlijk de gek die je moest mijden. Ik ben weggegaan zonder te antwoorden en er volgden 12 doden binnen het jaar. Ook diegenen die ik herkend had in die droom waren daarbij.

Apart is ook het feit dat door de dood van deze oom het hele familiebedrijf in zwaar weer terecht kwam. Zijn 7 kinderen kwamen in opstand vanwege erfenisgelden, enz. enz. Zelfs de dreiging van een faillissement hing boven ons hoofd.

Hoe symbolisch de pantserwagen toch meespeelde in deze droom. De betekenis hiervan drong pas jaren later tot mij door.

Dan nog de droom over een boom die *goud geld* regent, die ik drie nachten achtereen droom. Deze bleek onze familie, zakelijke en emotionele historie plus toekomstbeeld, te vertegenwoordigen.

Mijn vader was die boom, hij was reusachtig groot en onder hem groeide kleine bomen in zijn schaduw. Hoog torende hij boven deze kleine bomen uit en doordat hij hen het licht ontnam, wilden de kleine bomen onder hem vandaar om naar het licht toe te groeien.

Dan zie ik de grote boom helemaal hol worden en ik verwacht ieder moment dat hij gaat breken. Op het punt dat dit staat te gebeuren, zie ik dat hij met zijn wortels verbinding krijgt met een van de buitenste bomen waardoor hij staande kan blijven omdat deze boom hem weer vult met energie en met hem versmelt. Ik herken hier mezelf in. De grote gezamenlijke boom komt weer tot leven en bloeit als nooit te voren. Hij draagt als vruchten goud en een regen van goudstukken valt op de onder hem groeiende bomen.

Mijn moeder vertel ik over deze droom, vooral ook omdat hij drie keer identiek aan mij verscheen. Wanneer ons familiebedrijf in zwaar weer terechtkomt en zij hiervan steeds weer in paniek raakt, kalmeer ik haar met deze droom waar ik zonder enige twijfel rotsvast in geloof omdat deze werkelijkheid zou gaan worden. Ze heeft me in haar paniek wel eens toegeschreeuwd: “Het waren zeker allemaal schulden die uit die boom regenden.” Maar zij bleek niet in staat mij aan het twijfelen te brengen. Hoe veilig ik me toch voelde met deze boodschappen uit het niets. En hoe riskant toch om over deze informatie uit het niets zo zeker in deze wereld te gaan verhalen. Ik kan u dan ook wel zeggen door velen voor GEK te zijn versleten. Op enig moment werd ik jarenlang zelfs door zeer velen die ik liefhad, gemeden. Toch is ook deze droom helemaal uitgekomen. Tot zover dromen, want daar kan ik op zich wel een boek over schrijven.

Mei 1995

Mijn overleden opa verschijnt in de nacht voor mijn vaders bijna dodelijke maagbloeding en waarschuwt.

Sinds november van dat vorige jaar (1994) neem ik al mijn vaders zakelijke beslommeringen van hem over. Ook dan laat ik mij geheel leiden door het hogere. Heb voorspellende dromen en hoewel we op dat moment roken aan een faillissement, wordt daarin verbeeld dat alle successen zullen worden overtroffen.

Maar als dan mijn vaders broer en compagnon in de zaak onverwacht sterft, breekt de hel los. Hechte familiebanden krijgen een zware dreun en er komen jaren van een voor velen dramatische familieoorlog. Als dan ook mijn vader in mei een bijna dodelijke maagbloeding krijgt, gaan er in het familiebedrijf complete gevechten plaatsvinden om de macht. Via *ernstige emotionele manipulatie* wordt de familie tegen elkaar uitgespeeld.

In de nacht waarin mijn vader de maagbloeding krijgt, verschijnt om 03.33 uur, mijn opa Knurf Zaliger aan het voeteneinde van mijn bed. Hij brengt via gedachten aan mij over dat ik vroeg gereed moet zijn, omdat het met papa heel erg slecht zal gaan, maar ik moet vertrouwen hebben. Hij gaat nog niet dood, men zal over ons beiden waken (opa Knurf is de vader van mijn vader en eerder genoemde oom Cor).

Als ik 's morgens vroeg om 7 uur klaar sta om te gaan (gekleed alsof ik naar de zaak vertrek), vraagt mijn man Willi, die net zijn bed uitkomt: "Was ist los? Warum bist du so früh?" Als in trans antwoord ik hem: "Het gaat niet goed met mijn vader." Op dat moment was er nog steeds niets gemeld en kon ik eigenlijk niet weten dat er iets mis was.

Ik verliet ons huis en liep naar dat van mijn ouders toe die 4 huizen verderop wonen.

Mijn moeder deed de deur voor mij open en was in paniek, de huisarts was al boven bij mijn vader in de slaapkamer en met levensreddende handelingen in de weer. Ik kalmeerde mijn moeder en zeg haar dat papa nog niet dood gaat omdat opa Knurf mij dit vannacht heeft verteld (wat arrogant hè, om hier op te vertrouwen).

Ook hoorde ik op dat moment de eerste ambulance aankomen. Mijn vader lag asgrauw in bed en de dokter had hem met het hoofd naar beneden hangend neergelegd, zodat het bloed, dat nog in zijn lichaam aanwezig was, zijn hersenen kon doorbloeden. Er stond een emmer met geronnen bloed naast het bed, een infuus was net geplaatst door deze huisarts. Ik ging met mijn gezicht dicht voor dat van mijn vader zitten en zei hem: "Het is nog geen tijd pap om te gaan, we moeten nog een stukje samen, dus blijf ook in dit leven." Hij antwoordt me: "Ik krijg geen lucht Ant, help me." Even later gaan we met gillende sirene naar het ziekenhuis.

Op de intensive care wordt om zijn leven gevochten. Als blijkt dat hij een bijna dodelijke maagbloeding heeft, krijgt hij 8 zakken bloed toegediend, nadat ze eerst 5 gaatjes in zijn maagwand hebben dichtgebrand. Al die tijd masseer ik zijn handen of voeten en blijf op hem inpraten terwijl de artsen met hem bezig zijn.

Op enig moment zie ik mijn (overleden) grootvader aan het voeteneind van het bed staan, van de brancard waarop mijn vader lag. Ik vraag mijn vader of hij opa ook ziet, maar hij zakt weg in een soort bewusteloze toestand. Een van de artsen vraagt mij te blijven praten op mijn vader, daar hij op de apparatuur een betere bloeddruk zichtbaar waarneemt wanneer ik dit doe. Hoewel het leek of mijn vader bij bewustzijn was, verkeerde hij duidelijk elders.

Het bijzondere van deze gebeurtenis was, dat geen van de behandelende artsen het vreemd vond dat ik met een voor hen onzichtbare grootvader stond te praten.

Waarom de DOOD een illusie is

Mijn grootvader sprak op mijn vader in, dat hij zijn taak op aarde af moest maken en papa gaf hier gehoor aan.

Na de kritieke fase van dagen waken, kwam hij als een ander individu weer in de werkelijkheid terug. Weg was de dominante vader, weg was de sterke vader. Een kinderlijk angstige vader kwam ervoor in de plaats.

Niets weet/wist hij zich te herinneren van deze bijna-doodervaring.

Ook niet, nadat zijn levensgevaar was geweken, dat onze huisnotaris met twee anderen op de intensive care bij hem zijn geweest om hem een daags tevoren met spoed opgemaakt testament te laten tekenen. Mijn vader is sindsdien nooit meer dezelfde, geestelijk sterke man geworden als voor zijn bloeding.

Ik kon niet meer op zijn geestelijk vermogen vertrouwen, hoewel ik bij akte wel in zijn naam alle verantwoording droeg en zonder goed inzicht te hebben allemaal gecompliceerde, zakelijke afwikkelingen namens hem ging doen.

Wanneer ik mijn rotsvast vertrouwen in mijn dromen en feeling met het universum niet zou hebben gehad, zou dit lichaam waarin ik nu leef, al lang onder de zoden hebben gelegen.

Mijn rots werd, zo gek het moge klinken, mijn eigen echtgenoot die, wanneer ik helemaal radeloos uitgeput en angstig naast hem in bed de slaap niet meer kon vatten, vaak nachten lang, me met woorden geruststelde als: "***Versuche über den Dingen zu stehen.***"

Menigmaal verwonderde ik mij erover dat hij in staat bleek de druk van zakelijke en familiere overbelasting bij mij weg te kunnen praten.

Hij herinnerde mij aan die hogere macht waarop ik toch kon vertrouwen. Hier ben ik hem nog steeds zeer dankbaar voor.

Familiebreuk

*Samen groeide je met ze op en deelde je lief en leed.
Totdat door invloed er machtsstrijd ontstaat en men het
goede van samen vergeet.*

*Voordat de werkelijke breuk komt, is er allang geen
dialoog meer.*

*Door laster wordt je onderuitgehaald door hen die je lief
hebt, dat doet zeer.*

*Dan raak je het zat die gedwongen verjaardag en
familiefeesten.*

*Daar hangt nu de sfeer van: ik heb gelijk, ik keur je af of ik
heb het meeste.*

*Heel lang blijf je toch gaan, met tegenzin doe je er nog een
tijd aan mee.*

*Want je familie is toch je bloed en ondanks de
gevoelsstrijd,
zeg je heel lang geen nee.*

*Tot plotsklaps iets in je breekt. Je kiest dan voor een
andere weg.*

*Je intuïtie zei het je al zolang. "Luister, leef na wat ik tegen
je zeg."*

*Je stelde uit, zo vele jaren, omdat je in het goede wilde
geloven.*

*Maar als je moet loslaten wat je toch lief hebt,
komt eerst je angst om dit verlies naar boven.*

*Je wordt in het leven menigmaal getoetst, door pijnen en
dingen die je griesde.*

*Maar juist daardoor ontloopt geen mens de waarde van
echte liefde.*

*Pas als je verloren hebt diegene die zo dicht naast je stond
en waar je om gaf.*

*dringt pas vaak bij mensen door en voor menigeen zelfs
pas aan het graf.*

*Miljoenen heb je dan over, voor degene terug, die je
verloor.*

*Door zoveel hartzeer beseft je dan eindelijk, dat iets van
werkelijke waarde niet te koop is, dat heb je dan door.*

Het is maar een inzicht die je dan hebt geleerd.

*Je denkt, ik weet het nu, ik ga het anders doen, totdat jij je
aan het volgende bezeert.*

*Geen weg die loop je geheel alleen, van je geboorte tot je
dood.*

*Met vallen en opstaan leer je een les, een inzicht
levensgroot.*

*Om de **liefde** gaat het, maar dit is zo moeilijk te
omschrijven.*

*Hoe liefde voelt, meestal herken je het pas, als er een golf
is geweest,*

die nooit aanhoudend bij je wil blijven.

*Zo kom je vaak oud en moegestreden op een hoge leeftijd
aan.*

Eerst bang voor de dood, wil je nu toch wel gaan.

*Maar als je beseft dat liefde alles overwint en ook nieuw
leven vloeit hier uit voort,*

*kan de dood het einde niet zijn, maar brengt hij een begin
van een volgend leven waarvan wij allemaal wel eens
hebben gehoord.*

Een ongewoon gesprek met God komt op mijn pad.

Zo'n 15 jaar geleden verkeerde ik dus in de meest spannende, of beter gezegd, angstigste levensfase. Ik dacht toen werkelijk gek te worden en zonder tranquillizers in mijn tas durfde ik niet onderweg te gaan. Juist toen verscheen het boek "Een ongewoon gesprek met God" van Neale Donald Walsch op mijn pad.

Voor mij een verademing en herkenning. Ook bleek ik niet de enige op de wereld die de inhoud van dit boek toejuichte. Achteraf kan ik zeggen dat dit boek mij ondersteunde de levensweg van angst een einde toe te roepen. Toch kreeg ik eerst nog met een rampscenario van doen, om mij te laten ervaren hoe angstige gedachten *deze werkelijkheid* creëerden.

Samen met mijn rijkdom van 4 kinderen was ik op vakantie op Isla Margarita. Daar kregen we met een aardbeving, verkrachting en hotelbrand te maken in de slechts 10 dagen die wij er verkeerden. Om dit te laten geschieden, verkeerde ik geestelijk in de meest ontvankelijke tijd. Daar ik duidelijk overspannen was en oohh, zo bang, werd mijn angst bevestigd. Dit, zo las ik ook in Neales boek, creëerde ik zelf.

Ja, inmiddels besef ik dat door onze eigen scheppende gedachte kracht, ons leven er zo uit gaat zien waar wij op dat moment van overtuigd zijn.

Want alles begint met een *gedachte*. Positief of Negatief

(Lees nogmaals bij het begin: "Iedere creatie begint met een gedachte")

Terugkerend van deze reis, krijg ik constant te maken met de jongste vennoot van het familiebedrijf die 20% aandeelhouder was. Deze aandelen had hij, net als mijn ome Cor die 30% had, ooit van mijn vader geschonken gekregen.

Ja, je spoort niet als je de helft van je bezittingen zomaar weggeeft. Maar zo is/was mijn vader. Zelfs mijn moeder, die hem destijds adviseerde om 51% te behouden om zo de meerderheid van stemmen te laten gelden, wees hij van de hand. Het is hem/mij zwaar komen te staan, want zonder enig mededogen leek deze mens maar één ding voor ogen te hebben, de hele HGA te willen gaan bezitten. Dit ingezet, door een beherend vennootschap af te dwingen.

Mijn vader en ik werden vanaf die tijd geweerd en mochten al helemaal niet meer op kantoor verschijnen. Familie die nog contact met mijn vader, moeder en mij zochten tijdens dit gevecht, bande hij uit zijn leven tot zelfs zijn echtgenote toe. Hij zei hen dan dat zij met zijn vijand heulde.

Toen mijn tante kwam te overlijden, was hij verplicht zijn en haar aandelen aan ons aan te bieden, conform het vennootschapcontract. Hij wist dat mijn vader zijn vermogen al naar zijn kinderen had doorgeschoven, omdat hij bedrijven voor hen had aangekocht, die hij eerst financierde en ze later aan hen schonk, met de door hem verdiende gelden. Ook wist hij dat mijn vader op dat moment zelfs enkele tonnen negatief vermogen bezat. Hij dacht toen zijn toch al in de put verkerende medevennoot, verder de put in te kunnen trappen en hem zo zijn 50% aandelen voordelig afhandig te maken.

In de drie jaren van zijn beherende vennootschapsperiode kreeg ik vanuit onze omgeving steeds weer te horen hoe hij ons betitelde. Mijn vader versleet hij voor dement en ik was volgens hem stapelgek. Maar ja! Gekken trekken de kaart.

En hierin heeft hij gelijk: ***Ik ben gek*** op mijn verbinding met het AI, wat ook toen perfect heeft gewerkt. Want hoe uiteindelijk alles contra voor hem eindigde, ***dat*** had alles te maken met mijn uiteindelijke overgave aan het hogere.

Ik kan U vertellen: overal moest ik mijn hoofd bijhouden. En dat voor iemand die alles op gevoel doet/deed,. Dat werd uitputtend en zenuwslopend voor mij. Alles, maar dan ook alles, had met kennis te maken. Verstand van zaken moest je hebben.

Maar zij die enig inzicht in deze zaken hadden en tot mijn familie behoorden, meden mij ook door achterklapverhalen en wantrouwen welke door alle tumult was ontstaan. Op heel bijzondere en wonderlijke wijze is de uiteindelijke terugovername van de eens geschonken 50% tot stand gekomen.

Er was een deadline waar ik alles aan had gedaan. De financiering voor deze 50% waren schriftelijk al akkoord bevonden door de banken. Deze hele voorbereiding werd ik gecoacht door een team van Ernst & Young-accountants en -fiscalisten. Maar deze mens maakte op het allerlaatste moment een “move” door nog snel een, op mijn vaders onroerend goed rustende, privé hypotheek door te laten halen.

Hiervan was mijn vader driekwart eigenaar en een kwart behoorde aan een schatrijk ander persoon toe. Deze zeer rijke man stond klaar met miljoenen, om nadat de beherende vennoot eerst HGA helemaal zou hebben ingelijfd, deze dan van hem over te nemen. Geld lijkt macht, maar het hogere kun je er niet mee manipuleren. Want het volgende geschiedde toch maar.....

Van de bank kreeg ik telefonisch te horen dat zonder deze hypotheek in privé een overname van HGA onmogelijk was geworden en de volgende dag was de deadline. Toen deze mededeling kwam, voelde ik me lamgeslagen en hoewel ik nog steeds een bankmedewerker aan de lijn had (banken schuiven altijd anderen naar voren om je af te poeieren en directeuren krijg je dan ook niet meer te pakken, hoewel het om een financiering van vele miljoenen ging), schoot ik een schietgebedje naar boven dat als volgt razendsnel door mijn hersenen vloog: “Heer, heeft u mij nu werkelijk deze uitputtende weg af laten leggen om voor een dichte deur te staan, terwijl U zegt: klop en ik zal open doen?”

Toen werd er letterlijk direct op mijn huisdeur geklopt en toen ik opendeed, begroette Koen Brocken (fiscalist van Ernst & Young) mij met de vraag: “Moeten wij niet naar de bank, Anneke?” Ik zeg tegen hem deze aan de telefoon te hebben en de boodschap over te zullen brengen.

Direct laat ik de persoon van de Rabobank weten eraan te komen en zijn directeuren te verlangen. Hij mag ze voorbereiden dat ik zal afdwingen de getekende financiering nageleefd te willen krijgen. Wanneer ze nee op request blijven geven, ik de miljoenen van mijn vader zal gaan gebruiken om via de media hun toestanden naar buiten te brengen (je kunt namelijk geen hypotheek doorhalen zonder handtekening van de eigenaar(s)).

De bank en de beherende vennoot waren zich wel degelijk bewust van dit vieze spelletje. Maar ja, wanneer je in de wandelgangen hoort dat de vader dement is en deze Anneke volslagen gek, kun je het wellicht proberen, toch...?

Op weg naar de bank vertel ik Koen van mijn schietgebed en dat hij voor mij een gezonden engel is. Bij de Rabobank aangekomen word ik met gemaakt respect door alle directeurs begroet. Ik kon merken dat de boodschap was overgekomen. Mijn vader, die 30 jaar lang bij de Rabobank bankierde en een historie met hen had opgebouwd, waaronder dat *hij bepaalde hoe zijn zaken daar werden uitgevoerd*, daarvan kregen zij een koekje van mij. U raadt het al: de financiering kwam toch rond.

De volgende dag werd de terugname van de ooit gegeven 50% bij de notaris een feit. Met vele miljoenen schuld op onze nek sprongen we in het diepe. Ook daarna veel turbulentie meegemaakt, welke slechts diende om mijn angst te boven te komen.

In het nu jarenlang ook zakelijk onderweg zijn waarin ik met bankdirecteuren, accountants, fiscalisten, notarissen, projectontwikkelaars, makelaars enz. enz, te maken kreeg; altijd wendde ik ons zakelijke gesprek wel richting mijn bewustzijn van de eeuwigheid tijdens deze gesprekken en deelde hun mee hoe je met het universum kunt samenwerken.

Waarom de DOOD een illusie is

Als vrouw in onze maatschappij moet je je nog steeds bewijzen in de mannenwereld. Maar heb je eenmaal de positie bereikt van een geslaagde directeur/ondernemer, dan word je zelfs voor voller aangezien dan twee mannen bij elkaar, zo heb ik ervaren.

En DAT is wat ik nou gek vind.

Je doet namelijk NIETS alleen.

ALTIJD sta je in verbinding met velen.

Ik kan gewoon niet anders, dan alles in een geheel te betrekken.

Zelfs de mensen die mij kwaad bejegenen, zie ik als instrumenten om verdieping van mijn zijn te bewerkstelligen.

GROOT ALARM de afgelopen zeven jaar.

*November 1994 groot alarm; de H.G.A. Titanic dreigt
onder te gaan.*

*In G.A. reddingsboten kwamen in paniek zes kinderen op
eigen benen te staan*

*Als muizen en ratten glipten financiële getroffen en het eerst
van boord.*

*De kapitein en de laatste van zijn crew die hem nog wilde
steunen,*

bleven, zoals dat ook hoort.

*In woelig water en met een orkaanstorm op zee,
ging ik in geen enkel reddingsbootje mee.*

Het grote roer werd dwingend overgenomen.

*Met steeds weer een flinke oplawaai als mijn vader of ik
daaraan dreigde te komen.*

*Bij een zwager zocht ik hiervoor steun en liet dit door een
akte onderbouwen.*

*Dit bleek van korte duur, omdat bij hem weg was in mij
zijn 25 jaar vertrouwen.*

Een ongekende angst leefde er in de Berkenlaan.

*Mijn ouders zo radeloos, zo woest was het er in hun toch al
turbulente leven nog nooit aan toegegaan.*

In mei van dat jaar, 1995, leek de ramp compleet.

*Een bijna dodelijke maagbloeding trof mijn vader,
waarna hij gelukkig zijn ogen toch weer opendeed.*

Op zijn geheugen kon ik vanaf die tijd niet meer rekenen.

Helemaal op mezelf vertrouwen ging dit betekenen.

Waarom de DOOD een illusie is

*Vele malen radeloos, en door “Een ongewoon gesprek met
God”, vroeg ik hem om raad
en ook waar deze familieoorlog nou op slaat.
een antwoord heb ik gekregen, hij verlangde mijn overgave
voor een groter doel.*

*Ik heb me dus in alles laten leiden door mijn intuïtieve
kracht en gevoel.*

*De juiste mensen zond hij toen op mijn pad, zo verliet mij
de angst en pech.*

*Het grote schip moest worden afgeven aan de man die
altijd zei*

“Ik geef alles weg.”

*Als ik nu terugkijk op zeven jaar familieleed,
Is er een ding dat ik nooit vergeet.*

*Mijn innerlijke BRON waar ik me door heb laten leiden.
Het verjaagt de angst en overstijgt al mijn moeilijke tijden.*

*De H.G.A. Titanic drijft op een stil geworden oceaen.
De reddingsboten om hem heen, ze zijn ook niet ten onder
gegaan.*

*‘k Werd door velen voor gek versleten, maar ‘k heb mijn
weg gevonden,*

*Allang heb ik hen vergeven, het genas me en het heelde
mijn innerlijke wonden.*

ASPI

Op de Academie voor Spirituele Integratie die ik samen met mijn zus Jos (Ina) bezoek, ontdek ik dat wat zo intens op mijn levensweg plaatsvindt, helemaal nog zo gek niet is. Alles ontvouwde zich daar. Het meest bijzondere waar ik me tijdens deze studie in het tweede jaar bewust van werd, was het gemak waarmee ik aura's las bij voor mij geheel onbekende mensen.

Voor dit examenvak kregen wij de opdracht iemand mee te nemen die dan voor één van onze medestudenten als kandidaat moest functioneren. Ik krijg de oma van een medestudente als kandidate.

Tijdens deze reading sluit ik mijn ogen en als in een film zie ik in grote lijnen de levensweg van deze 76-jarige vrouw aan mijn **geestoog** voorbijgaan. De examinerator, die een specialiste in aurareading is, komt een poosje meekijken en luisteren en ziet ook hetgeen ik op dat moment waarneem.

Als ik na de sessie met mevrouw ga controleren of hetgeen ik haar heb verteld in overeenstemming is met haar leven, antwoordt zij mij stomverbaasd te zijn over de precisie van mijn bevindingen en krijg de tegenvraag: "Hoe doe je dit nou?"

Mijn eenvoudige uitleg: "***Dat ik het aan mijn geestoog voorbij zag komen***", wat bij haar voor nog meer verwarring zorgde.

Met een 10 als examencijfer slaagde ik voor dit vak.

Door deze aurareading ontdekte ik ook dat helder zien, helder horen, helder voelen, helder ruiken, helder smaken en deze vijf tastzinnen tezamen gebruikend, ervoor zorgen dat zij de uitspraak "het geheel is meer dan de som der delen", in werking doen zetten.

Waarom de DOOD een illusie is

Een televisieprogramma dat luidt: “Het zesde zintuig”, leg ik dus zo uit.

Bijzonder zijn deze mensen helemaal niet. Zij hebben slechts door innerlijke kennis dit instrument in gebruik. Ieder mens kan deze feeling ontwikkelen door je hiervan weer bewust te maken. Ik zeg bewust WEER daar wij dit ons slechts hoeven te herinneren. Door onze programmering hebben wij dit WETEN in de steek gelaten. Daarom, wanneer wij angstig zijn, speelt ons GE-WETEN op, waar wij door onze angst niet (meer) op durven vertrouwen.

Eenieder die te lang uitstelt naar signalen van het GE-WETEN (**intuïtie**) te luisteren, komt daardoor in psychische nood. Zij raken overspannen, depressief of krijgen een burn-out en belanden uiteindelijk op een psychiatrische afdeling of in een inrichting. In vele gevangenissen is het merendeel van zijn bewoners door zichzelf in de steek te laten op deze plaats terechtgekomen.

Ik ben mij er bewust van dat iedere geleerde op dit vlak, mijn stelling als hierboven, onderuit zal wensen te halen, want zo eenvoudig is het volgens hen zeker niet. Maar hun theoretisch opgedane kennis zit hen in de weg. De overheid dicteert ons met regelgeving die wij in onze algehele ontwikkeling dienen door een bepaald vakkenpakket te leren. Er wordt geen rekening gehouden met waar wij in uitblinken of goed in zijn. Vakken die helemaal niet bij ons horen, worden vaak een belemmering ons talent goed te gebruiken.

We leven in een maatschappij waarin tijd geld betekent en tweeverdieners noodzakelijk zijn om mee te doen aan het materialisme.

Daardoor zijn kinderdagverblijven en naschoolse opvang in het leven geroepen.

Nog voordat onze nieuwgeborenen ter wereld komen, staat hun al een programma te wachten. Gewoon NATUURLIJK verwelkomd worden, met ruimte voor onvoorwaardelijke Liefde, is er niet. Daar zijn we ons overigens totaal niet van bewust.

Want bewust leven kost TIJD en als we het over tijd krijgen, hebben we het over geld. Alles is berekening, zo wil de wetenschap ons doen geloven, maar hoe vaak zit onze wetenschap ernaast? Als een nieuw inzicht zich aandient, moet alles weer bijgesteld worden. De aarde is eerst plat waargenomen, na verloop van tijd bleek onze aarde rond te zijn. Waarna wij ons nu afvragen of hij toch niet elipsvormig is? Bij een andere zienswijze moet het “AL WATER IS”, weer bijgesteld worden.

Maar *niets blijft wat het is*, want alles transformeert onophoudelijk. Het LEVEN valt werkelijk niet te bevatten. Het Al gaat ons bevattingsvermogen te buiten.

In het volgende stukje word ik als instrument gebruikt door mijn reeds lang overleden oma Wies. Hoe dit in zijn werk gaat, daarover een gedicht.

Inspiratie van hogere hand

*Het wordt niet altijd gewaardeerd,
als ik een toespraak doe op rijm.*

*Maar soms wordt gewoon mijn geest gedicteerd
en vormt er zomaar iets belangrijks in mijn brein.*

*Ik heb het zelf niet in de hand, wat zo door mijn hersenen
spoelt,*

*telkens grijp ik gauw naar pen en papier,
omdat met deze inspiratie iets wordt bedoeld.*

*Vele malen als ik verhaal over het bijzondere wat met me
geschiedt,*

*Brengt bij het uitspreken hiervan wel eens tranen van
herinneringsverdriet.*

*De bron waaruit zo een gedicht doet ontstaan,
Is voor mij Gods liefde voor een ander Allah,
Maar geeft U het Zelf eens een naam...!*

Gedicht voor Josina

Mijn op één na jongste zus Josina wordt door onze moeder vernoemd naar haar twee overleden zusjes Josina en onze oma Wies krijgt zij dan als peetoma (mijn moeder durfde haar eerste drie meisjes niet te vernoemen vanwege de lading die dit bij haar moeder had).

Om die reden durft mijn oma dan ook geen binding met deze peetdochter aan te gaan. Heel lang weet mijn zus Jos niet eens dat deze oma haar peetoma is en komt dit pas.....veel later..... te weten.

Hoewel mijn oma met haar eerste petekind (de gelukkige is mijn op één na oudste zus Els) een bijzondere band creëert.

Op heel bijzondere wijze krijgt deze zus Josina van onze (overleden) grootmoeder oma Wies een bericht via een sessie in een zielencursus. Ze raakt hierdoor hevig geëmotioneerd omdat er een (vergeten) Josina zou hebben bestaan, waar zij zich sterk mee verbonden voelt.

Het is de baby die slechts 14 uur heeft geleefd en waarvan geen foto bestaat. Ook werd er over haar niet gesproken, alsof zij geen bestaansrecht heeft gehad. Mijn zus Jos vertelt me hierover tijdens een lunchpauze op een van onze ASPI-studiedagen. Dan raak ik geëmotioneerd omdat ik een gedicht van deze oma had doorgekregen en al op papier had staan voor deze zus Jos en dat ik dat bij de, in mijn bezit verkerende, nagelaten grote foto van Josientje had gedaan.

Waarom de DOOD een illusie is

Als ik haar dit vertel, schieten mij de 25 jaar geleden dubbele betekenis van woorden van mijn oma te binnen die zij sprak toen ik de foto van Josina als erfstuk wenste: “Het is mijn Josina”, maar ik dacht te horen: “Hij is voor Josina.”

Nu veel later zouden deze *beide* uitspraken betekenis kunnen hebben.

Over de dood heen dacht ik dat zij een misvatting wilde herstellen om zo binding met mijn zus Jos aan te gaan.

Een vergeten kind.....

Een vergeten petekind.....

Een reïncarnatiekind.....?

Als Jos, in aanwezigheid van mij, onze moeder hiernaar vraagt, diept deze in een oud vergeelt trouwboekje van haar ouders de gegevens van deze eerste Josientje op.

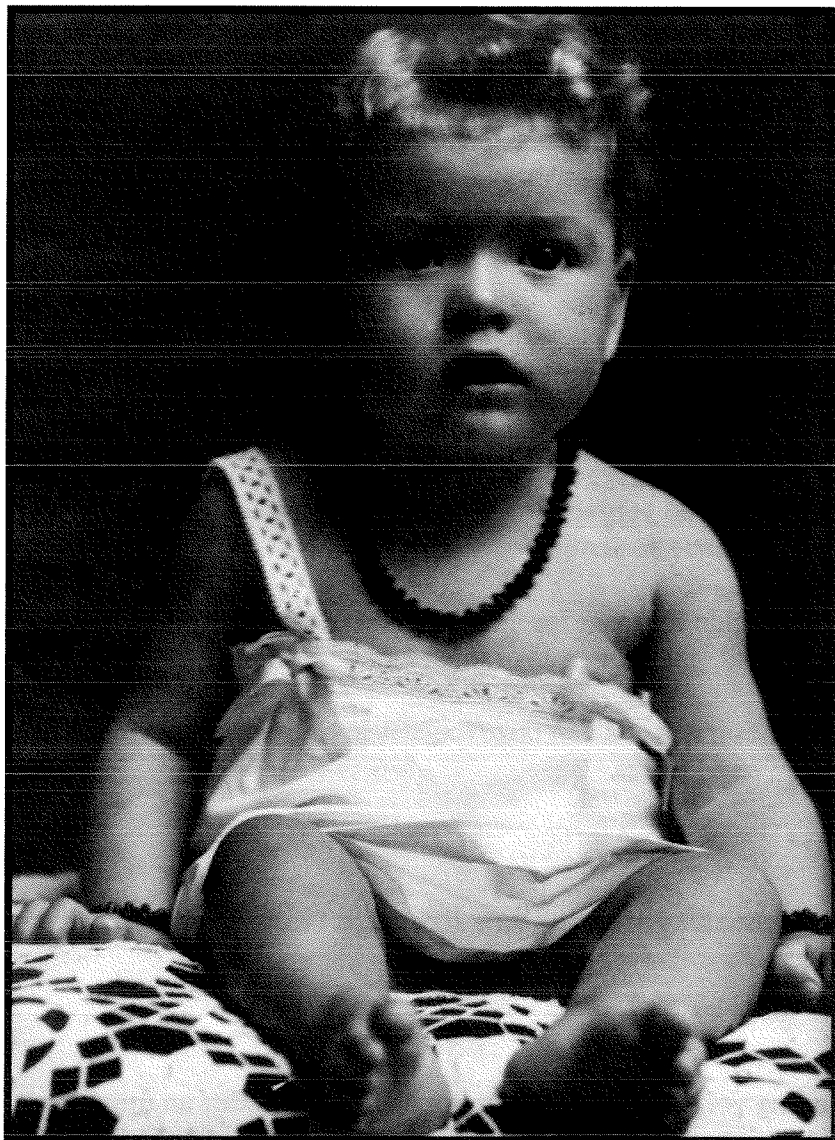
De vergeelde foto van Josientje 2 en wat deze baby ooit had toebehoord, geef ik aan Jos samen met het gedicht.

Was zij ooit een zus van onze moeder in haar vorig leven....
Josina één of twee....?

Volgende pagina foto van Josientje twee-----→

Daarna volgt het gedicht wat ik vanuit gene zijde van mijn oma Wies doorkreeg voor mijn zus Jos.

***Josientje 3**, ik kon het toen niet aan,
om binding met jou aan te gaan.*

*De **Josientjes** die ik zo liefhad, verloor ik tot tweemaal
toe.*

Wenste hierna het einde, het maakte me levensmoe.

*Het water, de zee was ik al ingegaan,
ik wilde daar weg, bij mijn verdriet vandaan.*

*Jaren later kom jij, **Josientje 3**, op mijn pad.
'n pop van een meisje, 'n ieder zijn schat.*

*Ik werd jou **Petemoei**, maar sloot me voor jou af.
Van **Josientjes** gaan houden, bracht voor mij tot twee
maal toe een graf.*

*Jou kon ik niet verliezen, als ik mij niet aan jou zou binden.
NU, wetende dat wij elkaar toch weer zouden vinden.*

*Iets heb ik in bewaring gegeven voor jou,
Om je daarmee te zeggen: dat ik heel veel van je hou.*

Anneke Busch-Hoogewerf

*Het tastbare, wat nog van mij op de aarde resteert,
wordt je DAN overhandigd wanneer het bewustzijn je heeft
geleerd,*

*Dat de **Liefde** nooit weggaat, maar is voor Al.....
TIJD.....!*

ALLES is EEN in EEUWIGHEID

Ik hoorde je zeggen:

*“Misschien ga ik het kettinkje van mijn tante **Josientje**
wel dragen.”*

*Maar iets van mij, persoonlijk voor jou, het is bijna antiek,
maar wat geeft dat nou.*

*Het is een band, welke je draagt om je hand. Dit zou ik je
willen vragen.*

*Dan wordt hij ...**ONZE** ... band, welke jij kunt geven aan
een volgende hand.*

Deze band zal nimmer vervagen.

Liefs van je petemoei.....Oma Wies

Dit gedicht met de foto gaf ik aan mijn zus Jos in het jaar 2002. De jaren dat deze foto in mijn bezit was, had ik hem eerst als schilderij op twee verschillende plaatsen in mijn woning aan de muur hangen. Op onverklaarbare wijze is hij driemaal van de muur gevallen. De haak waaraan hij hing, bleef keurig aan de muur. Bij de derde keer brak het glas voor de foto aan gruzelementen. Hierna heb ik hem opgeborgen in een linnen kast, waar hij jaren heeft gelegen.

Zondag 10 mei 2009 was het Moederdag. Die dag was het prachtig weer en mijn moeder had een opruimwoede. Alle spullen van haar vader, die zij jarenlang had opgeslagen in de garage, wilde zij kwijt. Veel ervan had betrekking op hun verblijf toentertijd in Indonesië.

Mijn zus Jos ontvangt dan van onze moeder een kettinkje met een medaillon eraan waarin een identiek fotootje van Josientje zit. Buiten onze moeder om, wist niemand in onze familie van het bestaan van dit kettinkje.

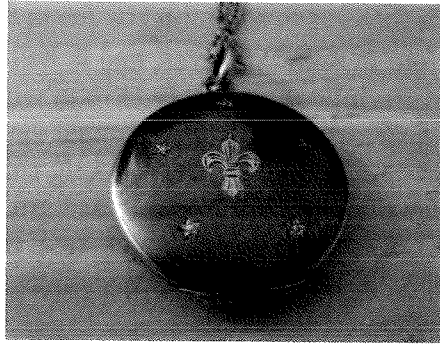
Als ik achterom loop en ook op bezoek ga, toont mijn zus Jos dit kettinkje, die zij al om haar hals had gedaan en vertelt dat zij dit net van onze moeder had gekregen. Met een schok van herkenning kijk ik ernaar, maar zeg niets. *De flashback van Bali krijg ik weer.*

Dan hoor ik haar zeggen:

“Misschien ga ik het kettinkje van mijn tante Josientje wel dragen.”

Zeven jaar geleden dicteerde mijn oma aan mij het gedicht wat u zo-even heeft gelezen. Hierin voorspelde zij toen al met welke woorden mijn zus Jos dit kettinkje zou ontvangen. Het heeft geen zin verklaringen hiervoor te zoeken, het gebeurt gewoon.

Anneke Busch-Hoogewerf

Medaillon Josientje

Josina Martha Maria Carolina Koopman 2

In het medaillon zit ook een plukje haar van Josientje twee. Omdat ik op Bali een flashback heb gekregen alsof *ik* dit kindje in een vorig leven was en vervolgens onlangs ook nog droomde dat ik dit plukje haar met een plukje van mijn bestaande haarbos moest laten onderzoeken, besluipt mij steeds vaker de gedachte dat ik haar wel eens geweest zou kunnen zijn.

Kan mijn oma Wies mij daarom zo gemakkelijk als instrument vanuit Gene Zijde bereiken en gebruiken?

Heb ik daarom zo'n (ver)wonderlijke band met mijn oma Wies?

Op 2 januari 2010 werd mijn moeder 84 jaar. Op die dag besloot ik mijn verantwoordelijke rol voor haar niet langer meer te gaan dragen.

Voor haar zorgen, zag ik als mijn plicht.

Zou het werkelijk waar kunnen zijn dat ik als oudere zus van mijn moeder uit een vorig leven, nu geïncarneerd als haar dochter, mij daarom zolang verantwoordelijk voor haar heb gevoeld?

Ik hou onvoorwaardelijk van haar en neem waar dat mijn gewijzigde houding haar in verwarring heeft gebracht.

Maar door haar los te laten zal zij zichzelf meer bewust worden en inzicht krijgen in het grotere geheel waaruit en waarin ook zij bestaat.

Zo rond mijn vijftigste levensjaar komt er een persoon op een nadrukkelijke wijze op mijn spirituele levensweg, wat enkele jaren standhoudt. Door hem heb ik nog intensiever mijn eigen leven onder de loep kunnen nemen.

Eerst dacht ik met een gelijkgestemde van doen te hebben, maar na zeer vele leerzame discussies over de dood en bewust ZIJN, werd zijn dominante en narcistische aard van spreken en doen en laten mij te vermoeiend, aanleiding voor mij om onze wegen te doen scheiden. Met zoveel kennis sloeg hij mij om de oren waardoor ik een verloren gevoel kreeg, maar toch een winst uit onze relatie wist te halen.

Duel-lerende gesprekken.

Met deze mens heb ik, in één van onze laatste duelgesprekken met hem, getracht over te brengen dat alles er al is. Alles komt op ons pad wanneer wij er aan toe zijn en **dat** wat op ons pad komt, gebeurt omdat wij ermee resoneren. Dat dit zo werkt, zal ik met een voorbeeld trachten uit te leggen.

Maar eerst even een kleine uitleg over hoe deze mens aan mij verwoordde hoe hij in het leven stond.

Als een rebels opgroeiend kind werd hij volwassen. Door hard werken en zakendoen, werd hij financieel een vermogend mens (*ten tijde van deze welvaart geloofde hij in zichzelf waardoor hij dit creëerde*). Hij raakte getrouwd, werd vader van twee dochters en onderging een scheiding, waarna hij naar het buitenland vertrok voor ongeveer 14 jaar. Daar is hij ridder te voet geraakt en keerde naar Nederland terug om als psycholoog te proberen om in zijn

Waarom de DOOD een illusie is

levensonderhoud te voorzien. De leer van “Socrates” was zijn uitgangspunt.

Ik heb het voorrecht gehad veel van zijn manuscripten te mogen lezen, die op een confronterende, shockerende, maar ook vaak humoristische manier waren geschreven. Als laatste deelde hij mij mede dat hij zich uiteindelijk genoodzaakt voelde om hier in Nederland van een **uitkering** te leven.

Toen ik **dit laatste** van hem vernam, ontdekte ik dat wij, daar waar wij het **dachten** eens te zijn, het over een totaal ander mechanisme hadden van;

“Wat nu de intelligentie van het LEVEN inhiel/aanstuurt.”

Ik sprak hem hierop aan, met de woorden dat **hij** het toch niet nodig had om zijn hand op te houden. Echter op datzelfde moment kreeg ik de bevestiging dat zijn GEDACHTEGOED er de oorzaak van was dat hij geen inkomen op een andere wijze zou genereren, daar hij er **nu** van uitging dat dit hem niet meer zou lukken. Kijk maar even naar zijn gedachten van toen.

Zijn **gedachtegoed** over Nederland was: “Nederland is een klootjes volk.” De regering en wetten vragen er om, ge(mis)bruikt te worden. Hij verdedigde zich met woorden als: “Wie zit er nu op een 52-jarige te wachten om te werken. Ik ben te oud. Te duur en ik ben invalide (ik heb armen die uit de kom schieten omdat ik hier vroeger medisch ben verkloot)”, enz. enz.

Ook wanneer ik tegen hem vertel: “Je zou altijd nog bij mij aan het tankstation kunnen gaan werken, toch?” Waarop hij weer met de woorden reageerde: “Dat hij met zijn kaliber toch niet aan een pomp ging staan?” en dit onderstreepte met: “Je zet Jezus toch ook niet aan de pomp?”

Op dat moment werd mij duidelijk dat geen enkel volgend gesprek *met hem* ertoe zou bijdragen dat hij eens zijn eigen gedachtegoed onder de loep zou nemen. Dat wat *ik* tijdens ieder gesprek met hem, wel deed.

Ik kan volmondig zeggen dat hij een grote bijdrage heeft geleverd aan mijn eigen deprogrammering wat te doen. Zo stellig hij altijd **beter wetend** richting mij reageerde en zijn eigen overtuiging wilde opdringen, daar heb ik mijn voordeel mee gedaan.

Hij zal zeker verbaasd zijn wanneer ik daadwerkelijk dit boek ga uitgeven. Daar *hij* mij zo vaak hiertoe heeft willen bewegen en mijn antwoord aan hem steevast was: "ALLES IS AL GESCHREVEN" en hem dan één van mijn gelezen boeken aanbood. Na dit gesprek nam ik mij voor het contact met hem te gaan afbouwen.

Helemaal toen ik nog een verdedigingsbrief van hem ontving waarin hij "**Je zet Jezus toch niet aan de pomp**", zo 20 keer aanhaalde om kracht bij te zetten dat hij het allemaal **beter wist**. Een laatste poging van hem om mij nog even in te peperen dat hij beter weet.

Wat schetst mijn verbazing, als ik die maandag erop tijdens een saunabezoek het boek, "Een ongewone leraar" (geschreven door Dan) van iemand kreeg aangeprezen? Een prachtig verhaal waarin, jawel!, "Socrates" aan de pomp van een tankstation werkt en als een spiritueel leraar wordt beschreven.

Vraag: Hoe kon het, dat wat ik trachtte over te brengen aan deze man met de metafoor van een tankstation, dat daarover al een boek bestond?

Antwoord: Omdat alles al bestaat, dat moest ik wederom ervaren. Uiteraard kon ik niet nalaten dit boek ook aan hem aan te bieden om te lezen.

Waarom de DOOD een illusie is

Vraag: Was dit nu *toeval* of valt iets je gewoon *toe* omdat je eraan *toe bent*? Voor mij was het een bevestiging. Voor hem een boek wat ik ongelezen retour kreeg. Dit kon ook niet anders, want HIJ resoneerde er (nog) niet mee.

We *denken* dat we iets nieuws uitdenken om erachter te komen dat ook iedere gedachte er al was en dus ook haar uitwerking of gevolg.

Vandaar dat ik helemaal geen boek hoef te schrijven, want alles staat al op schrift. Waarom dan dit boek?

Zou het zo kunnen zijn dat de massa van de mensheid schreeuwende behoefte heeft aan NATUURLIJK zijn en men dit boek wil vinden.....? Dan schrijft de massa dit boek toch, waarvan ik onderdeel ben.

U zult zich ongetwijfeld afvragen wat dit hiervoor beschrevene nou met het WAAROM DE DOOD EEN ILLUSIE IS te maken heeft.

Nou, deze man is en was een man van de **rede**, waarmee hij *zijn intuïtie* buitensloot. Zijn denken en kennis zaten hem in de weg. Omdat hij zo **denkt**, creëert hij **zijn werkelijkheid** en laten we wel zijn lieve mensen: WAT nemen wij nu werkelijk WAAR? Zo is het toch ook het geval met onze gedachten over de dood!

Onze **geprogrammeerde** werkelijkheid zit ons in de weg. Het waarnemen is altijd beperkt, het is net als met weten. Hoe meer we weten of waarnemen, des te meer we beseffen dat wij een gigantische deel niet weten of waarnemen. Waarom het leven proberen te ontcijferen, lieve mensen. Is het leven niet gewoon bedoeld om geleefd te worden.....? Het wordt toch een niet te winnen gevecht.

Alles wat niet in staat blijkt over HET LEVEN te kunnen nadenken, leeft in harmonie.

Eb en vloed ruziën niet over wie van hen beter is.
Maar dienen samen HET GETIJ.

Mijn laatste reacties aan hem zagen er als volgt uit: ....wanneer jij door mij onder woorden gebracht wilt zien wat ik ervaar over mijn zekerheid dat het doorgaat na de dood, dan zit *het denken* je in de weg.

Wanneer de wetenschapper onder zijn microscoop bevestigd ziet dat er leven is in dat minuscule kleine, is dat dan meer een bewijs dat *dat* zo is! Of is de boer die naar de rijping van zijn vruchtbloesem aan een boom kijkt en daardoor het leven aanschouwt niet net zo een overtuigend bewijs?

Wanneer ik jou onder woorden wil brengen hoe het voelt om een kind te baren, kan ik mijn best blijven doen met veel heen en weer schrijven om dat aan je **verstand** te brengen. Maar omdat jou die *ervaring* ontbreekt, zal ik daardoor ook hierover op miscommunicatie bij jou blijven stoten. Een gynaecoloog vertelde mij onder de geboorte van mijn dochter Inge dat, hoewel hij meer dan 500 kinderen mee had geholpen om op de wereld te komen, hij toch nog steeds niet wist wat de barende vrouw ervaart.

Dus laten we ophouden vragen beantwoord te krijgen om **het leven** te willen ontcijferen. Vogels vliegen gewoonweg wanneer de wintertijd komt daar zij instinctief **weten** deze vlucht nodig te hebben om te overleven.

Waarom de DOOD een illusie is

Wanneer ik het anders zie, hoor, of waarneem dan jij, is **dat** dan wat jij noemt verkeerd? Of is het slechts anders? Anders hoeft niet verkeerd te zijn.

Ik ben blij met de taal om te communiceren, maar taal blijft voor mij toch te beperkt om ervaringen over te brengen. Er wordt niet voor niets gesteld dat taal maar 7% voor de ontvanger zichtbaar maakt, de overige 93% is non-verbaal. Dus een goede ontvanger moet in staat zijn grote non-verbale communicatie te verstaan.

Je laatste zin getuigt dat jij mijn antwoorden op je vragen niet goed hebt gelezen, want jij gaat er **nog steeds** van uit dat ik vanuit **geloof** besta. Terwijl ik je toch duidelijk heb geschreven dat het voor mij een **zekerheid** is.

Maar gaat het je nu om inzicht of denk je beter te weten?

En wat is dat dan, “BETER WETEN?”

Samengevat in een gedicht van mij aan hem, zie ik het
zo.....

Anneke Busch-Hoogewerf

Kardinaal Le Duc

*Al ons heldere WETEN,
dat moeten we niet vergeten,
Komt uit het ongewisse,
met zeker WETEN als tegenpool het vergissen.
Het is ons helder HOREN,
wat in het ongewisse wordt geboren.
Hetzelfde geldt voor helder ZIEN,
bij iedere uitspraak hoort het woord misschien...
Waar en niet Waar zit aan elkaar,
het hangt af van hoe je ernaar kijkt,
neem dus innerlijk waar.
Zo vele stemmen zijn om ons heen,
die van jouw innerlijke is van jou ALLEEN?
Hoe meer je gaat WETEN,
dan wordt van belang het weer te vergeten.
Anders raakt onze geestelijke harde schijf vol,
kun je niet WISSEN, dan sla je op hol.
Vandaar dat zeer veel WETEN is iets,
maar nog beter weten zit in het NIETS.
Het is niet aan eenieder gegeven,
te beseffen dat DOOD is LEVEN.*

Zuster Luc

Religies

Alle religies zijn gebaseerd op regels en voorwaarden. Daarmee sluiten zij de **Onvoorwaardelijk Liefde** buiten. Het is ook daarom dat gelovigen die *deze religies onder voorwaarden aanhangen*, vaak in oorlogen leven met elkaar. De uitspraak; “twee geloven op een kussen daar rust de duivel tussen”, heeft *daardoor* alleen maar bestaansrecht gekregen.

Door iedere religie echter loopt een rode draad waarmee men de **Onvoorwaardelijk Liefde** zou kunnen oppikken, want welke weg men ook bewandelt, hij is overal aanwezig om in te loggen. Je hebt er zelfs geen religie voor nodig.

Bijna iedere religie is gecreëerd door **volgelingen** van een persoon welke een groot GEEST BEWUSTZIJN liet zien. *Maar hiervan getuige deze religies maar weinig.*

Zij echter gebruikten hun GEEST BEWUSTZIJN gebaseerd op: Onvoorwaardelijk Vertrouwen, Onvoorwaardelijk Geloven, Onvoorwaardelijke Liefde, in AL WAT IS.

Daarmee staan ook wij in verbinding dus wanneer wij ons willen (VER)wonderen, is **BEWUSTZIJN** nodig van onze interactie met ons:

GODEN-RIJK GODDELIJK UNIVERSUM

Als er een huwelijksaankondigingkaart van Ceciel binnenkomt,
herbeleef ik mijn zeven bijzondere jaren met haar en vloeit er zomaar
een speech in gedichtvorm uit mijn pen voor haar.
Zonder enige moeite schreef ik.....

Lieve Ceciel en Ronald

*Ja, eindelijk daar zit je dan het kleine meisje van weleer.
Ik meen Ceciel 8 jaar oud was je, toen wij elkaar leerde
kennen op een keer.*

*Met je paps, mams en ook Paul kwam je op kraamvisite.
De geboorte van Marcus mijn eerste baby, daar gingen wij
samen van genieten.*

*Baby's, kleine kinderen, hun verzorgen en liefhebben dat
en meer hebben wij gemeen.*

*Want wat wij samen deden en delen, jouw gedicht in de
kerk zei het al, dat doen vrienden alleen.*

*Het is met geen pen te beschrijven, ons gevoel voor elkaar.
Wat LIEFDE ten diepste betekent, maakte jij voor mij en
mijn gezin ten volle waar.*

*Na Marcus' geboorte ruilden wij Nederland weer even
voor Gran Canaria in.*

*En met het schrijven van brieven, maakte jij toen een
begin.*

*Het afscheid van jouw moeder,
wat ons beiden moeilijk viel,
overbrugde jij met deze lieve brieven met daarin altijd de
groeten en Liefs Ceciel.*

Maria werd geboren; even kwam Nederland weer in zicht.

*Ze was nog maar 10 dagen oud toen wij terug moesten
naar onze Canarische plicht.*

*Om 9 maanden later door verkoop van daar naar Arcen
terug te keren.*

*Gingen we op de Lingsforterweg bij jou in de buurt ons
nieuwe huis installeren.*

*Je pap ging samen met oom Willi vele, vele bomen vellen.
En jouw mam en ik troffen ons dagelijks om lekker bij te
vertellen.*

Zo raakte je bij ons als kind aan huis.

*Tot verdriet van je mam, bracht je na school alleen je
schooltas nog even thuis.*

Tante Anneke en de kindjes was toen jouw eerste prioriteit.

*Heel Arcen sprak erover, ze vonden het maar niks voor
zo 'n jonge meid.*

*Ingeborg werd geboren en zalig was te zien,
dat als ze jouw stem deed horen, guitig lachte en straalde
bovendien.*

Met Ingeborg heb ik je nog het meeste zien sjouwen.

*Maar als vervangend moeder was dat jou zeker toe te
vertrouwen.*

Je nam haar vaak mee naar haar oom Max en tante Nel.

*Oom Max deed haar plagen en van je mams kreeg ze
snoep, weet je nog wel?*

Ook wil ik nog even bij Ingeborgs boxtijd stil blijven staan.

*Want toen Franz werd geboren, was het even met je
aandacht voor haar gedaan.*

*Uit school kwam je bij ons binnen, je wist Franz lag in de
wieg van tante Wilma.*

*De uitgestrekte handjes van Inge in de box zag je niet,
je rende naar boven en Inge keek je beduusd na.
Toen ik je dit vertelde, maakte je het gelijk weer goed.
Je greep haar uit de box en deed idioot met haar in je
overmoed.*

*Bij Franz als kleine baby had ik voor het eerst een
kraamjuffrouw.*

Maar het baby'tje verzorgen dat deed jij, Ceciel, al gauw.

*En 's avonds als het badtijd werd
met nu 4 kindjes op een rij,*

*Kwam al gauw uit tijdnood voort,
ging de baby in bad er ook nog bij.*

Deze baby van toen werd jouw petekind.

En weet je wat ik nu zo grappig vind?

Nu is hij 12 jaar oud, wat jij toen was.

Onder het rijmen realiseerde ik me dit pas.

Ongeveer 7 jaren lang deelden we lief en leed.

En weet je wat ik nooit vergeet?

De dag dat ik afscheid van je nam.

*Ik moest je wakker maken toen de verhuishwagen naar
Alkmaar kwam.*

*Ik liet je in de steek, wat ik mezelf lang kwalijk heb
genomen.*

*Toch moest het blijkbaar zo gebeuren, anders was Ronald
zeker niet in je leven gekomen.*

Waarom de DOOD een illusie is

*Het mooiste geschenk voor al wat je gaf, kon ik je niet
geven.*

*Maar mijn gebed is verhoord met Ronald als man naast je
in je leven.*

Dank je voor je steun en toeverlaat die je was.

*Dit komt je voor het slagen van je huwelijk met Ronald
zeker van pas.*

*Als laatste wil ik een wens voor jullie beiden uitspreken.
“Dat baby’s jullie leven mogen verrijken”, want Ronald,
een goede moeder is ze, dat is wel gebleken.*

*Je weet Ceciel in mijn hart is plaats voor velen maar één
kamertje is speciaal,*

*Het is een plekje wat jij bewoont en het mooist ingericht
van allemaal.*

**VEEL GELUK
LIEFS
TANTE ANNEKE**

Hun huwelijk lijkt op een sprookje, maar als dan de kindjes niet willen komen, beginnen jaren van verdriet waarin uiteindelijk wordt vastgesteld dat er op een natuurlijke manier geen kinderwens vervuld kan worden. Jarenlang wordt er gedokterd, steeds weer zonder resultaat. Ik blijf van alles op de hoogte. De rollen zijn omgekeerd. Het is nu Ceciel die steun bij mij zoekt.

Steeds weer krijg ik haar huilend aan de telefoon en ze wordt alsmaar radelozer. Op enig moment herken ik haar wanhoop, dezelfde die ik op Gran Canaria ook voelde en toen snakke om mijn vader even te kunnen spreken voor een peptalk. Wanneer ik haar dan aan de telefoon heb en zij allemaal doemscenario's schetst omdat IVF ook al driemaal niet was aangeslagen, zegt ze me dat dit haar straf is en vertelt mij een reden hiervoor.

Dan maak ik haar duidelijk dat doordat zij **zo** denkt, zij **daarmee** haar werkelijkheid creëert. Ze luistert niet naar me want ze reageert met "mijn eileiders moeten er ook uit" en is nu helemaal ten einde raad.

Dan vertel ik dat ik over haar heb gedroomd, waarin zij moeder wordt van haar eigen vlees en bloed en wordt ze stil. Ik zeg dat ik dit zeker weet en spreek nu met dominerende toon dat ze op moet houden met er *niet* in te geloven, omdat zij *daarmee* niet op "ontvangen" staat.

Na dit telefoongesprek doe ik een schietgebedje om deze droom toch spoedig uit te laten komen. Ik twijfel geen moment aan deze droom. Ceciel haar eileiders gaan eruit en een volgende terugplaatsing wordt gedaan. Dan, tien dagen later, wanneer ik op familiebezoek in Duitsland ben, krijg ik een bijna hysterisch huilende Ceciel aan de telefoon die snikt:

Waarom de DOOD een illusie is

“Ik begin weer te vloeien tante Anneke.” “Dit kan niet waar zijn, is het echt rood bloed?” vraag ik haar. “Nee, maar zo begon het die vorige keren ook”, huilt zij verder. Ik wil hier niet aan en zeg haar te stoppen met huilen. “Je bent zwanger, het kan niet anders, zo is mij door hoggerhand verteld.” Dan vertel ik haar nog over mijn eerste kind Marcus waarbij ik tot vijf maanden zwanger heb gevloeid en vervolgde:

“Doe me nou een lol, geloof er nou eens in als je echt zwanger wilt worden. Door zo op haar in te praten, kalmeerde ze weer.

Als laatste zei ik haar nog: “Je mag me echt pas weer bellen als je rood bloed gaat vloeien.” We hingen op en nog geen 10 minuten later heb ik haar huilende moeder aan de telefoon die mij kwalijk nam Ceciel deze hoop te geven.

Haar sprak ik nog nadrukkelijker toe, hoe zij maar met ongeloof door bleef gaan en het tijd werd eens in een wonder te geloven. Ze schrok hiervan en zei: ” Ja, maar Anneke ze begint echt alweer met een bruine afscheiding.” Nu zei ik haar: “Zalig zij die niet zien en toch geloven”, en: “Wat doe jij eigenlijk nog in de kerk?”

De dagen verstreken en er kwam geen telefoontje. Op mijn verjaardag, 13 september, krijg ik Ceciel weer aan de lijn en het vloeien had niet doorgezet. Nog drie dagen wachten voor de controle zou plaatsvinden.

Toen kwam het verlossende antwoord: **CECIEL IS ZWANGER.**

Bij de geboorte van dit kindje mocht ik getuige zijn en werd de peettante van haar. Vraag me niet waar ik dit overtuigende geloof vandaan haal, want dan moet ik u antwoorden;

UIT HET NIETS IN HET UNIVERSUM.

Het is voor mij een lijntje dat niet van stof is gemaakt, maar gelukkig perfect werkt.

Ben ik één van de **J**osientjes in een vorig leven?

Op **B**ali kreeg ik een FlashBack.

Lees eerst een soort afscheidsbrief aan mijn familie om een periode van dit leven voor mij af te kunnen sluiten.

Daarna mijn reisverslag van **B**ali waarin ik hierover verhaal.

15 november 2006

Lieve mama, papa, Wil, Els, Gerte, Wim, Jos en Sil.

Ik ga op vakantie en ik neem mee.....

Herkennen jullie dit nog?

Mijn vader en moeder: 20 april 2008 60-jarige huwelijk

Ik ga werkelijk op vakantie en ik neem U mama in gedachten mee, daar ik naar Indonesië vlieg, het land waar U geboren bent en de eerste 8 jaren van Uw jeugd verbracht. Al jaren was dit één van mijn liefste wensen en ik heb er wel eens aan gedacht dit samen met U te doen maar het is er nooit van gekomen.

Nu ga ik dan toch voor 3 weken met Willi. Sinds ik deze reis heb geboekt, komt een gevoel in mij naar boven alsof ik naar **huis** ga, terwijl ik mijn **thuis** toch achter mij laat.

Ik ben op de leeftijd van 55 jaar gekomen. Op deze leeftijd vloog U voor een laatste verre reis naar Afrika toe, ik meen voor 2 maanden lang. Ik woonde toen nog op Gran Canaria, ver van huis en mijn Maria was 10 dagen jong. Met oma Wies in mijn gedachten vlieg ik een stukje van ook mijn roots tegemoet.

Zij was een van de weinigen die **wist** wat ik nodig had, ook toen ik nog heel klein was. Zij was en is een stukje Gods gevoel op mijn levensweg.

Toen ik nog op Gran Canaria woonde en een miskraam kreeg, sterkte ik mij met dit verlies door aan haar te denken, die twee dochttertjes in dit land, Indonesië, verloor en ook daar heeft begraven. U, mijn moeder, weerspiegelt dat Godsgevoel en ik wil U dank zeggen dat U voor mij een goede moeder heeft willen zijn. U hebt mij voorgeleefd dat **trouw en vertrouwen** grootse geschenken zijn.

Wij zijn samen op een punt in ons leven gekomen, en kunnen zeggen gegroeid te zijn naar emotionele volwassenheid. Ik hou van U met heel mijn hart en ziel. Daar op Bali, waarschijnlijk ook Java en Sumatra, wil ik proeven van de cultuur waarin U werd gevormd. Daar **leeft** men een spiritueel leven, daar waar men hier een spiritueel leven probeert te ontdekken.

Het zijn wellicht Uw roots, die mijn vele verhalen over mijn anders in het leven staan, nooit heeft bekritiseerd en of gek heeft gevonden. Nee, eerder was U één van diegenen die mij hierin altijd een luisterend oor bood. Ook U bent degene die mij hierin zelfs (misschien wel onbewust) stimuleerde. U bracht op enig moment de Feng Sui-leer onder mijn aandacht. Ook een Leer die vertelt hoe alles in en om je heen zijn uitwerking heeft.

Onbewust bleek dat hoe ik mijn woning had ingericht, dit volgens die leer op positieve basis bleek gedaan te hebben. Steeds meer word ik mij bewust dat door te werken met intuïtieve, positieve kracht alles in het LEVEN waardevoller wordt.

Ik ga op vakantie en ik neem mee....

U, papa in mijn gedachten. De man die thuis zo achter zich kon laten en verre reizen boekte, van soms wel een half jaar lang. Maar die, wanneer hij thuis was, de bemoeienissen met thuis en zijn HGA nooit los kon laten. Al in het begin van Uw trouwen voer U van huis weg met de Holland-Amerika Lijn. Kwam op wonderbaarlijke wijze eerder naar huis om mij van de dood te redden. Hier word ik op mijn verjaardag nog vaak aan herinnerd.

Uit Uw roots komt sterk het bovennatuurlijke naar voren, wat wij samen delen. Opa Knurf heeft mij niet alleen verteld dat het door-gaat na de dood, maar is zelfs na zijn fysieke dood meerdere malen (toen ik in hoge nood verkeerde) aan mij verschenen. Hij was het die zei: “Antje het komt goed, wees niet bang.” Ik heb mama hierover verteld.

Voor mij is **hij** een Godsgeschenk en het toonbeeld van eeuwig leven. Natuurlijk leggen wij onze identiteit af wanneer we heengaan, maar wat wij in wezen **ZIJN**, is verbonden met **Al dat is** en kan niet sterven. Wat mij het meest heeft gevormd, was Uw motto “wij zijn er voor die ander”. Dit gezegde van U, was en is U nog steeds heilig. Al Uw 7 kinderen hebben dit vele jaren lang nagestreefd, zonder erbij na te denken, deden zij alles met en voor elkaar. U ging ons hierin voor. Iets voor *jezelf* werd al gauw door U vertaald als egoïstisch, terwijl wanneer je **niet** begint met goed voor jezelf te zorgen, je uiteindelijk instort en niets meer voor een ander **kunt** betekenen. Dat heb ik door ervaring ondervonden.

Samen aan tafel, iedereen mocht altijd mee blijven eten. Bij al Uw zeven kinderen thuis, wordt dit als een goed gebruik voortgezet. U hebt in ons gezinsleven voor veel turbulentie gezorgd. Saai is ons leven zeker niet geweest. Het heeft mij mede gemaakt, wie ik nu ben. Daar ben ik U dankbaar voor. Inmiddels ben ik wat weerbaarder, emotioneel meer onafhankelijk en een mens die bewust van **het leven** geniet. Door Uw bijna dodelijke maagbloeding (alweer bijna 12 jaar geleden), kreeg ik voor het eerst van al onze zeven kinderen ook met Uw HGA-zaken te maken. Vanuit een zeer diep dal, met financiële en familiere doffe ellende, denk ik dat wij er, ondanks dat, allemaal wijzer en zelfs beter uit zijn gekomen.

Mijn zussen en broers: v.l.n.r. Wim Els Anneke Jos Wil Gerte Sylvia

Ik ga op vakantie en ik neem mee.....

Jou Wil, mijn oudste zus in gedachten. Heel intens hebben wij de afgelopen 18 jaren, samenwonend in de Berkenlaan, elkaars lief en leed gedeeld. Jij bent voor mij bijzonder. Ik vergeet nooit hoe jij in onze jeugd op weg naar de lagere school bij 20 graden onder nul je sokken aan mij gaf omdat ik huilde van de koude voeten. Blootsvoets in rubber laarsjes gestoken, vervolgde jij je weg zonder te klagen.

Alleen al dit voorval typeert hoe jij in het leven staat. In jou herken ik een deel van mijzelf. Het is dat deel, dat wij willen zorgen voor anderen, hulp bieden waar nodig. De psychologie, je in willen blijven zetten voor het “familie-wij-gevoel” en nog zoveel meer. Ons lichaam er tegenaan gooien, zelfs ten koste van onszelf.

In dit laatste ben ik duidelijk aan het veranderen daar waar jij jezelf nog sloopt. Toen je met Dirk trouwde, startten jullie met alles in het nieuw en was er ruimte voor jullie eigen 4 kids en nog vele anderen en er was harmonie. Je hoeft maar naar je eigen 4 zoons te kijken, die als traditie deze harmonie nu zelf in hun leven creëren.

Nu zie ik met lede ogen aan, hoe het motto “je bent er voor die ander” jouw lichaam en geestelijk welzijn nog steeds doet schaden. Maar Wil, jij bent echt nog steeds een goed mens wanneer jij grenzen stelt en laat weten.... ***“ik ga nu even voor, want ik ben ook maar een mens”***. Ik vraag je om vergeving dat ik je dit het laatste jaar bijna in heb willen peperen op een dominante manier. Ook daarom ben ik me wat aan het terugtrekken uit jouw leven.

Ik hou nog steeds intens van jou en weet dat jij zelf in staat bent weer harmonie in je leven te creëren. Je hoeft je slechts te herinneren aan wie je werkelijk bent. ***Verandering*** betekent: **LEVEN en door het leven ontmoet je GOD**. Heb daarom niet langer angst voor de

verandering. Je kunt de **verandering** in ieder geval niet stopzetten, want alles in ons Universum is onderhevig aan die **verandering**. Je leven *leven* betekent met het **Goddelijke van doen willen hebben**.

Wanneer je ertegen blijft vechten, zal het alleen maar moeizamer gaan. Want waar je tegen vecht, dat blijft. Ik wens je toe dat je spoedig weer een stukje Wil terug mag herontdekken, dan komen ook rust, harmonie en blijdschap weer in jouw leven terug.

Wij komen elkaar ongetwijfeld weer tegen.....Liefs van mij

Ik ga op vakantie en ik neem mee.....

Met in gedachten herinneringen aan jou, Els. Wat ik met jou deelde, was niet alleen de lagere school en de angst die jij vooral in de wintertijd in het donker op weg naar huis had. Wel is **die** angst voor mij de eerste aanzet geworden dat angst mijn leven niet mocht beheersen. Angst was en is nog steeds een slechte raadgever en vervormt hetgeen je meent waar te nemen.

Wat ik van mezelf in jou herken, is een verzorgde woning waarin *wij* ons op de eerste plaats thuis willen voelen. Wij genieten allebei nog iedere dag van ons thuis en zijn ons daarvan zeer bewust. Vele jaren mocht ik bij jou en Gerrit aan tafel komen en trokken wij in goede harmonie met elkaar op. Ik trouwde met Willi en vertrok naar Gran Canaria. Daar miste ik vooral jullie gezin.

Toen ik broodmager voor het huwelijk van Wim en Annie even overkwam en op Schiphol achter glas mijn hele familie weer terugzag, kreeg ik bijna geen lucht meer door de emotie die mij overviel. De bewaking liet jou en Gerrit naar mij toe gaan om mij op te vangen.

Familie was en is voor mij nog steeds belangrijk, hoewel wanneer ik nu zonder hen verder zou moeten, ik gelukkig wel kan blijven ademen. Na drie jaar Gran Canaria verkocht Willi zijn restaurant en keerden wij terug naar Nederland. Het waren ook jij en Gerrit weer, die ons vanuit de haven in Rotterdam kwamen ophalen.

In Limburg bezochten jullie ons het vaakst en de eerste jaren wonend in *dit* huis, konden wij altijd van elkaar op aan. Ook hielpen wij elkaar over en weer, wanneer wij door pijnlijke dingen in het leven werden bezocht.

Daarna kwam een jarenlange scheiding, waarin wij, ieder voor zich, ons leven inhoud gingen geven. Het deed mij goed onlangs in Portugal van jou te ervaren, dat jij **nu** in staat blijkt om bij je eigen energie te blijven wanneer anderen zich lopen op te winden.

Hier hebben de meeste mensen nog steeds moeite mee en laten zich emotioneel nog maar al te vaak opzweepen. Ik wens je toe Els, dat je mag blijven vasthouden aan dat wat voor jou belangrijk is en wil je laten weten ook van jou te houden.

Ik ga op vakantie en ik neem mee.....

Zoveel gedachten over jou, mijn broertje Gerte. Mary noemde mij ooit “de deugd in het midden”, maar van ons 7 kinderen ben **jij** de middelste. De spil waar veel om draait. Wat ik mij van vroeger over ons herinner, blijkt vandaag de dag nog tussen ons te bestaan.

Of we nu voetbalden met Willem van Cor en vele anderen, of dat we gingen ponyrijden, jij moest en zou de baas zijn. Koste wat het kost. Het kan alleen op jouw manier, want anders moet/kan je oprotten. Ik vergeet nooit mijn rit op Voster (pony). Angstig vroeg ik je meerdere malen: “Gerte, jaag hem alsjeblieft niet op (je deed dit bijvoorbeeld door veel herrie te maken met een blinkende golfplaat) en je houdt hem wel vast hè?” Natuurlijk beloofde je mij dit, maar hield je er niet aan. Als een pijl uit een boog schoot ik door het land van Schaper, me vastklampend aan de manen van Voster en werd er ergens in het land afgegooid. Jankend liep ik dan naar je terug en dan lachte jij met je leedvermakende lach. Deze humor van jou heb ik nooit begrepen.

Tussen jou en Els groeide ik op en dit is niet altijd een fijne positie geweest. Els maakte bijvoorbeeld beter schoon dan ik. Ik, die dan van mama te horen kreeg: “Ant loopt de kantjes er vanaf”, en jij had bij mama altijd een streepje voor.

Wanneer wij weer eens ruzie hadden, jankte jij, dat ik het had gedaan. Ik heb er eens onverdiend een heel lelijk pak slaag door gekregen. Maar wat ik van jou en Els ook heb ervaren, was de humor. Zij en ook jij konden menigeen zo aan het lachen krijgen, dat zij niet meer bij konden komen. Al was het maar de kamperstaal die jullie beiden als geen betere konden nadoen.

In lengte van jaren hebben jullie dit volgehouden zodat ik zelfs, toen ik over was uit Limburg (ik meen voor een bruiloft van papa en mama), de lachavond over jou “duifjes, duifjes, kom maar bij Gerritje” ten gehore kreeg.

Sinds de laatste negen jaren zit jij, Gerte, weer heel dicht op mijn levensweg. Zoveel is er samen opgebouwd, doordat wij de schouders eronder hebben gezet. Menigmaal heb ik je laten weten dankbaar te zijn geweest dat jij je krachtige uitstraling ook gebruikte in het belang van de HGA. Jammer vind ik het dat jij nog steeds leedvermaak nodig blijkt te hebben en mij onder het personeel en jouw eigen clan volledig onderuit meent te moeten halen, omdat jij nog steeds de baas wilt spelen. “Zie het als een spel Ant”, schreef je mij onlangs, ik doe dit ook en noem het “Het Levenslessenspel”.

Het lijkt echter op een familieoorlog, omdat jij menigeen in jouw te spelen kaarten laat kijken. Ik weet dat het slechts je ego is die je laat zien en diep van binnen wil je deze oorlog eigenlijk niet. Toch creëer je zelf steeds weer escalerende situaties en zwiept er een heleboel mensen mee op. Die dan wakker liggen van jouw in gang gezette akkefietjes. Je bijt je er inderdaad in vast en kan niet loslaten. Maar door loslaten ontstaat er juist ruimte en door wat afstand inzicht.

Ik laat ook los door gewoon met vakantie te gaan, hoewel de uitspraak van de rechter op de dertigste valt. Ik ga namelijk niet naar de rechter om te winnen, maar voor een goede uitspraak waar op de eerste plaats een goede voortzetting van onze HGA mee gediend is. Zo gek het misschien op dit moment in jouw oren klinkt, broertje, maar, ik heb je lief, gewoon om wie je bent. Ik behoud ook het goede van de mens die zich tegen mij keert.

Ik ga op vakantie en ik neem mee....

Ook jou Wim, in mijn gedachten. Wat ik van mijzelf in jou herken, zijn de droomtoestanden die wij beiden beleven, met dat verschil dat deze mij 's nachts overkomen en die van jou het merendeel overdag aanwezig zijn.

Willem van Cor (Zaliger) deed beide. Men zegt: “Dromen zijn bedrog, maar als Marco Borsato wakker wordt dan droomt hij nog.” Alleen zijn hij en ik blij over onze dromen, daar waar ik in jouw gezicht geen vreugde meer kan aflezen. En wat was jij toch altijd een blij mens, Wim.

Als iemand blij kon zijn met weinig, was jij dat wel en als ik iemand smakelijk kon horen lachen, klinkt jouw lach mij het meest in de oren. Samen op vakantie in Italië, gelachen, genoten en ontspannen. Met jou heb ik zeven jaren lang heel intens met onze gezinnen samen in Arcen gewoond en geleefd.

Ik meen te kunnen zeggen dat wij er voor elkaar waren en best een goede tijd hebben doorgemaakt, hoewel de gemeentelijke tegenwerking aan ons beider ondernemingsdrang voor de nodige spanning zorgde. Ik heb er toen voor gekozen **los te laten** daar waar jij nog steeds blijft vasthouden. Het heeft jullie leven er zeker niet gelukkiger door gemaakt. Wat heb ik toen eigenlijk veel tegelijk los moeten laten, Wim. Ik vergeet nooit Ceciels instorting toen haar Tante Anneke verdween met de kindjes die zij onvoorwaardelijk liefhad.

Tussen mij en Willi creëerde ik ook afstand. Ik hield hem vele jaren lang verantwoordelijk voor mijn teleurstelling in hem. Toch geeft afstand inzicht, want nu weet ik dat de drama's in mijn leven

voortvloeiden uit mijn gedachtegoed van toen. Ik houd mij nu zelf verantwoordelijk voor hoe mijn leven eruit ziet.

Je hebt een liedje in de kerk en dat gaat zo: “Je hebt de keuze..... je kunt echt iets veranderen..... je hebt de keuze.....”, enz. Het wil zeggen: wanneer iets in je leven je niet meer bevalt, kun je door nieuwe keuzes alles veranderen.

Nu ben ik Willi zelfs dankbaar zoals hij is, want omdat hij zo bestaat, ben ik geworden die ik nu ben. Ik ben blij met mezelf en mijn leven ziet er, ondanks de soms ongewilde processen, zeer harmonisch uit. Ik heb gevoeld en waargenomen, Wim, toen ik je twee telefoontjes geleden aan de lijn had, had jij nogal wat op je lever tegen mij.

Mijn dominante manier om over te brengen hoe je zakelijke drama's kunt oplossen, hebben zijn uitwerking bij jou achtergelaten. Ik ben niet in staat gebleken je zakelijk inzicht bij te brengen en heb door stomweg geld te blijven geven, waarschijnlijk jou de impuls ontnomen op eigen kracht verregaande veranderingen **te moeten** doorzetten. Daar stel ik jou best toe in staat. Ik vraag ook jou om vergeving en zal mij ook daadwerkelijk met jouw **zakelijk** onderweg zijn niet meer bemoeien.

Vraag mij dus ook niet meer om raad daar waar het zakelijk betreft. Natuurlijk wens ik je toe dat ook jij eens **jezelf** terug mag vinden. Weet dat deze zus gewoon heel veel van je blijft houden. Ik weet dat jij een integer mens bent. Ook het motto; “je bent er voor die ander”, daarin schiet jij, net als onze zus Wil, door.

Het merendeel verdoen jullie **nog** je tijd door problemen van anderen op te willen lossen, terwijl jullie allebei zeer kwetsbaar in het leven staan. Zie dit niet als verwijt, Wim, want op 20 oktober jongstleden viel bij mij pas goed het kwartje dat dit gezegde ook mijn leven heeft behelds.

Waarom de DOOD een illusie is

Maar ik schreef het je al: “je hebt de keuze.....je kunt **echt veranderen....**”

Weet dat wanneer jij je omgeving laat zien dat jij je eigen problemen kunt oplossen, jij **hen** daardoor ook helpt.

Ik ga op vakantie en ik neem mee.....

Ook jou, Jos, in mijn gedachten. Van je jeugd heb ik het meest je “bella, bella, regatza” en je Shirley Temple-uitstraling in herinnering.

En dat kleine bekkie van je dat op de vraag “Hoe oud benne je nou”, antwoordt: “**Ze.....s (6)**”. Klein van stuk, maar je liet en laat je zeker niet de kaas van het brood eten.

Van jouw jeugd herinner ik mij, dat jij deze het overgrote deel met Sil hebt doorgebracht. Jij had overigens, net als mama, een jeugdvriendin, Ans. Tante Luus en Ans waren echte dierbaren voor jullie. Geen van je overige zussen en broers deelden zo een bijzondere vriendschap.

Zo af en toe kruizen onze wegen elkaar en wat ik van mijzelf in jou herken, is ongetwijfeld ons spiritueel onderweg zijn in dit leven. Vol enthousiasme willen wij eenieder die onze levensweg kruist, hierin laten deelnemen.

Als ik jouw leven aanschouw, kan ik alleen maar zeggen diep respect te hebben voor de wijze waarop jij voor velen iets wilt betekenen. Het zijn vaak de minderbedeelden in onze maatschappij. Jij hebt in jouw Willem hierin een gelijkgestemde partner getroffen, waardoor velen een kans krijgen. Het motto “je bent er voor die ander” vind ik ook hierin weer terug, met die uitzondering, dat het nu een bewuste keuze is en je er niet aan onderdoor hoeft te gaan.

De vele uitstapjes die jullie maken, blijken nodig te zijn om de accu op te laden, om zo een grote groep goed te kunnen blijven helpen. Weet dat ik van je hou, precies zoals je bent.

Ik ga op vakantie en ik neem mee...

Met ook jou, mijn jongste zus Sil, in mijn gedachten. Ik vergeet het beeld niet, hoe jij met je twee middelste vingertjes in je mond, al schommelend in een deuropening van ons huis op de Noorderkade in slaap viel. Je was toen ongeveer anderhalf jaar oud. Ook zittend op het hossie in een wasmand met kleine katjes om je heen was vertederend om te zien.

Samen op vakantie naar Tunesië. Wanneer ik onze levens overzie, dan blijkt ik met jou de meeste overeenkomsten te hebben. Buiten onze gelijkenissen in uiterlijk deelden wij het kappersvak. Hoewel jij bij Wim de Boer het herenvak inging, heb ik overwegend het damesvak uitgeoefend. Onze hele familie hebben wij jarenlang de haren verzorgd en dat slurpte zeer veel van onze vrije tijd op.

Ik denk dat ik ook namens jou kan zeggen, dat wij dit met liefde hebben gedaan. Wij gingen allebei vanwege een liefde in het verre buitenland wonen. Deze ervaring heeft ons wel degelijk anders gevormd dan onze overige 5 broers en zussen. Afstand moeten nemen van familie (waar wij beiden toen nog zeer emotioneel afhankelijk van waren) geeft ook inzicht in die familie.

Ik was binnen 6 weken met Willi getrouwd en jij en Rob hebben er ook niet al te lang over nagedacht om te gaan trouwen. Meestal maak je dan een verkeringstijd mee in het begin van je huwelijk, maar dan met meer turbulentie.

Gek hè! Nu ik dit schrijf, herinner ik mij dat papa en mama na zes weken ook getrouwd waren en wij hen hebben nagedaan. HGA Horeca bracht ons ook vaak samen, de boerderij opknappen, kerstdiner in hotel Lely of de kerstpakketten maken.

Ook wij hebben een jarenlange breuk meegemaakt in ons samen onderweg zijn, waarvan ik weet dat het ons beiden veel verdriet heeft gedaan, maar ook dat dit nodig bleek om zelfstandig te worden en emotioneel volwassen. Je betrokkenheid bij ondernemerschap en ook door werkzaam te zijn in jullie onderneming, hebben jou gemaakt tot de persoon die jij nu uitstraalt.

Nu blijkt je een voor mij goede respons te geven wanneer wij het hebben over hoe het zakelijk in elkaar steekt en werkt. Hoewel jij 10 jaar jonger bent dan ik, heb ik niet het gevoel dat wij geestelijk zoveel uit elkaar liggen. Ik ben blij dat je weer op mijn levensweg bent gekomen en dankbaar voor je inzet, daar voor mij wat te betekenen wanneer ik dit nodig heb (hulp bij kleding kopen, een reisje naar Portugal organiseren, een luisterend oor of advies bij zorgen).

Ik hoef je niet te zeggen dat ik van je hou, want dit doe ik gewoon.
Liefs van mij...

P.S.

Ik ga de achtentwintigste november op vakantie en hoop bij leven en welzijn de negentiende december thuis te komen. Ik heb een fase van mijn leven afgesloten en wil nieuwe energie op gaan doen ver van huis, om vandaar uit **mijn leven** opnieuw gestalte te gaan geven.

Laat het jullie allemaal goed gaan met al degenen die jullie liefhebben.

Liefs van mij.....Anneke

Bali, Lovina

Begrafenis (Hosina flashback) en door Hindoe van dood gered.

Ja, Bali ervaar ik als thuiskomen en drie weken lang baad ik mij in een euforisch gevoel dat ik als beste omschrijf als een droom. Het is ook *daar* dat ik bevestiging krijg een eerder leven in deze familie geleefd te hebben. Ik wil een poging wagen dit te beschrijven, in het bewustzijn verkerend dat alleen *diegenen* die met mij zo een ervaring delen, het kunnen bevatten. Het zal nooit verstandelijk uitlegbaar zijn omdat **het LEVEN**, zoals ik al eerder heb geprobeerd uit te leggen, niet van het verstand is en zich van **de tijd** niet bewust is, omdat het “**EEUWIG IS**”.

Na aankomst op vliegveld “Denpasar” hebben Willi en ik eerst drie dagen in een luxe hotel uit kunnen rusten van onze reis daarheen en zijn daarna door een vriend van mij, die op Bali woont, opgehaald en met hem naar de streek Lovina gereden, ongeveer twee en een half uur in noordelijke richting, waar wij door zijn gezin van een heerlijk welkom genoten.

Wederom belanden we in een 4-sterrenappartement met zeezicht. Het strand heeft bij eb zo een omvang dat de zee kilometers ver weg lijkt, maar bij vloed geen 50 meter lopen is. Als ik met Willi op het terras zit, komt automatisch het gesprek op de vreselijke TSUNAMI. Want, hoe kan een toerist nu weten of aanvoelen dat zoiets gaat gebeuren?

Het geeft ons een heimelijk gevoel, deze gedachte, maar als altijd, uit ik mij met de woorden dat het “**ALL IS**” wat het is en je bevattingsvermogen te boven gaat.

Ons hotel ligt aan een zeer bedrijvige straat waar over het algemeen de vele brommers en scooters razen en ook nog eens voor ons aan de verkeerde kant van de weg. Het blijkt een hoofdweg die steden verbindt.

Wanneer wij ergens naar toe willen (bijvoorbeeld zoals ik naar het internetcafé), verplaatsten we ons door bij iemand achterop de scooter te zitten en deze persoon ongeveer een dubbeltje te betalen. Men vecht hierom dit te doen, omdat het een onverwacht inkomen brengt. Een gebruikelijke vraag van de bestuurder bij aankomst van je bestemming is of hij op je zal wachten tot je klaar bent of dat hij een tijd met je kan afspreken om je weer op te halen.

Op een middag, wanneer mijn internetuurtje weer in aantocht is, ben ik op weg naar de jongen die in ons restaurant werkt en aan de overkant van de straat woont. Hij had mij gevraagd mij op zijn brommer te mogen brengen.

Als ik de weg wil oversteken, vergeet ik dat ik in een land ben waar links van de weg wordt gereden en bemerk dit pas wanneer ik halverwege de weg aan het oversteken ben en door een vreselijk gegil en getoeter een aanstormende motor op me af zie komen. Ternauwernood ontwijk ik hem door een sprong naar de stoep te maken. Een geestelijke Hindoe vangt mij op in zijn armen met de woorden: "Mom you got a second life." Hij drukt zijn duim op de plek die zij aanduiden als het derde oog op mijn voorhoofd.

Als ik van het internetcafé terug ben, heeft het mond-op-mond-nieuws dit gebeuren ook Willi bereikt, die een zucht van verlichting slaakt als hij me ziet en spontaan begint te huilen.

Op deze reis wordt hij vaker emotioneel en raakt van mijn uitspraak: "Niet bang te zijn voor de dood", bezorgder over **mijn** leven. Hij vraagt me nog niet dood te gaan en als ik al niet voor hem leven wil, het dan doe voor onze vier kinderen en kleinkind.

Waarom de DOOD een illusie is

Op de dag dat mijn vriend Bauke ons met auto en chauffeur komt ophalen voor een Lovina-toer, vraag ik hem wanneer hij verneemt van een op handen zijnde begrafenis aldaar, ons die te laten meemaken. Deze vraag stelt hij in het Balinees aan zijn vrouw Kassiani die ook mee is op deze toer. En zij belooft dit te melden wanneer zij in de komende dagen hiervan verneemt.

We trekken door dorpjes en gaan bij projecten langs die Bauke heeft opgezet voor de minder bedeelden in zijn omgeving. Een levensinstelling die ik met hem deel. Waaronder een tehuis voor doofstomme tieners en een kliniek waar fysiotherapie wordt gegeven aan kleine kinderen. Dit laatste was net nieuw opgeleverd en zou over twee dagen worden geopend.

Als we voor onze begrippen bittere armoede van een invalide gezin te zien krijgen (de vader is verlamd aan beide benen en moeder loopt als de klokkenluider van de Notre-Dame), hun kinderschaar zes telt en hun onderkomen slechts wat golfplaten en een varkenskot blijkt, maar allen vreugde uit hun ogen stralen om het feit dat zij het LEVEN met elkaar mogen delen, is mijn Willi wederom aangeslagen en geeft spontaan vijf euro's.
Voor die mensen betekent dit eten voor 1 maand.

Hij vraagt mij: "Anneke, als er een God bestaat, waarom staat hij dit lijden dan toe?"

Mijn antwoord aan hem dat tevens een vraag inhoudt:

"Los van hetgeen of er een God bestaat of niet, Willi, besef je nu niet dat jij meer lijdt dan deze mensen samen?"

En vervolg mijn uitleg met de woorden:

"Jouw **gedachtegoed** maakt van hen arme mensen hoewel zij alles met elkaar delen. Zij zijn blij met een nieuwe golfplaat van Bauke die ervoor zorgt dat tijdens de moessonregens hun slaap en kookplek

droog blijft. Stel hen de vraag of zij zich arm voelen en zij zullen jou vragend aankijken.”

Terug in de auto stelt Willi deze vraag nogmaals, maar dan aan Bauke. Die, alsof wij dit hadden afgesproken, met een soortgelijk antwoord op de proppen kwam.

Natuurlijk wil ik hiermee niet ontkennen dat ik niets afweet van de schaarste waarmee zij van doen hebben. Echter: rijkdom en geluksgevoelens blijken niets met materie van doen te hebben. Hoewel wij ons via het tonen of geven van materiële zaken willen doen laten geloven dat dit wel zo is.

We zetten onze weg voort, eenieder met onze eigen gedachte bezig. Het duurt maar even voordat ik Kassiani hoor zeggen: “Daar komt een begrafenisstoet aan”, en de auto komt tot stilstand aan de kant van de weg.

Ik wil eruit om een foto te maken en Bauke stapt als enige ook de auto uit. Voor in de stoet lopen jonge vrouwen waarvan de één een baby in haar armen heeft en een ander hoogzwanger is. Even daarachter lopen acht jonge jongens blij zingend met boven hun hoofd de baar in hun handen. Ze zijn blij, want de dood betekent nieuw leven voor hen, dus geen treurende gezichten zoals bij ons.

Als in trance toon ik hen mijn camera en gebaar of het oké is een foto te maken. Als in koor zeggen ze: “Yes!” Ze bewegen de baar op en neer en lachen mij toe met de woorden: “HOSINA! HOSINA! HOSINA!”

Ik versta: “Ja! Josina! Josina! Josina!” Ik krijg even een flashback van mezelf als anderhalf jaar oud meisje en bedank huilend de voorbijtrekkende stoet.

Bauke ziet het gebeuren. Ik was één met die familie, blij en verdrietig tegelijk. Maar hoe leg je dit nu uit..... NIET DUS!

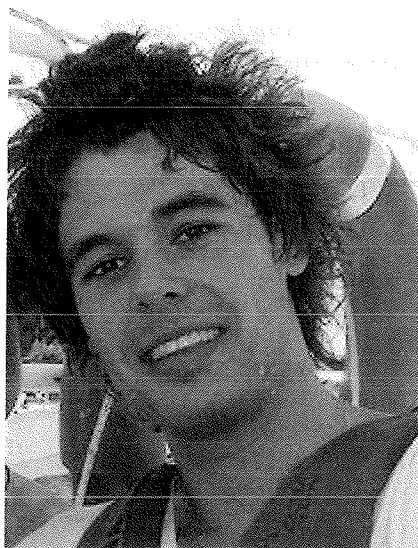
Waarom de DOOD een illusie is

Net zomin als dat je de schoonheid van een avondgloed in Bali uit kunt leggen. Daar heb je de ervaring voor nodig, zelfs een foto geeft een beperkte weergave.

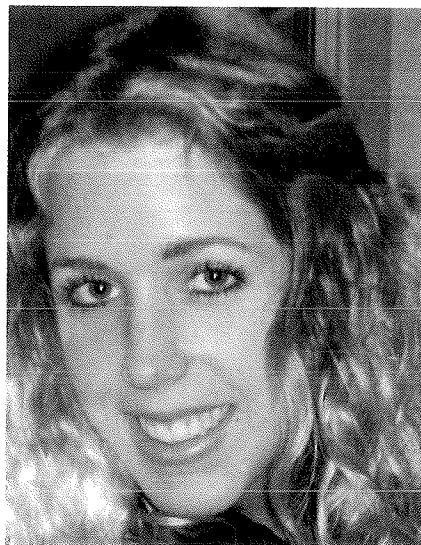

Bali

Daar heb ik een emotionele sprong gemaakt.
Met mensen waarmee ik botste, ga ik **nu** anders om.
Na drie onvergetelijke weken thuisgevoel daar, keerden we weer naar ons Hollandse thuis terug, wat ik voor geen goud zou willen missen. En daar werden we verwelkomd door onze rijkdom.

Marcus

Maria

Ingeborg

Franz

Ons jongste kind Franz overtreft wel eens mijn spirituele bewustzijn en heeft een fantastisch inzicht daarin.

Toen ik hem twee jaar geleden na een bezoek aan hem vanaf het vliegveld op Lanzarote nog een sms'je stuurde om een laatste groet te doen, overtrof hij mij met zijn antwoord hierop.
Een spiritueel inzicht van dat moment.

Ik schreef: "Lieve benjamin, zo meteen ligt er weer een zee tussen ons", enz.

Hij beantwoordde dit met:

"Moeder, een zee is maar een zee, ons kleine hartje is gevuld met oceanen van liefde voor elkaar en we hebben zeeën van tijd in het universum, onze rivieren zullen altijd met elkaar verbonden zijn en een enkele traan is met meer liefde gevuld dan 's werelds grootste oceaan.. Mam, ik kies voor het leven, U??"

Ja, en hoe wijs door twee vraagtekens achter U te plaatsen.
Hij vraagt mij of ik net als hij voor het "leven" kies.
En hoewel de oceaan vol leven is, acht hij de **liefde** als **levensbron**.
Want stel je voor dat je slechts voor **één** iets kiest,
bijvoorbeeld deze ene moeder.
Dan vergeet je het ALL dat IS te omsluiten.
En daarin zitten we nu eenmaal **allemaal**.
En daardoor kom je jezelf altijd tegen in alles en iedereen.

Anneke Busch-Hoogewerf

*In mijn kleinkind herken ik niet alleen mezelf, veel sterker
nog laat hij aan mij mijn grootvader Knurf zien.*

Mijn kleinzoon: Dimitri

Bij iedere begroeting uiten wij onze liefde voor elkaar en zeggen
altijd voor eeuwig van elkaar te houden.

Ik kwam uit het niets... wat alles werd...

voor mijn oma Anneke

EPILOOG

Waarom /waardoor ontstaat er een crisis?

Ja, waarom ontstaat deze nu werkelijk?

Of deze nu van economische (ego)
emotionele (fysieke)
of geestelijke (ziel) aard is,
het heeft met lucht en leegte (gemis) te maken.

Want wanneer een bankinstelling crasht, valt het opgeklopte ertussen uit. Het reduceert (wanneer wij niet tijdens dit proces kunstmatig ingrijpen) tot zijn werkelijke waarde, dus tot zijn staat van zijn.

Wanneer overwaarde (dit woord zegt het al, *overgewaardeerd*) wordt gefinancierd, staat *deze financiering voor hetgeen lucht* betekent. Lucht kun je niet grijpen of bevatten, maar het grootste deel van ons Universum bestaat eruit.

De wetenschap is een prachtig instrument voor kennis. Daarop borduren wij voort. Maar het heeft slechts met bevattingvermogen te maken. Wetenschap sluit bewustzijnsvermogen (lees lucht) (nog) buiten. Waardoor de wetenschap ook steeds weer bijgesteld moet worden. Alles is aanname met berekening en het moet tastbaar zijn, toch?

Onze geliefde relaties hebben ook met aannames vanuit ons geprogrammeerd denken te maken. Dus met lucht. Maar wij menen in eerste instantie met liefde van doen te hebben. Edoch, wat niet werkelijk vanuit onze pure, natuurlijke aard beleefd mag worden, stort op enige tijd ook in. Zo zijn we verliefd en zo gaan we scheiden van die personen waarvan wij *dachten* te houden.

Maar houden van is niet van *het denken*, maar van *het gevoel*.
Het gevoel wil met lucht van doen hebben, anders stikken wij. Dus
zonder lucht kan niets bestaan en wij mensen al helemaal niet.
Ons geestelijk lichaam wil alles van doen hebben met *lucht*, ofwel
ruimte. Mensen die geestelijk in balans zijn, gebruiken deze ruimte.
Geestelijk bezielde mensen, gebruiken ***bewust zijn*** ruimte en
stemmen hun zijn-staat af op Universele lucht.

*Wanneer je je bewust wordt van alle ruimte (lucht) in en om je
heen, wordt je nietig en groots tegelijk.*

***Wanneer je je bewust wordt van alle ruimte (lucht)
in en om je heen, wordt je nietig en groots tegelijk.***

nog een keer...

***Wanneer je je bewust wordt van alle ruimte
(lucht) in en om je heen, wordt je nietig en
groots tegelijk.***

Hoor ik nu iemand zeggen... BULLSHIT!
Geef jij mij dan antwoord op de volgende vraag?
Wat was er eerder: de kip of het ei?

Wanneer je er vanuit blijft gaan dat het één zonder het ander kan
bestaan, maak je niet alleen een denkfout, je hebt geen deel van en
aan het leven.

Daarmee blijf jij in de illusie van de dood bestaan.

Hoe werkt en reageert ons lichaam eigenlijk en wat is de volgorde? Bij mezelf ervaar ik het als volgt...

Eerst worden mijn zinnen geprikkeld die als geheel samenwerken. (*Het geheel is meer als de som der delen*).

Dan zet mijn geprogrammeerde gedachtegoed zich in werking.

Vliegensvlug gaat deze in discussie met mijn geweten. Dan geeft mijn lichaam een reactie, positief of negatief. Ik heb vervolgens een keuze hoe te reageren. Rollende gedachten die onophoudelijk doorgaan, probeer ik te coachen en hun uitwerking te overzien, om zo tot een keuze te komen die voor een zo bevredigend mogelijke zelfverwezenlijking zorgt.

Daar ik mij bewust ben van het AL wat op mij inwerkt, train ik mezelf om gedachten die met lust en verlangen van doen hebben deze eerst de vraag te stellen: “Wat zou onvoorwaardelijke Liefde nu kiezen?” “Wat gij niet wilt dat U geschiedt, doet dat ook een ander niet”. Deze spreuk begeleidt mij in dit leven als een soort vriend die naast mij loopt.

Ik ga voor duurzaam en ben geen kortetermijngeneugten liefhebber. Misschien voor velen in de buitenwereld te serieus, maar verantwoord leven is een serieuze zaak. Want wanneer wij in een volgend leven deze aarde nogmaals aandoen, is het in ons eigenbelang dat wij onvoorwaardelijke liefde *leven*, want dat komt alles ten goede, zelfs het milieu. Je hebt geen regels nodig waarmee wij ons laten knechten. We hebben mensen nodig die onvoorwaardelijke liefde leven en deze zouden onze nieuwgeborenen moeten begeleiden naar volwassenheid.

Er valt nog eeuwen wat te doen lieve mensen, en al is er maar **één** die door dit boek te lezen het kwartje voelt vallen, is mijn missie geslaagd.

Op de volgende bladzijde zijn boeken opgesomd die ik heb verslonden. Het bijzondere hiervan is dat ieder boek op mijn levensweg verscheen op het moment dat ik middenin een situatie verkeerde waarover het boek dan precies ging. Daar voor mij toeval niet bestaat, kon ik mij slechts steeds weer verwonderen over het feit dat een boek mij vond of beter gezegd, wij vonden elkaar.

Hoe kan het dat aan mij zo vaak de vraag werd gesteld waarom ik niet zelf een boek ging schrijven. *En dan nu dit boek.*

Deze vraag beantwoordde ik dan steevast met: “Alle boeken zijn al geschreven, want dit krijg ik steeds weer bevestigd.” Ik verwees dan naar de inmiddels grote verzameling in mijn woonkamer.

.....Als laatste dit.....

*Haal mijn stellingen onderuit zo je wilt,
strijd met me want door tegen mij te zijn
geef je mij bestaansrecht. Als je beter
weet laat van je horen, zodat je ertoe kan
bijdragen een inzicht te vernieuwen.
Hoe je je ook opstelt, ik ben mij er
bewust van dat je onderdeel bent van
mijn en ons UNIVERSUM*

Boeken van herkenning:

George Richy: Terugkeer uit de dood

Neale Donald Walsch: De hele serie een Ongewoon gesprek met God

Deepak Chopra: Boeddha, Leven in Liefde, Het Geluk in Jezelf, Leven zonder grenzen, Leef-tijd, Vuur in het hart, Synchronisch Leven.

Dr. Wayne Dyer: De weg naar verandering.

Eckhart Tolle: De kracht van het nu, Een nieuwe aarde,

Dan Millman: Een Ongewone Leraar, De reizen van Socrates, De twaalf poorten naar de ziel, De spirituele reis van de vreedzame krijger.

Dan Millman & Doug Childers: Het keerpunt in je leven.

Paulo Coelho: Brida, De heks van Porto Bello, de Alchemist, De Zahir, De Pelgrimstocht naar Santiago, Aan de oever van de Piedra huilde ik.

James Redfield: De Celestijnse Belofte, Het geheim van Shambhala,

Carl. Gustaf. Jung: en Cursus in Wonderen

Ramtha: Het witte boek

Renee Diekstra: O Nederland, vernederland!

Pim van Lommel: Bijna Dood Ervaringen

Kahlil Gibran: De Profeet

Esther en Jerry Hicks: De verbazingwekkende kracht van je emoties

Christiane Beerlandt: De Sleutel tot Zelf-Bevrijding

Anthony Peake: Leven na Leven na Leven (een wetenschappelijke verkenning)

Een cursus in wonderen: Foundation for Inner Peace

Tekstboek, Werkboek, Handboek voor leraren

Anneke Busch-Hoogewerf werd op 13-09-1951 te Beverwijk geboren en groeide op als het derde kind in een gezin van zeven kinderen. Zij is moeder van vier kinderen en oma van één kleinkind. Zij heeft vele landen in de wereld bezocht en drie jaar op Gran Canaria gewoond.

Door alle persoonlijke en zakelijke ervaringen in dit turbulente gezin, waar privé en zaken altijd door elkaar heen liepen, heeft zij in dit boek heel open en transparant haar *spirituele ervaringen* en levensloop verwoord en ondersteund met vele praktijkvoorbeelden. Altijd legt zij verbinding met energieën uit het Universum en ziet iedere ontmoeting met wie of wat dan ook als instrument voor een verdieping van haar bewustzijn. Trauma's, drama's, ziektes, daarvan zegt zij dat je deze zelf onbewust op je levensweg creëert. Door voorspellende dromen laat zij zich ook zakelijk leiden en geniet zij van de voorspoed die dit haar en haar familie heeft gebracht.

Email: Ibelief@live.nl

www.bertilvanbeek.nl

© 2010, Anneke Busch-Hoogewerf

*Iedere creatie begint met een gedachte,
(ook die van de dood).
Alles wat je gelooft,
zal zich op je weg tonen.
Liefde en geluk zal er zijn
als je werkt met je ziel.
Omdat onze ziel een stukje van GOD is.
(Of moet ik zeggen van het universum?)
Ik hou met heel mijn ziel van jou
en zend je heel veel liefs.*

ISBN 978-90-815551-1-1

9 789081 555111 >